

OKOTENEIA

AP 36
208

193

ETOLA

ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΤΙΜΑ ΤΑ ΥΠΕΡΟΧΑ ΧΙΑΚΑ ΓΛΥΚΑ
ΤΗΣ ΜΑΡΚΑΣ
“ΚΥΡ’ ΑΘΗΝΑΣ,”
ΕΙΝΕ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΤΗΤΑ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ, ΔΕΝ ΖΑΧΑΡΩΝΟΥΝ

“Ανθος — Φυστίμι — Νεραντζάκι — Περγαμόντο — Μελιτζανάκι — Σουκαλάκι — Κερυδάκι — Τριαντάφυλλον — Βύσινο — Κεράσι — Βαρδύσια — Πορτοκαλάκι — Μανδαρινάκι — Λεμονάκι — Κίσι — Μαστίχα — Μηλζράκι — ‘Αχλάδι — Βανίλια και Φράουλα

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΩΘΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΕΙΣ ΚΥΤΙΑ ΕΝΟΣ ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΩΣ ΚΙΛΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

“ΚΥΤΕΛΗ” Χωρεϊα — Αιόλου 102
“ΠΑΛΛΑΣ” ” ” 102 Γ
Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ Αιόλου 79
Γ. ΣΤΑΜΑΤΗ Σταδίου 19
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ και ΤΣΟΛΙΝΑ Σταδίου 155
Δ. ΚΑΡΡΑ Σταδίου 22
Ι. ΜΕΝΔΡΙΝΟΥ Σταδίου 13
ΟΡΦΑΝΙΔΗ και ΒΛΑΧΟΥ έναντι “Ντορέ”
ΠΑΝΑΓΡΟΤΙΚΟΝ Πανεπιστημίου και Κοραή
ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ και ΔΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Α. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ‘Αγ. Μάρκου 29
Λέκα 1

Π. ΖΑΦΕΙΡΗ Σήνωνος και Μενάνδρου
Θ. ΠΕΠΠΑ ‘Αθηνάς 46, ‘Αγορά
Χ. ΚΑΔΥΒΑ Κενάκη 21
Γ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΥ Σόλωνος 62
Ι. ΤΖΑΝΟΥ Σκουφά 81
“ΔΟΥΝΑΒΙΣ” Θεμιστοκλέους 55α
Α)ΦΩΝ ΚΥΡΙΑΣΗ Γ’. Σ)θρίου 59
Α)ΦΟΙ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΙ ” ” αριθ. 4Α
Β. ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ Μαυρομυχάλη 91
Α. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ Πάρνηδος 26
Α)ΦΩΝ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ Στάσης Δεβίδου

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Π. Ι. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ και Σία Μικράς
Στοάς και Ποσειδώνος
Κ. ΠΑΥΛΟΥ και Θ. ΜΑΚΡΗ εν. Λιμεναρχείου
Γ. και Χ. ΚΟΡΟΠΟΥΛΗ ‘Ακτι Ποσειδώνος
και εις Νέαν Κοκκινιάν Γ. Σ. ΠΙΤΤΑΚΑ Λεωφ. Ε. Χαρίλαου.

Σ. ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ ‘Ακτι Μικ-
ρούλη 64
Ν. Δ. ΚΑΜΠΑΝΗ ‘Ακτι Μικρούλη 40
Ι. Γ. ΒΟΡΓΙΑ και Σία Δημοσθένους 9

Γενικός ‘Αντιπρόσωπος
Κ. ΕΥΡΙΠΙΩΤΗΣ
έδος Λυκούργου 8.

ΣΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

CASTROL MOTOR OILS

(Τό Μηχανέλαιον της μενάλης απόδοσης και άντοχής)
“Όταν χρησιμοποιήτε εις την μηχανήν σας τó Μηχανέλαιον

CASTROL

επιτηγάνετε την ΟΡΘΗΝ ΛΙΠΑΝΣΙΝ ΤΗΣ, ή όποια σημαίνει ΟΛΙΓΩ-
ΤΕΡΑ ΕΞΟΔΑ.

ΕΛΑΤΤΩΣΙΝ ΤΗΣ ΦΘΩΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΡΙΒΗΣ
(Δηλαδή οικονομίαν άνταλλακτικών και έπισκευών).

ΕΛΑΧΙΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΝ ΕΛΑΙΟΥ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ ΚΑΥΣΙΜΟΥ ΥΛΗΣ

CASTROL

Είνε τó μηχανέλαιον τó όποιον έγγυεται διά την άριάν και κανονικήν λει-
τούργειαν τού κινητήρος σας; και την διατήρησιν αυτού εις άρ’στην πάντοτε
κατάστασιν.

Διά πάσαν πληροφορίαν άπευθυντέον εις την ΓΕΝΙΚΗΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩ-
ΠΕΙΑΝ, έδος Κοραή 5, ‘Αθήναι τηλ. 64—63.

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

‘Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, ‘Αθήναι, Λέκα 21α.

ΕΞ ΑΙΣΙΑ
ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ
“ΣΟΥΔΑΤΑΝΙΣ”
Εις φυσικώτατον καστανόν
και μαύρον χρώμα.
(“Όχι κόκκινα και πρά-
σινα ή τó άπαισιον μαύρον
χρώμα πώσης). Με την βα-
φήν “Σουλτανίς” άδύνατον
νά διακριθούν τά βαμμένα
μαλλιά, λήρσις στυγίαία
και άπλουσιότης, διαρκεία
και άπλουσιότης, ΤΕΛΕΙ-
μακρά, ή γυναιμένη, Κεντρική
έπισκεψη: ‘Απόλλωνος 26Β,
Οίκος γυναικ. φορεμάτων
Κας ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ, επί
15ετίαν ραπτρίας της Λυ-
κούργου. Αόλης και άνωτέ-
ρας κοινωνίας (Κων)πόλεως
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΔΙΑΜΕΡΙ-
ΣΜΑ ΔΙΑ ΒΑΦΗΝ. Διά τής
έξαιρετικής και τών έπαρ-
χιων παραγγελίας εκτελούν
ται άμέσως. Γράψατε: Κων
ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΝ ΒΕΚΤΑ-
ΣΗΝ, ‘Αθήναι, ‘Απόλλωνος
26Β.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ- ΝΟΝ “CONCERT”

άποδίδει εις άφάνταστον έν-
τασιν και διαύγειαν και
στοιχίζει λιγώτερά από ό,τι
ένας καλός φωνογράφος.

Τό ραδιόφωνον “CONCERT”
είνε ό άπαραίτητος σύντρο-
φος κάθε σπιτιού.

Πωλείται: Γραφείον

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, ‘Αθήναι,
Λέκα 21α.

ΕΚ ΛΕΥΚΟΣΙΔΗΡΟΥ: (ΤΕΝΕΚΕ)

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ
ΡΕΚΛΑΜΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

(Διευγραφημένες έπλέες-γυφορ κλπ.)

ΚΥΤΙΑ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΛΙΘΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΚΑΙ ΜΗ

Α. Ε. ΕΛΣΑ

Κολοκοτρώνη 12—Πειραιεύς

Οικωγένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ
ΕΞ ΑΜΗΝΟΣ 150
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 80
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 6
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΚΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1930.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”:

“Εν ‘Αμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.

“Εν Αιγύπτω ό κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.

“Εν Βελγική Κογκό ό κ. Γ. ‘Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

“Εν ‘Αμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν της “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”

NEW YORK NEWS AGENCY

General P. O. Box 497

NEW YORK, CITY

“Όπου δέον ν’ άπευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι

Από Ότι Βλέπω Και Άκούω

ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Πολύ όρδη ή άπόφασις τού “Υ-
πουργού της Παιδείας” ν’ άπαγο-
ρεύσιν στο έξής την φοίτησιν τών
μικρών “Ελληνοπαίδων εις τάς
ξένους σχολάς. Είνε άναμφισβή-
τητος βέβαια, ό,τι πολλοί από
τάς σχολάς αυτές λειτουργούσαν
κατά τρόπον ύποδειγματικόν ως
εκπαιδευτήρια, μά είνε έπίσης
άναμφισβήτητος, ό,τι πολλοί από
αυτάς είχαν άσθενεί κέντρα προ-
σπληνισμέ εις τό καθολικόν δόγ-
μα. Χιλιάδες “Ελληνοπαίδων, ό-
πως βεβαίως ή εφημερίδες
άπρηνήσαν ήδη την “Ορθοδο-
ξίαν. Και άν ό κ. Παπανδρέου
δέν έλάμβανε την άπόφασιν αυ-
τήν και πολλοί άλλοι άκέρη χι-
λιάδες θά έπάζανιν τό ίδιο.....
“Ας δοθ ή λοιπόν ένα τέμαχ στο
κακό!... Δέν είνε άκέρη πολύ
άργά.....

ΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟΝ

“Ατελείωτες συζητήσεις γίνονται
καθημερινώς διά τού Τύπου άν πρέ-
πει ή όχι νά έγερθή τό θερινόν “Ε-
θνικόν Θέατρον εις τόν περί τό Ζάπ-
πειον και παρά τόν “Ιλισσον χώρον.
Πολλοί κηρύσσονται κατά της άπό-
φσεως αυτής, ισχυριζόμενοι ό,τι τό
Ζάππειον είνε τό μοναδικό πάροχο της
πρωτεύουσας και δέν πρέπει νά χά-
σιν τόν προορισμόν του ως πάροχο,
μέ θεάματα, κλπ. Πολλί όραία ή γνώ-
μη αυτή, μά κάπως καθυστατημένη
γιατί τό Ζάππειον έχει χάσει πρό
πολλού τόν προορισμόν του και έχει
μεταβληθεί όλόκληρο σ’ ένα μεγάλο
θέατρο ποικιλιών, στο όποιον δέν ύ-
πάχει ούτε μία γωνία ήσυχης και
γαλήνης. Παντός είδους κέντρα και
θεάματα έχουν εγκατασταθεί και σ’
αυτά άκόμη τά σπένδοντά του. Οδον-
τος, φωνές, μουσικές άνηχούν από
παντού. Τί σημασία λοιπόν θά έχη
άν προστεθ ή όλ’ αυτά και τό “Ε-
θνικόν θέατρον—τό όποιο, στο κάτω-
κάτω, θά είνε ένα θέατρο περιωπής
και όχι συναισθητικόν θέαμα, όπως εί-
νε, δυστυχώς, όλα τ’ άλλα ;

Ο ΑΝΤΡΕ

“Η άνέφεσις τού πόθματος τού “Αν-
τρέ, ό όπόιος πρό τριακονταετίας είχε
καθί στούς πολιτικούς πάγους μαζί με
τό μερόντάτú τού και τούς δύο συν-
τρόφους του, συνεκίνησε όλο τόν κό-
σμο. Σπανίως και σ’ αυτά τά περιπε-
τειώδη μυθιστορήματα άκόμη συναντά

κάνεις τέτοιες εκλήψεις... Ποιός έξ-
φει δέ, άν έλπει από άλλα τριάντα
χρόνια, δέν βρεθή μέσα στούς άσπί-
νους πάγους και τό πόμα τού μεγα-
λου έξερευνητού “Απούνδαν, ό όποιος
επλήρωσε με τή ζωή του την άνορήσιν
και την φαντασιοπληξίαν τού Νόμ-
πλε ;

ΔΙΑΖΥΓΙΑ

“Η Μαίρη Πέταφοντ και ό Φαί-
ριμανς χωρίζουν... “Η γόνησα Μιλ-
λε Ντόβ χωρίζει... “Όλοι οι άστέρες
τού κινηματογράφου χωρίζουν... Τά δι-
□ □ □ Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ □ □ □

— Και τώρα που φεύγει ό άντρας ή θά γίνη ή άστυνομία μαζί ;
— Δέν βαρύνει... “Ενας... Κόσμος δέν φέρνει την άνοχή !

αζύγια στο “Πολύς” Νέλλυουντ είνε
στην “Ημερησία Λιάτση. “Όλοι εκεί
παντρεύονται, χωρίζουν, ξαναπαντρεύ-
ονται, ξαναχωρίζουν και αυτό έξέτα-
λουνται διαρκώς... Δέν πρνει ήμερα
πού νά μην άναγγελή και ένα διαζύ-
γιο άστέρος... “Απόστο, έρωτας ά-
τήν άστυνομία ότι ίσάζουν σ’ ένα
γ ή α ή άτέρας, όχι όμως και διαζύ-
γιο... Φαίνεται όμως ότι οι άστέρες
τού κινηματογράφου δέν διαζύγουν
στην άστυνομία και ής είνε... άνοχή
και... π ή λ ή υ ή ό ή περιετώ...
ροι !...

Κων)πόλεως, στις 20 με τόν “Οκτω-
παιώ” και στις 21 με τόν ελληνικήν
ναιώ” !

“Ο Γουενόβις Χαλεπάς, ό μεγα-
λότερος “Ελλην γλύπτης, ό όποιος
γός της “Εκκοσμένης”, την όποιαν ό-
λοι οι σπουδαίοι θά έχουν θαυμάσει
στό Νεκροταφείο, βρίσκεται στις “Α-
θήνας.

Μία μάστιγα από τις πρώτες του
άσχοιες, όπως έφτασε στην άμεση
ουσία, ήταν νά πάη στο Νεκροταφείο
και νά θαυμάη και ό ίδιος τό άγαπη-
τόν του...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ “ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗΝ ΠΙΣΤΟΤΑΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ ΤΗΣ

“Επιστολές κομικές, επιστολές έρωτικές, επιστολές...
ολογραφές, επιστολές έρωτικές, επιστολές πάθος και έμπα-
τρες, προτάσεις γάμου, κλπ. κλπ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΑΤΡΩΝ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Κάποιος βασιλεύς της Γαλλίας εί-
χε προσβληθεί από έλκώδες πυρετούς,
οί όποιοι τόν έδρασαν επί πολύ
καιρό. “Επειδή ό γιατρός του χρησι-
μοποίησε όλα τά τότε γνωστά φάρ-
μακα χωρίς νά φέρη άποτέλεσμα, ά-
ποφάσισε νά καταφύγη σέ μία έντε-
λώς πρωτότυπη θεραπεία.
— “Αν ή “Γιούνιον Ρικηρέσιον
πραγματοποιήσιν τό ταξίδι της θά συ-
ναντηθ ή στις 14 Σεπτεμβρίου με τόν
“Απόλλωνα”, στις 15 με την “Εννοσι
... άέας !

“Ο δούλος άρρώστος έδοκίμασε τό-
σο μεγάλη συγκίνησι από τόν έαυτικό
τούτο περιβολισμό, ώστε δέν τόν έα-
νέπιασε πυρετός από άκείνη την ή-
μερα κι έτσι γιατρεύτηκε.
“Αλλά άν και έγινε καλά ό βασι-
λεύς, ήταν όργισμένος κατά τού για-
τρού του και ζήτησε εύκαιρία νά τόν
έκδικηθή.

Μία μέρα λοιπόν τόν κατήγγειρε
μή κάποιος περιβλήσι τού και τόν κα-
τέδρασε σέ ύάνατο, με την έγκλη
νά γίνη αύτάρχη ή έκτέλεσις του.
“Αλλά κατά τη στιγμή που ή
κούρα έπρόκειτο νά άποκερραλωθή, έ-
σπασε έν φέρουσ τού βασιλέως ένας
άγγελος, έρχόμενος τó διάταγμα
της χάριτος.

“Όσοι όδυστατες γιατροί παρου-
σάστανε στο βασιλέα για νά τόν εδ-
ρανώσιν, ήταν υποβιβασμένοι από
τό θρόνο και μέλλε μπορούσε νά
περιπατήσει.

— Αυτό που έπαθε ήταν νά νά
σας γίνη πόνος! τού είπε ό βα-
σιλεύς.

— “Α! Μενειστους... Τό μάθη-
μά σας ήταν διδακτικό, αλλά πολύ
έλπιον και βασανιστικό...
“Όχι λιγώτερο από τό φάρμακόν
ας για τόν πόνό μου! τού είπε γε-
λόντας ό βασιλεύς.

μένο τόν λόγο πού τόσο χρόνο είχε
νά τό δώ.

“Η πρότης εισαγγελίς τού έλό-
γησεν ή Φιλανθρωπική “Εταιρεία τού
περισυλλογήν τών άπαντών έαυτών εις
τόν 10000 δραχμάς.
Είμε στούς “Αθηναίους !...

ΤΟ ΕΞΟΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

“Η έκδοή τού έξοφυλλου, είνε έργο
τού λογράφου Σόδαν με τόν τίτλο
“Η Χοιριατοποίηση.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΛΕΓΚΡΑΝ

— Γρήγορα Πέτρο! Δώσε μου δλ' αυτά τα παιχνίδια! Τά θέλω!... Θά σου τὰ πώρω!... φώναξε ο μικρός Ζώρζ, έτοιμος να δρμήσει να ναντίον το υ μικρού Πέτρου.

— Ο Πέτρος δεν έλεγε τίποτε. Κότταξε μόνο με βλέμμα δειλό και έκτεντικό το Ζώρζ.

— Μά δεν άκους; φώναξε πάλι ο Ζώρζ. Θέλω τὰ παιχνίδια!... "Ολα!... Είνε όλα δικά μου!...

— "Αδελφούλη μου... ψιθύρισε τότε ο Πέτρος με φωνή που έτρεμε.

— Δεν είμαι αδελφούλης σου! το άπάντησε με κακία ο Ζώρζ.

— Πώς δεν είσαι αδελφός μου;... ρώτησε με έκπληξη ο Πέτρος.

— Ναί, δεν είμαι αδελφός σου! φώναξε ο Ζώρζ άπτότομα. Ναί! Ναί!...

— Άκουσα χτες τόν πατέρα μου να τὸ λέει αυτό στη μητέρα μου!...

— "Α Ζώρζ! Τι είναι αυτά που λές!...

Και ο Πέτρος, καθώς είχε αυτά τὰ λόγια, αναλύθηκε σε λυγμούς. Τὸ άδύνατο και λεπτό πρόσωπό του εξέφραζε ένα άπειρο πόνο.

— Ναί! έξακολουθούσε να τοῦ λέει ο Ζώρζ με κακία. Δεν είσαι αδελφός μου! Δεν είσαι! Έσύ δεν έχεις ούτε πατέρα, ούτε μητέρα. Οί γονείς μου σε βοήσαν μὰ μέρα στὸν δρόμο, πὲ λυπήθηκαν, και σε πήραν στὸ σπίτι τους. Τὰ άκουσα καλά όλα... "Ο μπαμπάς και ἡ μαμά δεν ήξεραν ότι ήμουν στην άλλη κάμαρα και τούς άκουγα, όταν μιλούσαν για σένα... "Εμπρός, λοιπόν, γρήγορα, δώσε μου όλα τὰ παιχνίδια...

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

— Ο Πέτρος, συντριμμένος και φοβισμένος, δεν είχε πια τὴν δύναμη ὃ έμποδίσεν τὸν Ζώρζ να τοῦ πάρη τὰ παιχνίδια του. Καί, αφού τοῦ τὰ έδωσε όλα, αποτραβήχτηκε σε μὰ γωνία τοῦ δωματίου, και άρχισε να κλαίει.

του όλα, ὅσα βρίσκονται μέσα σ' αυτό τὸ σπίτι.

— Μά, ξέρεις Πέτρο μου, ὅτι ὅσο εἶνε δικὰ του βλ.α. τόσο εἶνε και δικὰ σου.

— "Οχι! "Οχι! "Οχι! φώναξε ὁ Πέτρος κι' αναλύθηκε σε λυγμούς.

— Μά γιατί λοιπόν; τὸν ρώτησε ἡ κυρία Λενιέ.

— Γιατί ἐγὼ δεν εἶμαι ἀδελφούλης του. Γιατί ἐσύ δεν εἶσαι ἡ ἀληθινή μου μαμά!...

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ πήρε τὸν Πέτρο στην ἀγκαλιά της και τὸν έσφιξε στοργικά.

— Καί τί σ' ενδιαφέρει, μικρέ μου Πέτρο, τοῦ εἶπε, ἂν εἶμαι ἡ ἀληθινή σου μαμά ἢ ὀχι, αφού σ' ἀγαπῶ σάν να σ' έχω γεννήσει ἐγὼ;

— "Ο Πέτρος προσπαθούσε να ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της. Ἡ κυρία Λενιέ ὅμως τὸν κρατούσε καλὰ στὰ χέρια της και χαϊδεύοντάς τον, τοῦ έλεγε:

— "Ήσουν πολύ-πολύ μικρός, όταν σε πήραμε μαζί μας. Δεν εἴχε γεννηθεῖ ακόμα ὁ Ζώρζ. "Ο, όταν μὰς τὸν έστεῖλε κι' αὐτὸν ὁ Θεός, ἦταν σάν να εἴχαμε δύο παιδιά... "Ακούς Πέτρο;... Ποτέ δεν ξεχωρίσαμε τὸ ένα μας παιδί ἀπὸ τὸ ἄλλο... Σὰς ἀγαποῦμε τὸ ἴδιο και τὰ δύο... Εἰσθε τὰ δύο ἀγγελάκια μας! Τὰ δύο πολυαγαπημένα μας ἀδέρφια!...

— Καί ποιοι εἶνε οἱ ἀληθινοί μου γονεῖς; ρώτησε ὁ Πέτρος.

— Δεν θὰ τούς γνωρίσεις ποτέ, ἴσως... τὸ άπάντησε ἡ κυρία Λενιέ. Σε βοήκαμε μὰ μέρα στην πόρτα μας κι' σ' ἐπήραμε... Καί σ' ἐκάναμε παιδί μας...

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν ἀγκάλιαζε και τὸν φιλούσε με τρυφερότητα.

— Λοιπόν, Πέτρο, τοῦ εἶπε, ἡσυχία, ἄγχοι μου... "Αφού σου λέω πὼς εἶνε τὸ ἴδιο, ὅσαν να εἶσαι ἀληθινὸ μας παιδί!...

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν ἀγκάλιαζε και τὸν φιλούσε με τρυφερότητα.

— Λοιπόν, Πέτρο, τοῦ εἶπε, ἡσυχία, ἄγχοι μου... "Αφού σου λέω πὼς εἶνε τὸ ἴδιο, ὅσαν να εἶσαι ἀληθινὸ μας παιδί!...

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν ἀγκάλιαζε και τὸν φιλούσε με τρυφερότητα.

— Λοιπόν, Πέτρο, τοῦ εἶπε, ἡσυχία, ἄγχοι μου... "Αφού σου λέω πὼς εἶνε τὸ ἴδιο, ὅσαν να εἶσαι ἀληθινὸ μας παιδί!...

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν ἀγκάλιαζε και τὸν φιλούσε με τρυφερότητα.

— Λοιπόν, Πέτρο, τοῦ εἶπε, ἡσυχία, ἄγχοι μου... "Αφού σου λέω πὼς εἶνε τὸ ἴδιο, ὅσαν να εἶσαι ἀληθινὸ μας παιδί!...

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν ἀγκάλιαζε και τὸν φιλούσε με τρυφερότητα.

— Λοιπόν, Πέτρο, τοῦ εἶπε, ἡσυχία, ἄγχοι μου... "Αφού σου λέω πὼς εἶνε τὸ ἴδιο, ὅσαν να εἶσαι ἀληθινὸ μας παιδί!...

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν ἀγκάλιαζε και τὸν φιλούσε με τρυφερότητα.

— Λοιπόν, Πέτρο, τοῦ εἶπε, ἡσυχία, ἄγχοι μου... "Αφού σου λέω πὼς εἶνε τὸ ἴδιο, ὅσαν να εἶσαι ἀληθινὸ μας παιδί!...

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν ἀγκάλιαζε και τὸν φιλούσε με τρυφερότητα.

— Λοιπόν, Πέτρο, τοῦ εἶπε, ἡσυχία, ἄγχοι μου... "Αφού σου λέω πὼς εἶνε τὸ ἴδιο, ὅσαν να εἶσαι ἀληθινὸ μας παιδί!...

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν ἀγκάλιαζε και τὸν φιλούσε με τρυφερότητα.

— Λοιπόν, Πέτρο, τοῦ εἶπε, ἡσυχία, ἄγχοι μου... "Αφού σου λέω πὼς εἶνε τὸ ἴδιο, ὅσαν να εἶσαι ἀληθινὸ μας παιδί!...

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν ἀγκάλιαζε και τὸν φιλούσε με τρυφερότητα.

— Λοιπόν, Πέτρο, τοῦ εἶπε, ἡσυχία, ἄγχοι μου... "Αφού σου λέω πὼς εἶνε τὸ ἴδιο, ὅσαν να εἶσαι ἀληθινὸ μας παιδί!...

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν ἀγκάλιαζε και τὸν φιλούσε με τρυφερότητα.

— Λοιπόν, Πέτρο, τοῦ εἶπε, ἡσυχία, ἄγχοι μου... "Αφού σου λέω πὼς εἶνε τὸ ἴδιο, ὅσαν να εἶσαι ἀληθινὸ μας παιδί!...

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν ἀγκάλιαζε και τὸν φιλούσε με τρυφερότητα.

— Λοιπόν, Πέτρο, τοῦ εἶπε, ἡσυχία, ἄγχοι μου... "Αφού σου λέω πὼς εἶνε τὸ ἴδιο, ὅσαν να εἶσαι ἀληθινὸ μας παιδί!...

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν ἀγκάλιαζε και τὸν φιλούσε με τρυφερότητα.

— Λοιπόν, Πέτρο, τοῦ εἶπε, ἡσυχία, ἄγχοι μου... "Αφού σου λέω πὼς εἶνε τὸ ἴδιο, ὅσαν να εἶσαι ἀληθινὸ μας παιδί!...

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν ἀγκάλιαζε και τὸν φιλούσε με τρυφερότητα.

ραῖος νέος, ὑψηλός, εὐρωστός, εὐθυμος. Εἶχε ὅμως πνεῦμα μέτριο, και καρδιά καθόλου αἰσθηματική.

Ἡ κυρία Λενιέ ἦταν ἀδύνατος, φιλάσθενος και μελαγχολικός. Ὁ Ζώρζ ζούσε μέσα στὸν κόσμο, διασκεδάζε, κι' ἐρωτοτροπούσε, ἐνῶ ὁ Πέτρος ζούσε ἀπτόμερα, μέσα στην σιὰ. Καί ὅμως οἱ θετοὶ του γονεῖς δεν εἶχαν πάψει να τὸν ἀγαποῦν... Αὐτὸς ὅστόσο καταλάβαινε ὅτι κατὰ βάθος δεν ἦταν δυνατόν να τὸν ἀγαποῦν ὅσο τὸ ἴδιο τὸν παιδί.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

μα. Καί πέθανε εὐχαριστημένος.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποιὸς σου τὸ εἶπε αυτό, Πετρούλη μου, τὸν ρώτησε με θλίψη.

— "Ο Ζώρζ!... άπάντησε ὁ μικρός κλαίοντας.

Ἡ κυρία Λενιέ τὸν άκουσε κατάπληκτη.

— Ποι

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

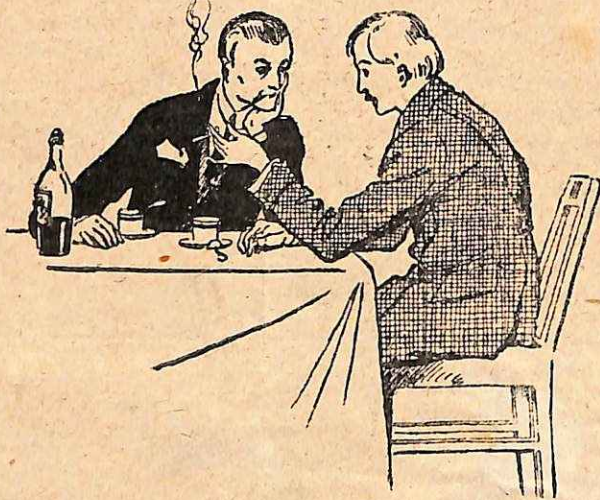
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

— Καλά, Μάγδα. Την άλλη εβδομάδα θα τελειώσω χωρίς άλλο αυτή τη ιστορία και τότε θα γυρίσω για πάντα κοντά στον προστάτη άγγελό μου. Και ο Ντίκ, αφού φίλησε την αρθροειδική του, βγήκε έξω.

— Αν κι' είχε απομακρυνθεί αρκετά από το σπίτι της Μάγδας, η σκέψις του όμως ήταν πάντα σ' αυτή.

Είχε στοιχηματίσει ότι είχε και δεν είχε, κι' αν η «Γαλάτεια», το καλύτερο άλογό του, δεν έφτανε πρώτη στις ιπποδρομίες, ήταν κατεστραμμένος, άτυχαμένος, χαμένος... Έπρεπε να φύγει για πάντα απ' τη Μάγδα, το έδαφός του, τη γυναίκα που αγαπούσε τρελλά.

— Αν εκείνη του μιλούσε με τόση επιμονή και με τόση επιθυμία πριν από μια εβδομάδα, θάταν καιρός ακόμα να σωθί. Άλλα τώρα... Της

— Θέλεις να κερδίσεις αρκετά χρήματα;

— Καλά. Μου άρεσε ο λόγος σου. Κι' όταν θα πιάσει να παίζεις στις ιπποδρομίες, τότε θα ιδής τι είναι η Μάγδα σου. Ά, έχω και κάτι άλλο να σου πω. Μου φαίνεται πως ο φίλος σου ο Μίλιθαν σε κάνει παρέα από ανάγκη...

— Τι ανάγκη;

— Ξέρω κι' εγώ... Θέλεις να σου πω την αλήθεια, Ντίκ; Ο Μίλιθαν με αγαπά και προχθές το βράδυ με ζήτησε σε γάμο...

— Μπα! Και δεν ξέρει πως είμαστε αρθροειδικοί;

— Βέβαια. Μου είπες μάλιστα ότι αυτό το πάθος σου για τα στοιχήματα γρήγορα θα σε καταστρέψει.

— Τον παληάνθρωπο! είπε ο Ντίκ αυτοσυγκρίνοντας.

— Εγώ όμως του απάντησα πως η απιστοσύνη σου σ' αυτόν τον κόσμο δεν να γίνει η προστάτης άγγελός σου, όπως με αποκαλείς. Έκείνος τότε με βεβαίωσε πως πολύ γρήγορα θα μετανιώσω...

— Και ποιά ήταν το τέλος της συνάντησής σας;

— Ω, Ντίκ μου! Άν έδωλας τί διαβολική, άφελος είχε πάρει το πόσο παρόμοιο του καθώς μου έλεγε αυτά τα λόγια! Άν άκουγες με πόση πασιφιστική μιλούσε για την καταστροφή σου! Φωδούμαι, Ντίκ, φοδούμαι για το μέλλον μας...

Και λέγοντας αυτό

τά, πήδησε σ' ένα τραμ κι' έφυγε.

Μια μόνη σκέψις και μια μόνη ελπίδα υπήρχε στο νου του Μίλιθαν.

Επιθυμούσε να ιδή το φίλο του κατεστραμμένο. Ήξερε πως έπειτα απ' αυτό η απόκτηση της Μάγδας δεν θα ήταν και τόσο δύσκολη.

Μόνον ένα μέσον έβλεπε για να επιτύχει την οικονομική καταστροφή του Ντίκ: Να εξαγοράσει τον τζόκευ που θα καθάλλαγε τη «Γαλάτεια» κατά την ημέρα των ιπποδρομιών.

Και με τη σκέψη αυτή, ο Μίλιθαν πήγε και βρήκε τον τζόκευ, κάποιον Τιμ Γουόλτερ, άνθρωπο τίμιο, αλλά φτωχό.

Τον παρέσυρε σ' ένα κέντρο κι' εκεί του είπες:

— Θέλεις να κερδίσεις αρκετά χρήματα;

— Βέβαια, του απάντησε εκείνος.

— Εσύ όμως, το μόνο παιδί που του εχε άφαιρεσι παθαίνοντας ή γυναικα του.

— Έν τούτοις, αν και είχε γίνει πια πλούσιος, ήταν μελαγχολικός και να-θόλου εύχαριστήσιμος απ' τον εαυτό του. Είχε άρχισει κιόλας να κατανοήν τον γι' αυτό που είχε κάνει.

— Η τύχη της συνειδήσεώς του έ-γιναν ακόμα περισσότερες, όταν ο μικρός Ευτύχιος που δεν ήταν παραπάνω από έξι χρόνων, κάθισε στα γόνατά του και του είπες:

— Μπαμπά, είναι αλήθεια πως με-θαύριο στους αγώνες θα καθαλλικέ-ψης τη «Γαλάτεια»; «Ω, κύριε την να νικήσει, μπαμπά! Έγώ θα σε βοη-θήσω όσο μπορώ. Θα με πάρης μαζί σου στον ιπποδρόμο κι' όταν θα ι-δής το μικρούλη σου να φωνάζει: «Χέπ, χέπ!», θ' αποχτήσης τον πολύ θάρος και θα νικήσης...

Τα άρελν αυτά λόγια του Ευ-τύχιου έκαναν πιο σκεφτικό τον πατέρα του. Φίλησε το γιού του και πήγε στο κρεβάτι του με τη σθεναρή απόφαση να επιστρέψει τη «Γαλάτεια» στον Μί-λιθαν.

Το απόγευμα της άλλης μέρας, ο Τιμ πήρε τον Ευτύχιο και πήγε στο ιπποδρόμο σκαυθί με την ελπίδα ν' ανταμώσει εκεί τον Μίλιθαν. Ο μικρός βρήκε εκεί κάποιο σκυλάκι και παίζοντας μ' αυτό αποκαταστάθηκε απ' τον πατέρα του.

Το παιδί κι' ο σκύλος δεν άργησαν να προσελκύσουν την προσοχή των ταξιδιωτών, μεταξύ των οποίων ήταν κι' ο Ντίκ που περίμενε να πάρη το τρένο για το Λονδίνο.

— Έβλεπα ακούστηκε από μακριά το σφύριγμα της αμαξοστοιχίας κι' έβλε-πεται την πλατεία. Ο Ευτύχιος όμως, απασχολημένος με το σκυλί του, ούτε είδε, ούτε άκουσε τη μούση, μηχανή που πλησίαζε όλοένα...

— Η διακοσμητική περιφρούρηση στο ύπαιθρο του σταθμού, ασφαλίσ-τας και βλάστηση ποικίλη, τολύπες κα-νείς. Και τότε, εκεί στη σιδηροδρο-μική γραμμή, διακοσμητικώς με-φωδερή σκηνή.

— Ο μικρός Ευτύχιος, που μόλις τό-τε αντελήφθη τον κίνδυνο, σάστισε κι' άρχισε να τρέχει με σπαραχτικές ού-θεναι του φώναζαν να πηδήσει έξω απ' τις σιδερένιες ράγες.

— Ο Μίλιθαν έβγαλε «νύκτωρα» από το πορτοφόλι του το ποσό που είχε υποσχεθεί, το μέτροσε στον Τιμ κι' έφυγε.

— Τότερα από μια ώρα, βέβαιος για τη νίκη του, στοιχημά-τισε άλλα τόσα για τον Πήγγασον.

— Σ' έρω, Ντίκ μου! Άν έδωλας τί διαβολική, άφελος είχε πάρει το πό-σο παρόμοιο του καθώς μου έλεγε αυτά τα λόγια! Άν άκουγες με πόση πασιφιστική μιλούσε για την καταστροφή σου! Φωδούμαι, Ντίκ, φοδούμαι για το μέ-λλον μας...

— Σοφί, Ντίκ μου! Άν έδωλας τί διαβολική, άφελος είχε πάρει το πό-σο παρόμοιο του καθώς μου έλεγε αυτά τα λόγια! Άν άκουγες με πόση πασιφιστική μιλούσε για την καταστροφή σου! Φωδούμαι, Ντίκ, φοδούμαι για το μέ-λλον μας...

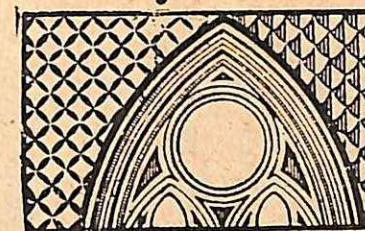
— Σοφί, Ντίκ μου! Άν έδωλας τί διαβολική, άφελος είχε πάρει το πό-σο παρόμοιο του καθώς μου έλεγε αυτά τα λόγια! Άν άκουγες με πόση πασιφιστική μιλούσε για την καταστροφή σου! Φωδούμαι, Ντίκ, φοδούμαι για το μέ-λλον μας...

— Σοφί, Ντίκ μου! Άν έδωλας τί διαβολική, άφελος είχε πάρει το πό-σο παρόμοιο του καθώς μου έλεγε αυτά τα λόγια! Άν άκουγες με πόση πασιφιστική μιλούσε για την καταστροφή σου! Φωδούμαι, Ντίκ, φοδούμαι για το μέ-λλον μας...

— Σοφί, Ντίκ μου! Άν έδωλας τί διαβολική, άφελος είχε πάρει το πό-σο παρόμοιο του καθώς μου έλεγε αυτά τα λόγια! Άν άκουγες με πόση πασιφιστική μιλούσε για την καταστροφή σου! Φωδούμαι, Ντίκ, φοδούμαι για το μέ-λλον μας...

— Σοφί, Ντίκ μου! Άν έδωλας τί διαβολική, άφελος είχε πάρει το πό-σο παρόμοιο του καθώς μου έλεγε αυτά τα λόγια! Άν άκουγες με πόση πασιφιστική μιλούσε για την καταστροφή σου! Φωδούμαι, Ντίκ, φοδούμαι για το μέ-λλον μας...

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΑ ΒΟΛΦΡΑΜ

— Ο Έμιρς κάθεται μπρος στη μα-γαλόπρεπη σκηνή του, επάνω σε προ-σκήφια από βελούδο και πορφυρά.

— Ο μανδύας του άπλωσται από τα πο-λύτιμα πετράδια και γυριστό σπαθί καταστράτο λήμπε στο πλευρό του.

— Ο άρχοντας Βόλφραμ, ο αιχμάλω-τός του, στέκεται όρθος μπροστά του. Τη κομμάτια του ξίφους του που τον υπηρέτησε τόσο πιστά στη μάχη, βρίζονταιι σκόνη στη γη.

— Όσοσο είναι ακόμα περιττός και ύψους: άγέρωχα το κεφάλι, οίχοντα-ς γύρω του περιφρονητικές ματιές.

— Ο Έμιρς εξοργίζεται απ' αυτό, σηκώνεται, κάθεται, σφουγγαρίζει, ξα-νασηκώνεται...

— Χριστιανέ, του φωνάζει στο τέ-λος, βλέπεις πόσο άφελός είσαι; ήσουν πού θέλεις να τα βάλεις μαζί μου και σε τί έλασινη κατάσταση βρίσκε-σαι τώρα μπροστά μου. Το γέρι σου ή-ταν άδύνατο, τ' άλεγο σου σε ποό-δωσε, τα ρούχα σου ξεσπίστηκαν...

— Τώρα είσαι σκλάβος στα χέρια μου, μακριά απ' το κάστρο σου... Όσοσο μάθες πως αν έχης κάτι που δεν το έ-χω εγώ, είμαι έτοιμος να σε αφήσω ελεύθερο. Άλλοιώς, αν τον Άλλαν, ή σου κόφω το κεφάλι...

— Έχω τη γυναίκα μου! το ά-ποκρίθηκε ο εθνητής Βόλφραμ.

— Τη γυναίκα σου! ξανάπε γε-λώντας ο Έμιρς. Στοιχηματίσω πως θάνη χειρότερη κι' από την τελευ-ταία σκλάβά μου...

— Αυτό ήλ το έδαφος! άπαντά με πεσολογία ο άρχοντας Βόλφραμ.

— Η Άγνη βρίσκεται μόνη μέσα στο θάλαμό της και κυττάζει με πικρή το παιδί της που κοιμάται στην ά-καλιά της.

— Σε λίγο το δάσος σκοτεινιάζει, ο βασιλιάς άγέρως άρχίζει να βογκάει κάτω απ' τα κλαδιά των υλισσών κι' η σελήνη υψώνεται άρχα στον ώριμό προβάλλοντα ανάμεσα από μελωδία χρώμα βασιλιά σύγνερο.

— Η νέα γυναίκα άπόθεσε το παιδί της στην κοβίνα κι' έτοιμαζόταν να κλείση την πόρτα, όταν άκουσε πυ-ρουσιάστηκε στο κατώφλι ο πιστός ιππικόμος του άρχοντα Βόλφραμ.

— Ά! Θεέ μου! φωνάζει η άρχόν-τισσα. Μήπως μού φέρνεις κανένα θλιβερό μήνυμα; Μήπως ο εθνητής σκύργος μου δεν υπάρχει πια στη ζωή;

— Μην κλαίς, καλή μου κυρία. Από τον ίδιον έρχομαι σταλμένος...

— Ά, τώρα αναπαύομαι πρώτα. Σ' εύχαριστώ, Θεέ μου, που τον έ-φύλαξες ζωντανό! Άλλα πες μου γιατί σε έστειλε εδώ;

— Αυτό είναι τα λόγια που με πα-ρακάλεσε να φέρω στην καλή μου κυ-ρία: «Σύς γρήγορα στο κάστρο και πες στη γυναίκα μου να σταλίστ με τ' άκριβότερα σπολidia της κι' άφού

πέραι τη βάλω, να έρθη να με βρ-εί για να μου φέρη την ποθητή λευτε-ρία...»

— Η Άγνη κυριεύτηκε από ξαφνική λύπη.

— Δεν έχω, λέει, ούτε μαργαριτά-τια, ούτε διαμάντια. Για ποιά πλούσια σπολidia λοιπόν μιλάει ο άντρας μου; Άρχισε να προσεύχεται κι' όλη τη νύχτα έμεινε γονατιστή μπρος στης Παναγίας το εικόνημα.

— Άμα όμως οδογέλασε η μέρα στην κορφή του βουνού, σφύργισσε τα δά-χρυα της, κρέμασε απ' το λαιμό της ένα Σταυρό κι' έπεσε στον ιππικόμοιο: — Έμπρός, πάμε κι' ο Θεός βο-η-θός!...

— Ο Έμιρς, καθώς είναι ακοιμισ-μένος από γυριστό διασηκνό σπαθί του, σκύβει λιγάκι και βλέπει στην ακροβαλιστή ανθρώπου να βγαίνουν από μια βάρκα.

— Δεν το είπα ποτέ μου, λέει, να ύπαιρξη γυναίκα που για την ά-γάπη του άντρα της να υποβάλλε-ται στους κόπους ενός τόσο μακρινού κι' επικίνδυνου ταξιδιού.

— Όσοσο η Άγνη, η όμορφη και γελαστή Άνθη, προχωρεί κάτω από τις ώρες άγχιές του ήλιου που γέρ-νει στη δύση, κρατώντας στο στήθος της το μικρό κι' έχοντας την εθνητική ζωγραφιστή στο πρόσωπό της.

— Ο Έμιρς, καθώς τη βλέπει να προχωρεί περτώντας ανυπόμονα τους όρμους, αισθάνεται τον εαυτό του για πρώτη φορά συγκινημένος και δεν ξέρει τί να πη.

— Εκείνη φτάνοντας μπροστά του τον ρωτάει:

— Πέστε μου, πού βρίσκεται ο άν-τρας μου; Έγώ είμαι εκείνη που κα-λέσατε από το κάστρο της...

— Λέγοντας αυτά, όρχεινι όλόγυρα τα χαριτωμένα βλέματά της κι' ανα-γνωρίζει το σύγγό της από τον ά-παιστό κόρσο των αλυσίδων που τον κρατούν δέσμο.

— Ρίχνεται τότε κλαίγοντας στην ά-καλιά του και του προσφέρει το παιδί, που εκείνος το σφίγγει με λαχτάρα και το φιλεί.

— Έπειτα πέφτει μπρος στα γόνατα του Έμιρς και του λέει:

— Άδός συμπαίον γι' αυτό το ά-βωο πλάσμα κι' όλο τον πίσον τον πα-τέρα του. Άν όμως έχης άπόφασι να τον θανατώσης, στείλε μαζί κι' εμάς στον ίδιο τάφο...

— Στο μεταξύ η γυναίκες του Έ-μιρς περικυκλώνουν την Άγνη και την καττούν με σόβας και με λύπη.

— Ο Έμιρς διατάζει για λίγο κι' έπειτα της λέει:

— Σήκω επάνω κι' ήσυχασε! Έπ-σώες τον άντρα σου με την αυτοθυ-σία σου. Άνάμεσα στις δικές μου γο-ναίκες όλομολό πως δεν ύπαιρξη καμ-ιά σάν κι' εμένα...

— Έπειτα όδνει τη χείρ του στον ά-ρχοντα και του λέει:

— Από σήμερα θα γίνης φίλος μου. Σε νίκησα στον πόλεμο και με νίκησες μ' αυτόν τον άτιμητο θησαυ-ρό σου, τη γυναίκα σου!

— Την άλλη μέρα ο άρχοντας Βόλ-φραμ κι' η γυναίκα του μπήκαν σ' έ-να κροβά για να γυρίσουν στο μακρι-νό τους κάστρο, που βρισκόταν πέρα απ' τη γαλιζία θάλασσα, εύτυχισμέ-νοι κι' αγαπημένοι.

Ο περίφημος πιανίστας και τένος Προσπυτινός της Πολωνίας Παντερέσκου.

πεί σκηνή του και δίπλα του στέκει έλυσσόδενος ο άρχοντας Βόλφραμ που τ' ανυπόμονο βλέμμα του είναι γυρι-σμένο προς τη θάλασσα.

— Η γυναίκες του Έμιρς κάθονται σιωπηλές όλοσούγυρα. Μαργαριτάρια και σουβινία λάμπουν στο κεφάλι και στο στήθος τους.

— Ο Έμιρς τις θεωρεί με περιφύ-νησι, αλλά τα βλέματά τους που αν-ταποκρίνονται στο δικό του δεν φανε-ρόνουν παρά φόβο δουλικό και τα-πεινό...

— Χριστιανέ! φωνάζει ο Έμιρς στον αιχμάλωτο. Τώρα που είδες τις γυναίκες μου, έγες ακόμα την παύ-τη ιδέα; Μπορεί να παραβή η γο-ναίκα σου μπροστά σε τόσες χαριτω-μένες όμορφίες;

— Άμα έρθη η ίδια, τότε θα κά-μης μόνος σου την έκλογή, άπαντά ο Βόλφραμ.

— Ο Έμιρς, καθώς είναι ακοιμισ-μένος από γυριστό διασηκνό σπαθί του, σκύβει λιγάκι και βλέπει στην ακροβαλιστή ανθρώπου να βγαίνουν από μια βάρκα.

— Δεν το είπα ποτέ μου, λέει, να ύπαιρξη γυναίκα που για την ά-γάπη του άντρα της να υποβάλλε-ται στους κόπους ενός τόσο μακρινού κι' επικίνδυνου ταξιδιού.

— Όσοσο η Άγνη, η όμορφη και γελαστή Άνθη, προχωρεί κάτω από τις ώρες άγχιές του ήλιου που γέρ-νει στη δύση, κρατώντας στο στήθος της το μικρό κι' έχοντας την εθνητική ζωγραφιστή στο πρόσωπό της.

— Ο Έμιρς, καθώς τη βλέπει να προχωρεί περτώντας ανυπόμονα τους όρμους, αισθάνεται τον εαυτό του για πρώτη φορά συγκινημένος και δεν ξέρει τί να πη.

— Εκείνη φτάνοντας μπροστά του τον ρωτάει:

— Πέστε μου, πού βρίσκεται ο άν-τρας μου; Έγώ είμαι εκείνη που κα-λέσατε από το κάστρο της...

— Λέγοντας αυτά, όρχεινι όλόγυρα τα χαριτωμένα βλέματά της κι' ανα-γνωρίζει το σύγγό της από τον ά-παιστό κόρσο των αλυσίδων που τον κρατούν δέσμο.

— Ρίχνεται τότε κλαίγοντας στην ά-καλιά του και του προσφέρει το παιδί, που εκείνος το σφίγγει με λαχτάρα και το φιλεί.

— Έπειτα πέφτει μπρος στα γόνατα του Έμιρς και του λέει:

— Άδός συμπαίον γι' αυτό το ά-βωο πλάσμα κι' όλο τον πίσον τον πα-τέρα του. Άν όμως έχης άπόφασι να τον θανατώσης, στείλε μαζί κι' εμάς στον ίδιο τάφο...

— Στο μεταξύ η γυναίκες του Έ-μιρς περικυκλώνουν την Άγνη και την καττούν με σόβας και με λύπη.

— Ο Έμιρς διατάζει για λίγο κι' έπειτα της λέει:

— Σήκω επάνω κι' ήσυχασε! Έπ-σώες τον άντρα σου με την αυτοθυ-σία σου. Άνάμεσα στις δικές μου γο-ναίκες όλομολό πως δεν ύπαιρξη καμ-ιά σάν κι' εμένα...

— Έπειτα όδνει τη χείρ του στον ά-ρχοντα και του λέει:

— Από σήμερα θα γίνης φίλος μου. Σε νίκησα στον πόλεμο και με νίκησες μ' αυτόν τον άτιμητο θησαυ-ρό σου, τη γυναίκα σου!

— Την άλλη μέρα ο άρχοντας Βόλ-φραμ κι' η γυναίκα του μπήκαν σ' έ-να κροβά για να γυρίσουν στο μακρι-νό τους κάστρο, που βρισκόταν πέρα απ' τη γαλιζία θάλασσα, εύτυχισμέ-νοι κι' αγαπημένοι.

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ο Εὐγένιος σάστισε.

Τί έκανε τώρα;

Μπορούσε να την κοιτάζεση έτσι ανήσυχα στο καλλι της;

Να την κρατήσει στο δικό του καλλι; Αυτό θα δημιουργούσε ακάθαρτο. Ποιος ξέρει τί μπορούσαν να πουν εις βάρος του. Ήταν γιά όλους ένας νέος. Κι η Μελανία ήταν τόσο ώριμη!

Γονάτισε κάτω κι έπιασε το χέρι της Μελανίας.

— Φέρε μου, φιλότιμο, φόντισέ με!

Τί πρέπει να κάνω;

Σηκώθηκε έπειτα πήρε το κανάκι με το νερό, πλησίασε τη Μελανία και της έδωσε το κεφάλι.

Μα η νέα δεν συνερχόταν.

Ανάσπαινε δύσκολα, σαν να πνιγόταν...

Ο Εὐγένιος κατάλαβε πως έπρεπε να την ξεκουμπώσει γιά ν' αναπνεύσει έλευθερα, μα δεν τολμούσε να τ' αγγίξει.

Νάγγιζε πάνω της!...

Νιώλαπε τη γυνή της σάκα!...

Δεν ήταν αυτό μια βαριά αμαρτία;

Έσκυψε το κεφάλι του στο στήθος του κι άρχισε να σκέφτεται...

Σιγά-σιγά η ιδέα του καθάριζαν.

Γιατί διατάζω; σκέφτηκε. «Η μοναχική αυτή έχει ανάγκη βοήθειας. Είναι άλλωστε κι αυτή μια κόρη, έπιοι είμαι κι εγώ. Αν έπρόκειτο γιά ένα άνδρα, το πρόβλημα θάλλαζε...»

Έσκυψε πάλι στη Μελανία και της έκομπώσε το φόρεμα.

Από το άνοιγμα του μαύρου της χλαύτου πόρρωσε τότε θερμή κι ευνοϊκή η σάκα της, το μαρμαριμένο στήθος της, το τραφαντό κι εύγευστο...

Ο Εὐγένιος έκανε το στήθος του.

— Τί πειραμάς γιά έναν μοναχό!

Φόβους, Εὐτυχώς που...

Η Μελανία άρχισε ν' αναπνέει τώρα πιο έλευθερα...

«Φτωχή κόρη! σκεφτόταν ο Εὐγένιος. Φαίνεται πως η δύναμη αυτού που οι άνθρωποι λένε «έρωτα», είναι πολύ μεγάλη. Ο Θεός να δώσει να λυτρωθείς απ' τη βδελυρή μαγία που σε κατέχει!»

Ξανθόρεξε έπειτα το μέτωπο της Μελανίας με νερό κι άρχισε να την άερίζει.

Η μοναχή αναστέναζε μιά-δυο φορές, κινήθηκε έλαφρά κι ύστερα άνοιξε τα μάτια της.

Φανόταν σαν να μην θυμάται που βρίσκεται και τί έχει συμβεί. «Όταν έμεις άντισταμε τον Εὐγένιο, τ' άνομιότατο έλα. Κι έτσι έγινε τόν εδω γονιτισμένο πλάι της, νύες έλπίδες γεννήθηκαν στην καρδιά της.

— Πόσο καλύτερα τώρα; τη ρώτη-

σε ο Εὐγένιος με καλοσύνη.

— Ναι... εύχριστό! Φιότις η Μελανία.

Την ίδια στιγμή άντελήθηκε πως τ' έρωτά της ήταν ξεκούμπωτο. Κατάλαβε άμέσως τί είχε συμβεί και θέλοντας να γοητέψει τον Εὐγένιο, θέλοντας ν' αντισταθεί, να τον μεθύσει, να τον πειλάξει έκανε μια τυχαία δόνηση κίνηση κι άρχισε το στήθος της να αναπνέει...

Μα ο Εὐγένιος δεν συγκινήθηκε καθόλου. Πώς θα μπορούσαν να τον συγκινήσουν η κορσι-στικές αΰρες ωμορφιάς; Μήπως δεν ήταν κι αυτός κόρη; Μα κι αυτό να μη συνέβαινε, έ' άκουσες η δύναμη του Θεού, ο άκουσες η δύναμη του Θεού...

Δώσε μου τ' αμαρτία μου. Θέλω να πεθάνω... να πεθάνω!

Μα ο Εὐγένιος δεν της άπαντούσε πείρα. Γονατισμένος στην άλλη άκρη του δωματίου προσευχόταν.

Η Μελανία πνιγόταν λίγο με τα γόνατά που το μέρος του κι άρχισε να τον παρακαλά...

Φύγε!...

Η Μελανία θέλησε να ριχτεί απάνω του, να τον άγκαλιάσει, να τον αγγίξει παρ'όσον, να τον αγγίξει δια της βίας έστω δική της, μα δεν τ' άφή-δωσαν η δύναμις της.

Ο ένουρισμός των τελευταίων η μέδων και η λιποθυμία της στιγμής αυτής την είχαν έξαπλήσει.

Μόλις μπό-ρεσε να ση-κωθεί στά-γόντα. «Απλώ-σε τότε τα χέρια της στον Εὐγένιο και τού είπα με φωνή ά-δύναμη, ξε-ψυχισμένη, ι-κετευτική:

— Γιατί μ' άποφύγετε;... Γιατί δεν μ' άφίνεις να σκοτωθώ;... Δώσε μου τ' αμαρτία μου. Θέλω να πεθάνω... να πεθάνω!

Μα ο Εὐ-γένιος δεν της άπαντού-σε πείρα. Γονατισμένος στην άλλη άκρη του δωματίου προσευχόταν.

Η Μελανία πνιγόταν λίγο με τα γόνατά που το μέρος του κι άρχισε να τον παρακαλά...

Δεν φοβόριζε πείρα... Δεν άπειλού-σε... «Βάλαιγε...

«Έκλειψε με δυνατούς λυγμούς πού-καναν το στήθος της ν' αναπνέει, σαν νάταν ένα ζευγάρι ζωντανών περριστεριών...

— Εὐγένιε, φιλότιμο με ραγισμένη φωνή. Εὐγένιε, είνε η τελευταία φορά που σε παρακαλώ. Αφήσου με, Εὐγένιε!...

«Όλο το πάθος, όλη της η όμνη, όλη της η φλόγα είχε σβύσει, είχε γίνει πόνος, παρ'όσον, έκεσι...

— Εὐγένιε, γιατί με πι-δεύεις έτσι, άγάπη μου;...

Μα η σκέψις του Εὐγένιου έπεσομένη τη στιγμή αυτή στο Θεό...

«Ήταν ο Διάβολος!... Δεν έχει να έλπίσει τίποτα πείρα από μένα!...

Να σβύνη κάτω απ' τα φιλήματα του Σατανά!...

Μα ο Εὐ-γένιος δεν της άπαντού-σε πείρα. Γονατισμένος στην άλλη άκρη του δωματίου προσευχόταν.

Η Μελανία πνιγόταν λίγο με τα γόνατά που το μέρος του κι άρχισε να τον παρακαλά...

Δεν φοβόριζε πείρα... Δεν άπειλού-σε... «Βάλαιγε...

«Έκλειψε με δυνατούς λυγμούς πού-καναν το στήθος της ν' αναπνέει, σαν νάταν ένα ζευγάρι ζωντανών περριστεριών...

— Εὐγένιε, φιλότιμο με ραγισμένη φωνή. Εὐγένιε, είνε η τελευταία φορά που σε παρακαλώ. Αφήσου με, Εὐγένιε!...

«Όλο το πάθος, όλη της η όμνη, όλη της η φλόγα είχε σβύσει, είχε γίνει πόνος, παρ'όσον, έκεσι...

— Εὐγένιε, γιατί με πι-δεύεις έτσι, άγάπη μου;...

Μα η σκέψις του Εὐγένιου έπεσομένη τη στιγμή αυτή στο Θεό...

«Ήταν ο Διάβολος!... Δεν έχει να έλπίσει τίποτα πείρα από μένα!...

Να σβύνη κάτω απ' τα φιλήματα του Σατανά!...

Μα ο Εὐ-γένιος δεν της άπαντού-σε πείρα. Γονατισμένος στην άλλη άκρη του δωματίου προσευχόταν.

Η Μελανία πνιγόταν λίγο με τα γόνατά που το μέρος του κι άρχισε να τον παρακαλά...

Δεν φοβόριζε πείρα... Δεν άπειλού-σε... «Βάλαιγε...

«Έκλειψε με δυνατούς λυγμούς πού-καναν το στήθος της ν' αναπνέει, σαν νάταν ένα ζευγάρι ζωντανών περριστεριών...

— Εὐγένιε, φιλότιμο με ραγισμένη φωνή. Εὐγένιε, είνε η τελευταία φορά που σε παρακαλώ. Αφήσου με, Εὐγένιε!...

«Όλο το πάθος, όλη της η όμνη, όλη της η φλόγα είχε σβύσει, είχε γίνει πόνος, παρ'όσον, έκεσι...

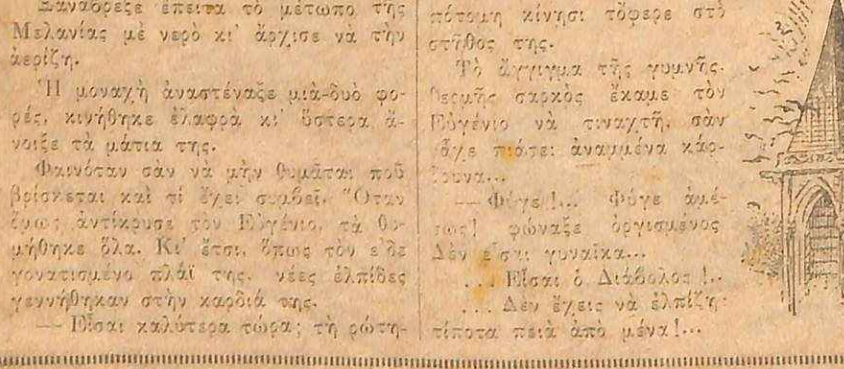
— Εὐγένιε, γιατί με πι-δεύεις έτσι, άγάπη μου;...

Μα η σκέψις του Εὐγένιου έπεσομένη τη στιγμή αυτή στο Θεό...

«Ήταν ο Διάβολος!... Δεν έχει να έλπίσει τίποτα πείρα από μένα!...

Να σβύνη κάτω απ' τα φιλήματα του Σατανά!...

Μα ο Εὐ-γένιος δεν της άπαντού-σε πείρα. Γονατισμένος στην άλλη άκρη του δωματίου προσευχόταν.

Η Μελανία πνιγόταν λίγο με τα γόνατά που το μέρος του κι άρχισε να τον παρακαλά...

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η Ροζέττα ήταν μια νέα με ώριμότητα πρόσωπο. Δυστυχώς όμως είχε ένα μεγάλο σωματικό ελάττωμα.

Ήταν καμπούρα!... Και λυπόταν πολύ, παραπολύ γι' αυτό.

Οι γονείς της την λάτρευαν, μα η Ροζέττα ήταν νέα και δεν της έφτανε μόνο η άγάπη των γονέων της.

Η καρδιά της, που γρυπούσε δυνατά μέσα στο παραμορφωμένο της στήθος, λαχταρούσε τον έρωτα!...

Καί, μολονότι η φτωχή νέα καπαλάβαινε καλά ότι δεν ήταν δυνατόν να την αγαπήσει ποτέ κανείς, αυτή άναγκάστηκε... Ναι, αγαπούσε τον Φρειδερίκο, ένα άμορφο μελαγχρόνο νέο, ο οποίος ήταν γυνίς κάποιου φίλου του πατέρα της, και πήγαινε πολύ συχνά στο σπίτι των.

«Ω, πόσο δύστυχη ήταν η άγάπη της Ροζέττας! Τί βουδ και φοβερό μαρτύριο αποτελούσε γιά τη δυστυχισμένη νέα!...

Ήταν υποχρεωμένη να κρύβει την άγάπη της, την άγάπη που ξεχείλιζε απ' όλη της την ύπαρξη. Έπρεπε να προσέχει, ώστε το βλέμμα της να μην εκφράζει τίποτε από το κίνημά της, έπρεπε να προσέχει, ώστε η φωνή της να μην είνε χαϊδευτική όταν μιλούσε σ' εκείνον.

Καί έρωτα... Αυτή η άγάπη που την έκανε να υποφέρει τόσο, ήταν και η μόνη της παρηγοριά. Εύρισκε ήδονή μέσα στην οδύνη της! Όταν έδινε τον Φρειδερίκο να μπαίνει μεσα στο σπίτι της, της φαινόταν ότι έβρισκε μέσα ο ίδιος ο ήλιος.

Ο Φρειδερίκος πάλι φερόταν απέναντί της με στοργή αδελφική, ανάμικτη με συμπόνια. Καθόταν κοντά της, της μιλούσε μ' ενδιαφέρον, της διηγόταν ένα σωρό πράγματα... Άλλά δεν υποπτευόταν ποτέ ότι η μικρή καμπούρα τον αγαπούσε!...

«Ένα βράδυ, ο Φρειδερίκος πήγε στο σπίτι της Ροζέττας εξαίρετικά χαρούμενος. Το πρόσωπό του άχτινοδούσε. Η φτωχή καμπούρα τον κούταζε με άγωνία, σαν να προαισθανόταν κάτι κακό. Το χαμόγελο τού άγαπημένου της αυτό το βράδυ ήταν πολύ διαφορετικό από άλλους. Ήταν χαμόγελο ανθρώπου που αγαπά και τον αγαπούσε. Άχ, αυτό το χαμόγελο ποτέ δεν θ' άνηκε στα δικά της χείλη! Και σε λίγο ο Φρειδερίκος έπεσε θάνατος με τα λόγια του ότι έξερραζε η φυσιογνωμία του.

— Ξέρεις, είπε, άπόψε έχω να σ' αναγγείλω κάτι πολύ εύχριστο... Άραδωνίστηκε!

— Φαί! Φαί! φώναξε η μητέρα της Ροζέττας. Και με ποιά;

— Με τη Μαρία, την κόρη του μάργα-Φερνάνδου! άπάντησε ο Φρειδερίκος.

— Τη Μαρία, την άμορφη μαυρομάτα; Ομά γίνεται ταιριαστό ζευγάρι! επε κι ο πατέρας της Ροζέττας.

Και η Ροζέττα, τί είπε και τί έ-

κανε εκείνη τη στιγμή;

Φτωχή, φτωχή έρωτευμένη ψυχή, κλαδωμένη μέσα σ' άδικημένο κορμί! Τί κεραυνός ήταν γιά σένα η είδησις αυτή! Και όμως μπόρεσε πάλι το δυστυχισμένο πλάσμα να συγκρατηθεί, ύπορεσε να κρύψει τον πόνο του, και δεν μπορούσε και να μην ύπακούση στην ποροταγή της πατρίδας.

Η Μαρία έδειξε μεγάλη λύπη, όταν έφτασε ο Φρειδερίκος. Η Ροζέττα ύπέφερε άφωνα σαν πάντα. Ο Φρειδερίκος άρρω άγκάλιασε και φίλησε την άραδωνιστική του στα άγουλα και στα χείλη, έσκυψε και φίλησε και τη Ροζέττα στο μέτωπο. Το άδελφικό αυτό φίλημα έκανε να ριγίση όλόκληρη τη φτωχή ανάπηρη.

— Μά είμαι ένουσιασμένη κι' εγώ, Φρειδερίκε! Εύχομαι να σ' είνε εύτυχισμένο η Μαρία σου!... Θέλω να τη γνωρίσω κι' εγώ. Θέλω να γίνουμε φίλες... Να έρχεσαι μαζί της έδω... *

Πράγματι, η Ροζέττα και η Μαρία έγιναν φίλες...

Η Μαρία ήταν άμορφη και έδυπη, άλλά πολύ φιλόδοξη και άπόστο έπρόβλεπε.

Η Ροζέττα, η οποία από πολύ μικρή ήταν σοβερή και τογαστική, συμ-βούλευσε και όδηγούσε τη Μαρία σαν μεγαλειότερη αδελφή της, ενώ είχαν την ίδια ηλικία. Της μάβαινε ακόμα ράθυμο και κέντημα και τη βοηθούσε να ίτοιμάσει την προίκα της. Υπήρχαν έδαια και σιγ' αλές που η δυστυχισμένη άνάπηρη ένοιωσε τη ζήλεια να της ξεσηύχνη την καρδιά.

«Έτσι, σιγά-σιγά, η Μαρία από ανίχνυλός της, έγινε ένα πρόσωπο ίερο και πολύτιμο γι' αυτήν! Ήταν η γυναίκα που άκουσε ο Φρειδερίκος, ηταν εκείνη που θά γινόταν παντοταινή σύντροφος της ζωής του, απ' αυτήν έπρεπε να ζούσε και η εύτυχία του!... Πώς λοιπόν ήταν δυνατόν να μην την αγαπά η Ροζέττα;

Μια είδησις άνελπιστη έφτασε εξα-σας από το Άλγέριο... Ένα τηλεγράφημα, το οποίο άνηγγελλε τον θάνατο του Φρειδερίκου... Ο φτωχός νέος είχε σκοτωθεί σε μια μάχη με τους Άλγερινούς.

Η Ροζέττα, μόλις το έμαθε αυτό, έδωκε μια δυνατή φωνή, σαν να της είχαν βουίσει ένα δίκομο μαχαίρι στην καρδιά κι' έπεσε κάτω άναίσθητη.

«Όταν συνήλθε, νόμισε ότι είχε άγειοθυθεί. Η μητέρα της όμως κρατούσε ακόμα στο γέρι της το άπαισιο τηλεγράφημα του στα άλγεια: «Ο Φρειδερίκος είχε πεθάνει!

Νεκρός ο Φρειδερίκος! Αυτός που ήταν γελαστός ζωή, έρωτα, έλπίδες! Γιά τη Ροζέττα δεν ύπήρχε πια τίποτε στον κόσμο! Τού κακού οί γονείς της, οί οποίοι είχαν ήδη μαντέψει τ' άμυστικό της, προσπαθούσαν να την παρηγορήσουν. Από την ήμερα εκείνη, άρχισε να σβύνη σιγά-σιγά από τη ζωή της. Ο άδύνατος οργανισμός της δεν μπόρεσε ν' άντέξει στο φοβερό χτύπημα.

Η Μαρία, όταν έμαθε τον θάνατο του Φρειδερίκου, έλαψε, δάσθηκε, μάδωσε τα μαλλιά της, άλλ' έπειτα από δυό μήνες άραδωνίστηκε με τον ώριό Μάρκο!

Εγχε μάλιστα την τόλμη να πάη μια μέρα να άναγγείλει τούς άραδωνίστες της στην Ροζέττα. Εκείνη, μόλις την άκουσε, άναπταχόθηκε ταραμένη στο κρεβάτι, όπου πέβαινε σιγά-σιγά, και φώναζε:

— Άνάστη, επιπόλαιη γυναίκα! Τόσο νύκτωρ έξασες αυτόν που σ' αγαπούσε τόσο!... Φύγε με μή σε βλέπω! Φύγε, σ' έμισώ...

Η φωνή της πνίγηκε μέσα στους λυγμούς της. Η Μαρία έσκυψε ταπεινωμένη το κεφάλι της κι' έφυγε ντροπιωμένη.

Μα η συγκίνηση και η τσαοχή είχαν επιδεινώσει την κατάσταση της Ροζέττας και η φτωχή νέα άνιπνεσε τώρα με δυσκολία. Τού κακού οί γονείς της προσπαθούσαν να την συνεφέρουν.

Έξερρα η άραστη πήρε μια βαρύν άναπνοή, ύστερα στέναζε έλαφρά, άγκάλιασε τούς γονείς της, χαμόγελας και έγειρε το κεφάλι της π' άποσέσασό της...

Εγχε πεθάνει!...

Πόσο ήταν γλυκό το ναίμελο που άνιχνυλός στα νεκρά της χείλη! «Ω, χωρίς έλδο, την όρα που η καρδιά της έπαινε να γιοπά, η ψυχή της ήταν εύτυχισμένη.

Ήταν εύτυχισμένη, γιατί ένοιωσε πως λυτρώναται από το άνάπηρο σώμα της και πηγαινε να συναντήσει αυτόν που αγαπούσε εκεί ύψηλά, όπου η ψυχή, έλευθερος κι' εύτυχισμένος, μπορούσε να ένωθούν γιά πάντα λυτρώ-μένες από τα δεσμά των σωμάτων...

Η Ροζέττα τού άπαντούσε ότι έπρεπε να είνε ήσυχος, ότι η Μαρία τον αγαπούσε πάντα και τού ήταν πιστή. Δεν τού έγραφε όμως ότι ο Μάρκος, το όραίο και πλούσιο παιδί, άναγκάστηκε όλοένα και περισσότερο την άραδωνιστική του και πού κι' αυτή τού χαμογελούσε γλυκά... Τού κακού η Ροζέττα τ' άνιχνυλός της.

«Έτσι, σιγά-σιγά, η Μαρία από ανίχνυλός της, έγινε ένα πρόσωπο ίερο και πολύτιμο γι' αυτήν! Ήταν η γυναίκα που άκουσε ο Φρειδερίκος, ηταν εκείνη που θά γινόταν παντοταινή σύντροφος της ζωής του, απ' αυτήν έπρεπε να ζούσε και η εύτυχία του!... Πώς λοιπόν ήταν δυνατόν να μην την αγαπά η Ροζέττα;

Μα η συγκίνηση και η τσαοχή είχαν επιδεινώσει την κατάσταση της Ροζέττας και η φτωχή νέα άνιπνεσε τώρα με δυσκολία. Τού κακού οί γονείς της προσπαθούσαν να την συνεφέρουν.

Έξερρα η άραστη πήρε μια βαρύν άναπνοή, ύστερα στέναζε έλαφρά, άγκάλιασε τούς γονείς της, χαμόγελας και έγειρε το κεφάλι της π' άποσέσασό της...

Εγχε πεθάνει!...

Πόσο ήταν γλυκό το ναίμελο που άνιχνυλός στα νεκρά της χείλη! «Ω, χωρίς έλδο, την όρα που η καρδιά της έπαινε να γιοπά, η ψυχή της ήταν εύτυχισμένη.

Ήταν εύτυχισμένη, γιατί ένοιωσε πως λυτρώναται από το άνάπηρο σώμα της και πηγαινε να συναντήσει αυτόν που αγαπούσε εκεί ύψηλά, όπου η ψυχή, έλευθερος κι' εύτυχισμένος, μπορούσε να ένωθούν γιά πάντα λυτρώ-μένες από τα δεσμά των σωμάτων...

Η Ροζέττα τού άπαντούσε ότι έπρεπε να είνε ήσυχος, ότι η Μαρία τον αγαπούσε πάντα και τού ήταν πιστή. Δεν τού έγραφε όμως ότι ο Μάρκος, το όραίο και πλούσιο παιδί, άναγκάστηκε όλοένα και περισσότερο την άραδωνιστική του και πού κι' αυτή τού χαμογελούσε γλυκά... Τού κακού η Ροζέττα τ' άνιχνυλός της.

«Έτσι, σιγά-σιγά, η Μαρία από ανίχνυλός της, έγινε ένα πρόσωπο ίερο και πολύτιμο γι' αυτήν! Ήταν η γυναίκα που άκουσε ο Φρειδερίκος, ηταν εκείνη που θά γινόταν παντοταινή σύντροφος της ζωής του, απ' αυτήν έπρεπε να ζούσε και η εύτυχία του!... Πώς λοιπόν ήταν δυνατόν να μην την αγαπά η Ροζέττα;

Μα η συγκίνηση και η τσαοχή είχαν επιδεινώσει την κατάσταση της Ροζέττας και η φτωχή νέα άνιπνεσε τώρα με δυσκολία. Τού κακού οί γονείς της προσπαθούσαν να την συνεφέρουν.

Έξερρα η άραστη πήρε μια βαρύν άναπνοή, ύστερα στέναζε έλαφρά, άγκάλιασε τούς γονείς της, χαμόγελας και έγειρε το κεφάλι της π' άποσέσασό της...

Εγχε πεθάνει!...

Πόσο ήταν γλυκό το ναίμελο που άνιχνυλός στα νεκρά της χείλη! «Ω, χωρίς έλδο, την όρα που η καρδιά της έπαινε να γιοπά, η ψυχή της ήταν εύτυχισμένη.

Ήταν εύτυχισμένη, γιατί ένοιωσε πως λυτρώναται από το άνάπηρο σώμα της και πηγαινε να συναντήσει αυτόν που αγαπούσε εκεί ύψηλά, όπου η ψυχή, έλευθερος κι' εύτυχισμένος, μπορούσε να ένωθούν γιά πάντα λυτρώ-μένες από τα δεσμά των σωμάτων...

Η Ροζέττα τού άπαντούσε ότι έπρεπε να είνε ήσυχος, ότι η Μαρία τον αγαπούσε πάντα και τού ήταν πιστή. Δεν τού έγραφε όμως ότι ο Μάρκος, το όραίο και πλούσιο παιδί, άναγκάστηκε όλοένα και περισσότερο την άραδωνιστική του και πού κι' αυτή τού χαμογελούσε γλυκά... Τού κακού η Ροζέττα τ' άνιχνυλός της.

«Έτσι, σιγά-σιγά, η Μαρία από ανίχνυλός της, έγινε ένα πρόσωπο ίερο και πολύτιμο γι' αυτήν! Ήταν η γυναίκα που άκουσε ο Φρειδερίκος, ηταν εκείνη που θά γινόταν παντοταινή σύντροφος της ζωής του, απ' αυτήν έπρεπε να ζούσε και η εύτυχία του!... Πώς λοιπόν ήταν δυνατόν να μην την αγαπά η Ροζέττα;

Μα η συγκίνηση και η τσαοχή είχαν επιδεινώσει την κατάσταση της Ροζέττας και η φτωχή νέα άνιπνεσε τώρα με δυσκολία. Τού κακού οί γονείς της προσπαθούσαν να την συνεφέρουν.

Έξερρα η άραστη πήρε μια βαρύν άναπνοή, ύστερα στέναζε έλαφρά, άγκάλιασε τούς γονείς της, χαμόγελας και έγειρε το κεφάλι της π' άποσέσασό της...

Εγχε πεθάνει!...

Πόσο ήταν γλυκό το ναίμελο που άνιχνυλός στα νεκρά της χείλη! «Ω, χωρίς έλδο, την όρα που η καρδιά της έπαινε να γιοπά, η ψυχή της ήταν εύτυχισμένη.

Ήταν εύτυχισμένη, γιατί ένοιωσε πως λυτρώναται από το άνάπηρο σώμα της και πηγαινε να συναντήσει αυτόν που αγαπούσε εκεί ύψηλά, όπου η ψυχή, έλευθερος κι' εύτυχισμένος, μπορούσε να ένωθούν γιά πάντα λυτρώ-μένες από τα δεσμά των σωμάτων...

Η Ροζέττα τού άπαντούσε ότι έπρεπε να είνε ήσυχος, ότι η Μαρία τον αγαπούσε πάντα και τού ήταν πιστή. Δεν τού έγραφε όμως ότι ο Μάρκος, το όραίο και πλούσιο παιδί, άναγκάστηκε όλοένα και περισσότερο την άραδωνιστική του και πού κι' αυτή τού χαμογελούσε γλυκά... Τού κακού η Ροζέττα τ' άνιχνυλός της.

«Έτσι, σιγά-σιγά, η Μαρία από ανίχνυλός της, έγινε ένα πρόσωπο ίερο και πολύτιμο γι' αυτήν! Ήταν η γυναίκα που άκουσε ο Φρειδερίκος, ηταν εκείνη που θά γινόταν παντοταινή σύντροφος της ζωής του, απ' αυτήν έπρεπε να ζούσε και η εύτυχία του!... Πώς λοιπόν ήταν δυνατόν να μην την αγαπά η Ροζέττα;

Μα η συγκίνηση και η τσαοχή είχαν επιδεινώσει την κατάσταση της Ροζέττας και η φτωχή νέα άνιπνεσε τώρα με δυσκολία. Τού κακού οί γονείς της προσπαθούσαν να την συνεφέρουν.

Η Ροζέττα τού άπαντούσε ότι έπρεπε να είνε ήσυχος, ότι η Μαρία τον αγαπούσε πάντα και τού ήταν πιστή. Δεν τού έγραφε όμως ότι ο Μάρκος, το όραίο και πλούσιο παιδί, άναγκάστηκε όλοένα και περισσότερο την άραδωνιστική του και πού κι' αυτή τού χαμογελούσε γλυκά... Τού κακού η Ροζέττα τ' άνιχνυλός της.

«Έτσι, σιγά-σιγά, η Μαρία από ανίχνυλός της, έγινε ένα πρόσωπο ίερο και πολύτιμο γι' αυτήν! Ήταν η γυναίκα που άκουσε ο Φρειδερίκος, ηταν εκείνη που θά γινόταν παντοταινή σύντροφος της ζωής του, απ' αυτήν έπρεπε να ζ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Μία ώρα! Αδούσιος! Βράδυ! το 1794, ενώ ο Γάλλος εθνικός επαναστάτης Γκαλιέν, εδριάζοντας από την επαναστατημένη Γαλλική προκυμαία της Νεαπόλεως, τον πλησιάζουν έξι άνδρες και άνωσταί του αριστοκρατίδας, ή όποιες τότε παρσάουον στην άρχή, ο' ένα κέντρο και κατόπιν σε περίπατο με γόνδολα. Στη γόνδολα ή δύο κυρίες άρχίζουον να ερωτοτροπούν μαζί του και σε μία στιγμή του άποκαλύπτουον την ταυτότητά τους. "Ετσι ό ντε Γκαλιέν, μαθαίνει κατάπληκτος ότι μία απ' αυτές είνε ή βασιλισσα των δύο Σικελιών Μαρία Καρολίνα και ή άλλη ή λαίδη Χάμιλτον, σύζυγος του "Αγγλου πρεσβευτού στην Νεάπολι.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου).

—Μά ποιά είνε αυτή ή έορτή της Πεντηκστής; ρώτησε μ' άπορία ό ντε Γκαλιέν.

—Μία έθνική έορτή, απάντησε ή βασιλισσα. "Ο δούξ Μανταλόν ήλ στο δώση περισσότερες πληροφορίες.

Και, λέγοντας αυτά, ή Μαρία Καρολίνα κύτταζε τό ρολόι της.

—Δέκα ή ώρα! φώναξε. Μεγάλοι θεοί!... Ρουτίερο, γύρισέ μας γρήγορα στο παλάτι!

Άκούγοντας την προσταγή της αυτή, ό επί κεφαλής των κοπιλατών σφύριξε μ' ένα ξεχωριστό τόπο. "Αμέσως ή γόνδολα διάγραψε μία χαριτωμένη στροφή κι άφηκε γρήγορα νά τον κόλπου της Νεαπόλεως γιά νά έναγυρισή μίς στο λιμάνι.

—Γιατί τόσο γρήγορα; είπε με παράπονο ό νεαρός Γάλλος στην Καρολίνα. Δέν είσθε βασιλισσα... Δέν είσθε έλεύθερη νά κάνετε ότι θέλετε; "Η Μαρία-Καρολίνα κούνησε μαλαχολικά τό κεφάλι της και ψιθύρισε, αναστενάζοντας:

—Παιδί! πού είσαι!... Κι ή βασιλισσες έχουν τους κυρίους των...

Και επειδή ό υποκόμης ετοιμαζόταν νά πη κάτω, επρόσθεσε:

—Άγνοείς λοιπόν πώς είνε παντρεμένη;

Τό επίσημο αυτό ήταν άκαταμάχητο... Τούλαχιστον γιά τόν ντε Γκαλιέν, ό όποιος δέν ήξερε ότι ό σύζυγος της Καρολίνας βασιλεύς Φερδινάνδος ήταν ένας αφέντης γιά τόν όποιον αυτή έλάχιστα ανηγουόσε.

—Μεθαύρω λοιπόν! ψιθύρισε.

"Η γόνδολα έν τώ μεταξύ είχε διαπλώσει στους βασιλικούς κήπους.

—Σ' άγαπώ! είπε γιά τελευταία φορά ή Καρολίνα, φιλώντας με πάθος τόν υποκόμητα. "Ωρεθούνα, μεθούρισε!

Και, άμέσως, τυλίγοντας τό κεφάλι της σ' ένα πέπλο, πήδηξε στην άκμή. "Η λαίδη Χάμιλτον την άμυήθηκε και, με γρήγο βήμα, διεσώθη καν κι ή δύο πρós τό παλάτι, ενώ ή υποκόμης ντε Γκαλιέν, ό όποιος βγήκε κι' αυτός από τη γόνδολα, άρχισε νά βαδίζει άρχά προς την όδo "Αλέξανδρου, όπου κατοικούσε ό δούξ Μανταλόν.

Καθώς εβάδιζαν, ή βασιλισσα έλεγε στον άνδρα της:

στη φίλη της:

—Είνε γοητευτικός! Δέν είνε έτσι; —Πράγματι, είνε γοητευτικός, άπάντησε ή λαίδη Χάμιλτον.

—Μπορείς νά μαντέψης γιατί κου άρέσει; ρώτησε σε λίγο ή βασιλισσα. Γιατί μοιάζει με τό μοναδικό άνθρωπο πού αγάπησα στη ζωή μου. Μοιάζει μ' αυτόν πού τόν σκότωσε... ό άλλος... Με τόν Καραμανικό μου.

Καθώς επρόφερε τό όνομα Καραμανικό, ένας λυγμός πνίγηκε στη φωνή της βασιλισσας.

Συνήλθε όμως γρήγορα και με τόνο τρυφερό και έλαφρό, είπε:

—"Ωστόσο μ' ή φοβάσαι. "Εμείς μου... Δέν θά τόν κρατήσω πού αυτό τό μικρό! Είν' ένα χαρίτσιο...

—"Ο βασιλεύς βγήκε στο κυνήγι!... Πρόσπεχε!

"Ενα χαρίτσιο της στιγμής... Μέσα σε όγτώ μέρες θά τόν έχω βαρεθεί και, άν δέν τόν θέλεις εσύ, θά τόν έναστέλω στον πατέρα του...

"Η λαίδη Χάμιλτον χαμογέλασε και είπε:

—"Ογτώ μέρες είνε λίγο! "Ας βάλουμε δεκαπέντε...

—Είνε πολύ, της απάντησε ή βασιλισσα. Ποιά έρεσι, Ίσως, Ίσως μεθαύριο κίβλας νά κου έγγαλάσει αυτή ή ιδιοτροπία...

Πριν εξακολουθήσουμε τη διήγησή μας, είνε απαραίτητο νά πούμε τούς αναγνώστες μας ποιά ήταν στα 1794 —δηλαδή στην εποχή πού διαδραματίζονται σ' άλλόκοτα γεγονότα πού θά διηγηόμαστε—ή θέσις της Μαρία-

Καρολίνας όχι μόνο άπέναντι του συζύγου της, μ' και άπέναντι δύο άλλων προσώπων...

Και τά πρόσωπα αυτά ήταν:

Ιον) "Ο "Ιωσήφ "Ακτον, πρωθυπουργός των Δύο Σικελιών, έλεω της Μαρία-Καρολίνας και 2ον) "Η λαίδη Χάμιλτον, στενή και έμπιστη φίλη της ίδιας βασιλισσας.

Λοιπόν, στις 12 Αυγούστου 1768, ή Μαρία-Καρολίνα, αρχιδούκισσα της Αυστρίας, παντρεύτηκε τό βασιλέα της Νεαπόλεως Φερδινάνδο IV. "Η Μαρία-Καρολίνα ήταν τότε μόλις δεκάξη χρόνων και ό σύζυγός της δεκαοχτώ. "Εκείνη ήταν όραία, αυτός ήταν άσχημος. "Εκείνη ήταν μορφωμένη, αυτός άμαθής. "Εκείνη ήταν

αυτόν, από τά πρώτα χρόνια του γάμου της, επήρχαν και πολλοί άλλοι ανεπίσημοι.

Κι' ό βασιλεύς Φερδινάνδος όμως, μολονότι άγαπούσε τη γυναίκα του, ή οποία—σημειώστε, ήταν ή υμωρότερη γυναίκα της Νεαπόλεως—βλέποντας ότι αυτή δέν του ανταπέδιδε όληκληρή την αγάπη του, ζητούσε τόν έρωτα έξω απ' τό παλάτι.

Κάθε γυναίκα ήταν καλή γιά τόν αγαθό αυτό βασιλέα, όταν ήθελε νά διασκεδάσει... Δέν τόν ενδιέφερε άν ήταν δούκισσα ή χωριατοπούλα, μεγάλη κυρία ή κόρη του λαού.

Γι' αυτό οι έμποροι της Νεαπόλεως, όταν τόν έόληπαν νά μπήνι με τό καλοκαίθαλο ύψος του στα καταστήματά τους, συνήθιζαν νά λένε ότι: γυναίκες τους!

—"Ο βασιλέας βγήκε πάλι: στο κυνήγι!... Πρόσπεχε!

Αυτό όμως δέν άποδεικνύει καθόλου ότι ή γυναίκες των άρχόντων κάθε φορά πού έόληπαν τό βασιλέα στην άκμή, προσπαθούσαν νά φυλαχτούν από τά βόλια του...

Κάθε άλλο αλλιώς... "Ετσι λοιπόν μία γυναίκα δεσποτική και έρωτόληπτη, ένας σύζυγος έπίσης έρωτόληπτος κι' ένας πρωθυπουργός εύνοούμενος της βασιλισσας, διαικούσαν τό βασίλειο της Νεαπόλεως.

"Όταν έσπασε ή Γαλλική "Επανάσταση, ό σύζυγος των τούων αυτών άνθρώπων ήταν άφρόντος.

"Όσο λίγη κινδία κι' άν είχε μία γυναίκα, έρχεται κάποτε μία ώρα πού ή γυναίκα αυτή άγνέει.

Κι' ή ώρα αυτή έφτασε γιά τη Μαρία-Καρολίνα στα 1782.

"Ο άντρας τόν όποιον αγάπησε ήταν ή πρίγκηψ Καραμανικό, ένας νέος και όμοιος άρχων.

"Επί δύο χρόνια, ή Μαρία-Καρολίνα δέν συλλογιζόταν πέρα αυτόν, δέν έζούσε παρά γι' αυτόν...

Μά ή εύνοια της κυβερνήσεως ένός κράτους ταιριάζουν άσχημα με τίς έρωτικές εύνοιας. Γι' αυτό, όταν έπληρωσε τόν άριστο γάμο της, έπληρώθηκε νά άνδραστεί λιγότερο γιά τόν Καραμανικό.

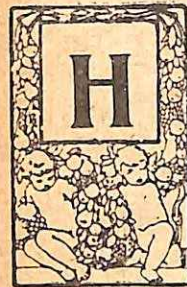
Δέν τή χάλασε όταύτος έλλόκλημα μαζί του. Κάθε τόσο πήγαινε κι' έκουραζόταν μέσ' στην άκμή του, τις φορές ήταν πάντοτε άνοιχτή, απ' τις φροντίδες του θρόνου.

"Η κατάσταση αυτή βάπτισε και τόν φίλο της, ή βασιλισσα τόν άνέχετο ανιδιαιτέα της Σικελίας κι' αυτός περνούσε ευχαριστημένος τόν καιρό του κυνηγώντας από τό πρωί ώς τό βράδυ.

(Άκολουθεί).

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΤΑΝΙΣΛΑΟΥ...

Λεμπέργκ βερίσχοταν πιά στα χέρια των Ρώσων... Οι Αδελφικοί, άφρο επί έξη μέρες την υπεράσπισαν με ήρωισμό, δέν μπόρεσαν ν' άνθεύουν στην τελευταία επίθεσι του έγερου και...

Ώστε' από μία άγρια μάχη, αναγκάστηκαν νά την εγκαταλείψουν.

Οι δρόμοι της μεγαλούπολεως ήταν γεμάτοι από πτώματα, όλόκληρες συνοικίες της είχαν καταστραφεί απ' τό βομβαρδισμό κι' απ' εκεί πού περνούσαν τώρα θριαμβευτικά τά ρωσικά στρατεύματα, δέν αντίκρυζαν γύρω τους παρά έρείπια και χαλάσματα, μέσα στα όποια ξεχώριζε μερικώς απ' τούς κατοίκους της πόλεως πού δέν είχαν προφτάσει νά φύγουν.

Οι Κόζακοι συνελάμβαναν χωρίς διάκρισι όλους αυτούς τούς δυστυχισμένους ανθρώπους και τούς οδηγούσαν κατ' εκατοντάδες στο φρούριο του "Αγίου Στανισλάου, χτυπώντας τους με τούς υποκοπένους των...

"Εκεί είχε εγκατασταθεί κι' ό Ρώσος άρχιστάτης με τό έπίτελειό του.

"Ενας αντισυνταγματάρχης της στρατιωτικής δικαιοσύνης, κατακόκκινος και ψηλός ως δύο μέτρα, τούς υπέβαλε σε μία πρόχειρη άνάκρισι, κι' όσους απ' αυτούς πού φωνόντουσαν λίγο ύποπτοι, τούς παρέδιδε σ' ένα λοχία, ό όποιος πάλι τούς παρέδιδε στο απόσπασμα πού περιμενε σε μία μεγάλη ταράτσα του πύργου και δέν έκανε τίποτε άλλο παρά νά του φεικίη άδωα πλάσματα ως κατασκόπους...

"Ανάμεσα τούς δυστυχισμένους αυτούς ανθρώπους, πού ή τύχη τους κρεμόταν απ' την άπόφαι του κατακόκκινου Ρώσου αντισυνταγματάρχου, πού θάρρει είχε πάρει τό χρώμα του απ' τό αίμα των θυμάτων του, ήταν και μία νέα γυναίκα ως είκοσι χρόνων. Τυλιγμένη σ' ένα μαύρο σάλι, περιμένη μ' έγκαρτέρησι στον αντίπαλο του γραφείου νάρθη ή σειρά της...

"Ερχογε γύρω της τό βλέμμα της κι' έόληπε στην όδνη πού ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπα των συντόφων της. "Ησαν εκεί και μερικές άλλες γυναίκες, ήταν άντρες ήλικιωμένοι, γέροι και παιδιά άκόμα... Και ένας ένας, όλοι τούς περνούσαν στο γραφείο του αντισυνταγματάρχου, γιά νά περάσουν κατόπιν στη μοιραία ταράτσα! "Ελλάγιστοι απ' αυτούς τά γλύτωναν... Οι Ρώσοι ήταν άδυσώπητοι άπέναντι τους, γιατί, καθώς οι πρώτοι στρατιώτες τούς έπληκχαν στη Λεμπέργκ, έντελώς άπόροπα δέχτηκαν όμοδροντίες πυροβολισμών απ' τά σπίατα και πολλοί απ' αυτούς έπεσαν κάτω σκοτωμένοι...

"Επεσε λοιπόν οι κάτοικοι νά τιμωρηθούν ύποδειγματικά γιά την προδοτική στάσι τους άπέναντι των νικητών... "Ησαν άδιάφοροι τούς Ρώ-

σους πού έφταιγαν και πού δέν έφταιγαν... Όύτε άλλωστε είχαν καιρό τώρα γιά νά εξακριβώσουν τέτοια μικροπράγματα...

"Ετσι, ή ταράτσα όπου γινόντουσαν ή μάδικές αυτές εκτελέσεις των άθώων, είχε μεταβληθεί κυριολεκτικά σε μία λίμνη αίματος. Τά πτώματα οι Ρώσοι τά πετούσαν σε μία τάφρο, ή όποια περιέβαλε τό φρούριο και την όποια λογάριζαν νά σκεπάσουν την άλλη μέρα με χώμα...

"Η Μάρθα—έτσι λεγόταν ή νέα πού περιμενε την τύχη της μέσ' στον μεγάλο προθάλαμο του Ρώσου αντισυνταγματάρχου—από ώρα τώρα είχε προσέξει πώς ό επί κεφαλής των στρατιωτών πού φρουρούσαν αυτήν και τούς συντόφους της—ένας πε-

από την κορυφή του πύργου του "Αγίου Στανισλάου στους Αυστριακούς πού ύποχωρούσαν...

Είχε άπομείνει πιά στον αντίπαλο μαζί με πεντέξη άλλους. Ήταν έξαφνα ένας άγγελιοφόρος έμπηκε στο γραφείο του αντισυνταγματάρχου και τού άνέφερε ότι τόν ζητούσε άμέσως ό άρχιστάτης...

"Ο αντισυνταγματάρχης σηκώθηκε απ' τό γραφείο του και, φωνάζοντας: τό λοχία με τά βωιδία μάτια, τόν διέταξε νά φυλακίση τούς αχμαλώτους, γιατί δέν ήξερε πότε θά γύριζε απ' τό άρχιστάτη, κι' έφυγε.

"Ο λοχίας διέταξε τότε τούς στρατιώτες του νά πάρουν τούς κρατούμενους και νά τούς κλείσουν σ' ένα κελί. Μά όταν ένας στρατιώτης πήγε νά πάει και τη Μαρία, ό λοχίας μπή-

κε με κάτι υπερδεμένα γεωμετρικά πού ήξερε νά καθήσει.

"Η Μάρθα κάθισε...

Τότε ό λοχίας κάθισε δίπλα της, καρφώνοντας άπάνω της τά μάτια του, στα όποια ζωγραφίζόντουσαν όλοι οι σκοποί του, της έπιασε με τά πελώρια χέρια του τό χέρι της.

"Η Μάρθα έκανε μία άπότομη κίνηση γιά νά τό τραβήξει, μά ό λοχίας τό έσφιγγε έλσένα πού πολύ...

Μία κραυγή βγήκε τότε απ' τό στόμα της δυστυχισμένης νέας. "Αμίσως όμως ή χροοκλα του Ρώσου της τό έφραζε...

"Ο λοχίας διέταξε τότε τούς στρατιώτες του νά πάρουν τούς κρατούμενους και νά τούς κλείσουν σ' ένα κελί. Μά όταν ένας στρατιώτης πήγε νά πάει και τη Μαρία, ό λοχίας μπή-

κε με κάτι υπερδεμένα γεωμετρικά πού ήξερε νά καθήσει.

"Η Μάρθα κάθισε...

Τότε ό λοχίας κάθισε δίπλα της, καρφώνοντας άπάνω της τά μάτια του, στα όποια ζωγραφίζόντουσαν όλοι οι σκοποί του, της έπιασε με τά πελώρια χέρια του τό χέρι της.

"Η Μάρθα έκανε μία άπότομη κίνηση γιά νά τό τραβήξει, μά ό λοχίας τό έσφιγγε έλσένα πού πολύ...

Μία κραυγή βγήκε τότε απ' τό στόμα της δυστυχισμένης νέας. "Αμίσως όμως ή χροοκλα του Ρώσου της τό έφραζε...

"Ο λοχίας διέταξε τότε τούς στρατιώτες του νά πάρουν τούς κρατούμενους και νά τούς κλείσουν σ' ένα κελί. Μά όταν ένας στρατιώτης πήγε νά πάει και τη Μαρία, ό λοχίας μπή-

κε με κάτι υπερδεμένα γεωμετρικά πού ήξερε νά καθήσει.

"Η Μάρθα κάθισε...

Τότε ό λοχίας κάθισε δίπλα της, καρφώνοντας άπάνω της τά μάτια του, στα όποια ζωγραφίζόντουσαν όλοι οι σκοποί του, της έπιασε με τά πελώρια χέρια του τό χέρι της.

"Η Μάρθα έκανε μία άπότομη κίνηση γιά νά τό τραβήξει, μά ό λοχίας τό έσφιγγε έλσένα πού πολύ...

Μία κραυγή βγήκε τότε απ' τό στόμα της δυστυχισμένης νέας. "Αμίσως όμως ή χροοκλα του Ρώσου της τό έφραζε...

"Ο λοχίας διέταξε τότε τούς στρατιώτες του νά πάρουν τούς κρατούμενους και νά τούς κλείσουν σ' ένα κελί. Μά όταν ένας στρατιώτης πήγε νά πάει και τη Μαρία, ό λοχίας μπή-

κε με κάτι υπερδεμένα γεωμετρικά πού ήξερε νά καθήσει.

"Η Μάρθα κάθισε...

Τότε ό λοχίας κάθισε δίπλα της, καρφώνοντας άπάνω της τά μάτια του, στα όποια ζωγραφίζόντουσαν όλοι οι σκοποί του, της έπιασε με τά πελώρια χέρια του τό χέρι της.

"Η Μάρθα έκανε μία άπότομη κίνηση γιά νά τό τραβήξει, μά ό λοχίας τό έσφιγγε έλσένα πού πολύ...

Μία κραυγή βγήκε τότε απ' τό στόμα της δυστυχισμένης νέας. "Αμίσως όμως ή χροοκλα του Ρώσου της τό έφραζε...

"Ο λοχίας διέταξε τότε τούς στρατιώτες του νά πάρουν τούς κρατούμενους και νά τούς κλείσουν σ' ένα κελί. Μά όταν ένας στρατιώτης πήγε νά πάει και τη Μαρία, ό λοχίας μπή-

κε με κάτι υπερδεμένα γεωμετρικά πού ήξερε νά καθήσει.

"Η Μάρθα κάθισε...

Τότε ό λοχίας κάθισε δίπλα της, καρφώνοντας άπάνω της τά μάτια του, στα όποια ζωγραφίζόντουσαν όλοι οι σκοποί του, της έπιασε με τά πελώρια χέρια του τό χέρι της.

"Η Μάρθα έκανε μία άπότομη κίνηση γιά νά τό τραβήξει, μά ό λοχίας τό έσφιγγε έλσένα πού πολύ...

Μία κραυγή βγήκε τότε απ' τό στόμα της δυστυχισμένης νέας. "Αμίσως όμως ή χροοκλα του Ρώσου της τό έφραζε...

"Ο λοχίας διέταξε τότε τούς στρατιώτες του νά πάρουν τούς κρατούμενους και νά τούς κλείσουν σ' ένα κελί. Μά όταν ένας στρατιώτης πήγε νά πάει και τη Μαρία, ό λοχίας μπή-

κε με κάτι υπερδεμένα γεωμετρικά πού ήξερε νά καθήσει.

"Η Μάρθα κάθισε...

Τότε ό λοχίας κάθισε δίπλα της, καρφώνοντας άπάνω της τά μάτια του, στα όποια ζωγραφίζόντουσαν όλοι οι σκοποί του, της έπιασε με τά πελώρια χέρια του τό χέρι της.

"Η Μάρθα έκανε μία άπότομη κίνηση γιά νά τό τραβήξει, μά ό λοχίας τό έσφιγγε έλσένα πού πολύ...

Μία κραυγή βγήκε τότε απ' τό στόμα της δυστυχισμένης νέας. "Αμίσως όμως ή χροοκλα του Ρώσου της τό έφραζε...

"Ο λοχίας διέταξε τότε τούς στρατιώτες του νά πάρουν τούς κρατούμενους και νά τούς κλείσουν σ' ένα κελί. Μά όταν ένας στρατιώτης πήγε νά πάει και τη Μαρία, ό λοχίας μπή-

κε με κάτι υπερδεμένα γεωμετρικά πού ήξερε νά καθήσει.

"Η Μάρθα κάθισε...

Τότε ό λοχίας κάθισε δίπλα της, καρφώνοντας άπάνω της τά μάτια του, στα όποια ζωγραφίζόντουσαν όλοι οι σκοποί του, της έπιασε με τά πελώρια χέρια του τό χέρι της.

"Η Μάρθα έκανε μία άπότομη κίνηση γιά νά τό τραβήξει, μά ό λοχίας τό έσφιγγε έλσένα πού πολύ...

Μία κραυγή βγήκε τότε απ' τό στόμα της δυστυχισμένης νέας. "Αμίσως όμως ή χροοκλα του Ρώσου της τό έφραζε...

"Ο λοχίας διέταξε τότε τούς στρατιώτες του νά πάρουν τούς κρατούμενους και νά τούς κλείσουν σ' ένα κελί. Μά όταν ένας στρατιώτης πήγε νά πάει και τη Μαρία, ό λοχίας μπή-

κε με κάτι υπερδεμένα γεωμετρικά πού ήξερε νά καθήσει.

"Η Μάρθα κάθισε...

Τότε ό λοχίας κάθισε δίπλα της, καρφώνοντας άπάνω της τά μάτια του, στα όποια ζωγραφίζόντουσαν όλοι οι σκοποί του, της έπιασε με τά πελώρια χέρια του τό χέρι της.

"Η Μάρθα έκανε μία άπότομη κίνηση γιά νά τό τραβήξει, μά ό λοχίας τό έσφιγγε έλσένα πού πολύ...

Μία κραυγή βγήκε τότε απ' τό στόμα της δυστυχισμένης νέας. "Αμίσως όμως ή χροοκλα του Ρώσου της τό έφραζε...

"Ο λοχίας διέταξε τότε τούς στρατιώτες του νά πάρουν τούς κρατούμενους και νά τούς κλείσουν σ' ένα κελί. Μά όταν ένας στρατιώτης πήγε νά πάει και τη Μαρία, ό λοχίας μπή-

κε με κάτι υπερδεμένα γεωμετρικά πού ήξερε νά καθήσει.

"Η Μάρθα κάθισε...

Τότε ό λοχίας κάθισε δίπλα της, καρφώνοντας άπάνω της τά μάτια του, στα όποια ζωγραφίζόντουσαν όλοι οι σκοποί του, της έπιασε με τά πελώρια χέρια του τό χέρι της.

"Η Μάρθα έκανε μία άπότομη κίνηση γιά νά τό τραβήξει, μά ό λοχίας τό έσφιγγε έλσένα πού πολύ...

Μία κραυγή βγήκε τότε απ' τό στόμα της δυστυχισμένης νέας. "Αμίσως όμως ή χροοκλα του Ρώσου της τό έφραζε...

"Ο λοχίας διέταξε τότε τούς στρατιώτες του νά πάρουν τούς κρατούμενους και νά τούς κλείσουν σ' ένα κελί. Μά όταν ένας στρατιώτης πήγε νά πάει και τη Μαρία, ό λοχίας μπή-

κε με κάτι υπερδεμένα γεωμετρικά πού ήξερε νά καθήσει.

"Η Μάρθα κάθισε...

Τότε ό λοχίας κάθισε δίπλα της, καρφώνοντας άπάνω της τά μάτια του, στα όποια ζωγραφίζόντουσαν όλοι οι σκοποί του, της έπιασε με τά πελώρια χέρια του τό χέρι της.

"Η Μάρθα έκανε μία άπότομη κίνηση γιά νά τό τραβήξει, μά ό λοχίας τό έσφιγγε έλσένα πού πολύ...

Μία κραυγή βγήκε τότε απ' τό στόμα της δυστυχισμένης νέας. "Αμίσως όμως ή χροοκλα του Ρώσου της τό έφραζε...

"Ο λοχίας διέταξε τότε τούς στρατιώτες του νά πάρουν τούς κρατούμενους και νά τούς κλείσουν σ' ένα κελί. Μά όταν ένας στρατιώτης πήγε νά πάει και τη Μαρία, ό λοχίας μπή-

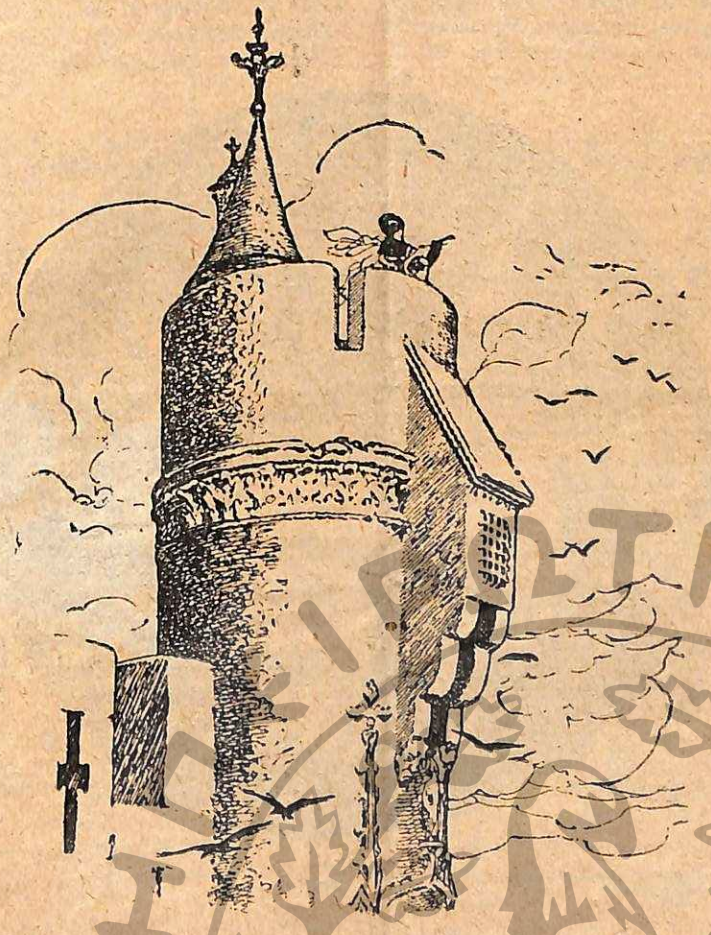
κε με κάτι υπερδεμένα γεωμετρικά πού ήξερε νά καθήσει.

"Η Μάρθα κάθισε...

Τότε ό λοχίας κάθισε δίπλα της, καρφώνοντας άπάνω της τά μάτια του, στα όποια ζωγραφίζόντουσαν όλοι οι σκοποί του, της έπιασε με τά πελώρια χέρια του τό χέρι της.

"Η Μάρθα έκανε μία άπότομη κίνηση γιά νά τό τραβήξει, μά ό λοχίας τό έσφιγγε έλσένα πού πολύ...

Μία κραυγή βγήκε τότε απ' τό στόμα της δυστυχισμένης νέας. "Αμίσως όμως ή χροοκλα του Ρώσου της τό έφραζε...

Την είχαν δει νά κάνει συνθηματικά σημεία απ' την κορυφή του πύργου, στους Αυστριακούς...

λόριος λοχίας με τετράγωνο πρόσωπο και με μεγάλα μάτια πού έμειναν με τού βωιδιού—είχε καρφωμένα σ' αυτήν τά βλέμματά του... Είχε προ-

σέξει ακόμα πώς ένώ ήταν από ώρα ή σειρά της νά την παρουσιάσει στον αντισυνταγματάρχη, την άνοις εκεί μέσα και παρουσιάζε άλλους πού τούς είχαν πέσει κατόπιν απ' αυτήν...

Γιατί τό έκανε αυτό, ή Μάρθα δέν άπορείε νά τό έξηγήσει... Κατάλαβαινε όμως ότι όσο περισσότερο περίμενε, ίσως πού πολλές στιγμές από τή ζωή της

τάταρα. Τέλος, ὁ γυῖός του, ὕστερα ἀπὸ πολλές παρακλήσεις καὶ χρηματι- τοῦ ἐπιτάχισε νὰ ἐπιτύχη νὰ

φρέσκο γάλα ζώου, κατὰ προτίμησιν
γελαδινό.

Η ΠΑΝΟΡΗΔΑ ΤΩΝ ΣΕΡΒΙΩΝ

πὼς ὁ Αἰσωπος ἔκανε τὰ ζῶα
μιλοῦν !...

τοὺς ἀπάντησε ὁ ἔξυπνος ἰερῶμι
 πὼς ὁ Αἰῶνας ἔκανε τὰ ζῶα
 μιλοῦν !...

μελόντων [...]

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΩΗΝ

Τὸ πρῶτο του ἔργο. Τὰ πατριωτικά του δούρια. Τὰ ἐπιγράμματα του κατὰ τῶν συμπολιτῶν του. Ἡ περιπέτεια τοῦ «Κατρίνας». Ἐνας καλὸς κ' ἐνθουσιωδὴς φίλος. Ἡ ἀρνησις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου. Ἀπὸ βιβλιοπωλεῖο σὲ βιβλιοπωλεῖο. Τί ἔγιναν τὰ ἀντίτυπα τῆς πρώτης ἐκδόσεως τοῦ «Κατρίνας», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

«Τὸ πρῶτο ἔργο μὲ τὸ ὅποιο ἄρχισα τὸ φιλολογικὸ μου στάδιο ἦταν ὁ «Κατρίνας», ἓνα δράμα πού γράφηκε στὰ 1848, δηλαδή ὅταν ἦμιον ἀκόμα εἰκοσιενὸς ἐτών, γράφει στὰ Ἀπομνημονεύματά του ὁ Ἰφέν.

Βρισκόμουν τότε στὸ Γρίμισαδ καὶ ἦμιον ἀναγκασμένος νὰ κερδίσω τὰ ἔξοδα τῆς ζωῆς μου μὲ τὴν ἐργασία μου. Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν πολὺ ταρραχώδης καὶ τὰ ἐπαναστατικὰ κινήματα πού εἶχαν ἐκτραγεῖ τότε σὲς ὑπόδουλες ἐπαρχίες τῆς χώρας μου μὲ εἶχαν ἐνθουσιάζει. Ἐγραφα μάλιστα διαφόρα δούρια, μὲ τὰ ὅποια παρακαλοῦσα τὸ βασιλεῖα νὰ στείλῃ εἰς βοήθειαν τῶν σκλαβωμένων ἰθαλφῶν μας καὶ νὰ κατασυντρίψῃ τοὺς τυράννους τῶν. Σήμερα ὄχι μόνον ἀμφιβάλλω ἂν τὰ ποιήματά μου ἐκεῖνα θὰ ὑποβοηθούσαν τὴν ἐπαναστατικὴν δράσιν τῶν ὑποδούλων Σκανδιναῶν, ἀλλὰ θεωρῶ κίχως ἐπιτύχημα τὸ ὅτι παρῆσαν πάντοτε .. σὴν τσέπη μου, καὶ δὲν εὐτύχησαν νὰ ἰδοῦν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ πατριωτικά δούρια, ἔγραφα καὶ διάφορα ἐπιγράμματα, μὲ τὰ ὅποια σατιροῦσα τοὺς συμπολίτας μου καὶ ἔκανα ἔτσι χιχθοὺς ἐμπόλητα πρόσωπα, τῶν ὁποίων ἐπιθυμοῦσα κατὰ βάθος τὴ φίλια.

Μὲ λίγα λόγια, ἐνῶ σοβαρὰ πολέμικα γεγονότα διεδραματίζοντο στὰ σύνορα τῆς πατρίδος μου, ἐγὼ βρισκόμουν πάντα στὰ μαχαίρια μὲ τὴ μικρὴ καὶ ἡσυχὴ κοινωνία τοῦ Γρίμισαδ, ὅπου μὲ εἶχαν περιόρισε ἡ ἀνίχνεις τῆς ζωῆς μου καὶ ἡ δυσχερὴς οικονομικὴ μου θέσις.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἐπρόκειτο νὰ δώσω ἐξετάσεις γιὰ τὸ δίπλωμα τῆς νομικῆς καί, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἦμιον ὑποχρεωμένος νὰ μελετήσω τὸν «Κατρίνας» τοῦ Σαλονστίου καθὼς καὶ τοὺς σχετικoὺς λόγους τοῦ Κικέρωνος. Ἡ ἀνάγνωσις λοιπὸν τῶν ἐν λόγῳ ἔργων μὲ ἐνέπνευσε νὰ γράψω τὸ ὁμώνυμο δράμα μου, τὸ ὁποῖο ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες ἦταν τελειωμένο.

Τὸ δράμα μου, τὸ ὁποῖο διαφέρει σὲ πολλὰ σημεῖα ἀπὸ τὰ συγγράμματα τῶν δυὸ Ρωμαίων, γράφηκε δόκιμῳ κατὰ τὴς νυκτερινῶν ὥρας. Τὴν ἡμέρα, ὅταν κατώρθωνα νὰ κλέβω καμιά ὥρα ἀπὸ τὴς ἄλλες μου ἀσχολίες, τὴν ἀφιέρωνα στὴ μελέτη καὶ στὴ σύνθεσις στίχων. Δὲν εἶχα λοιπὸν στὴ διαθεσί μου παρὰ μόνον τὴ νύχτα, γι' αὐτὸ καὶ δόλοκληρὴ ἡ ὑπόθεσις τοῦ πρῶτου ἐκείνου ἔργου μου πλέκεται μαζιγὰ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκα νὰ μὴ φανερώσω σὲ κανένα ὅτι εἶχα γράψει θεατρικὸ ἔργο. Ἀλλὰ ἡ φιλοδοξία μου δὲν μ' ἄφησε νὰ πραγματοποιήσω τὴ σκέψιν μου αὐτή.

Διάβασα λοιπὸν σὲ δυὸ φίλους μου τὸν «Κατρίνας». Οἱ φίλοι μου ἔμειναν κατενθουσιασμένοι μὲ τὸ ἔργο μου καὶ ἀνέλαβαν νὰ μὲ βοηθήσουν νὰ τὸ ἀντιγράψωμ καί, ἀφοῦ τὸ παραστήσωμ γιὰ παίξιμο στὸ Ἑθνικὸ Θέατρο

τῆς Χριστιανίας, νὰ τὸ βγάλωμ κατόπιν σὲ βιβλίο.

Ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς πιστοὺς ἐκείνους φίλους μου ἀνέλαβε χρὴ ἀντιγραφῆς καὶ μὲ τὴν εὐσυνειδησίαν ἐξετέλεσε τὴ δουλειά του, ὥστε ἐφρόντισε νὰ μὴ παραλείψῃ καμιά ἀπὸ τὴς ἀοριστολογίας, μὲ τὴς ὁποῖες ἦταν κατὰφορτο τὸ δράμα μου καὶ ἡ ὁποῖες τὸ ἔκαναν ὁ κατανόητο καὶ σκοτεινὸ. Ὁ ἄλλος πά- φίλος μου, ὁ ὁποῖος ἀργότερα διεκοίθη ὡς δικηγόρος, ἔβαλε τὸ ἀντίγραφο σὴν τσέπη του καὶ τράβηξε γιὰ τὴ Χριστιανία μὲ... κατακτητικὸν σκοπὸν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΙΚΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

Ἡ διανοούμενη καὶ ἐνθουσιώδης δημογράφος κ. Ρολάν

Θυμίζω ἀκόμα ἓνα γράμμα του πού μοῦ ἔστειλε ἀπὸ τὴν πρωτεύουσά, σὸ ὁποῖο μοῦ ἔγραφε ὅτι παρῆσαν τὸν «Κατρίνας» στὸ Ἑθνικὸ Θέατρο καὶ ὅτι ἦταν βέβαιος πὼς σὲ λίγο θὰ παίζονταν ἀπὸ σκηνῆς.

Δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτὸ, γιατί - ὅπως μοῦ ἔγραφε - οἱ διευθύνοντες τὸ θέατρο ἦσαν ἄνθρωποι πού «α τ α λ β α ν α».

Ἐπὶ τοῦτο ὅμως ἀπὸ μερικὸν μῆνες ἀγωνιζόμενος ἀναμονῆς, μὲ πληροφοροῦσε τέλος ὅτι τὸ ἔργο μου τοῦ εἶχε ἐπιστραφεῖ μὲ μιὰ ἀρνησι εὐγενική, ἀλλ' ὄχι καὶ ὀριστική. Μετὰ τὴν πρώτη αὐτὴ ἀποτυχία, ὁ φίλος μου ἄρχισε νὰ

περιερχεται τὰ βιβλιοπωλεῖα τῆς Χριστιανίας ζητώντας ἐκδότη, γιὰ νὰ βγάλῃ σὲ βιβλίο τὸν «Κατρίνας» μου, μὰ παντοῦ συνήντησε τὴν ἴδια ἀρνησι.

Τέλος κάποιος βιβλιοπώλης δέχτηκε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐκδοσί, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μ' ἔξοδα... δικὰ μας.

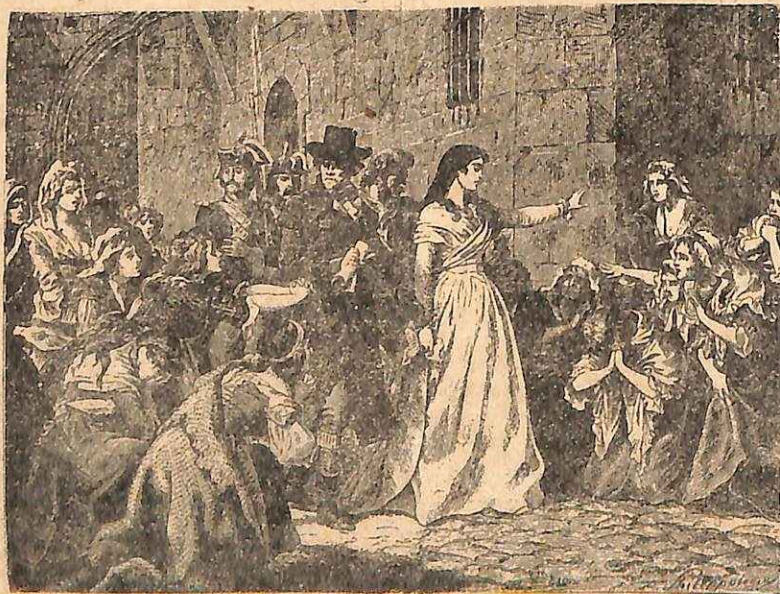
Ὁστόσο ὅλες αὐτὲς ἡ δυσχερεῖες, δὲν ἐκλόνισαν τὴν πεποίθησιν τοῦ φίλου μου γιὰ τὸν τελικὸ θρίαμβον. Μοῦ ἔγραφε μάλιστα ὅτι θὰ πληρώ- νε αὐτὸς τὰ ἔξοδα τῆς ἐκτυπώσεως, μὲ τὴ συμφωνία νὰ μοιραστοῦ- με ἀργότερα τὰ κέρδη.

Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε δὲ αὐτὸ, ὁ καλὸς αὐτὸς φίλος μου, σὲ μιὰ μεταγενεστέρᾳ ἐπιστολῇ του μοῦ γνωστοποιεῖ ὅτι, λό- γῳ τῶν πολλῶν ἐλπίδων πού στήριζε σὲ μένα, ἐσκόπευε νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐ- σπουδὲς του καὶ νὰ ἀρσιωθῇ ἀποκλει- στικῶς στὴν... ἐκδοσί τῶν ἔργων μου! Ἦταν τῆς γνώμης ὅτι μπο- ροῦσα ἐνολώματα

νὰ γράφω δύο-τρία δράματα τὸ χρό- νον καὶ ἀπὸ ἓναν προῖπολογισμό πρό- χειρο πού εἶχε κάνει, συνεπείραινε ὅτι τὰ κέρδη τῆς ἐπιχειρήσεως θὰ μᾶς ἐπέτρεπαν ἐντὸς ὀλίγου νὰ πραγματοποιήσωμ τὴν περιφρημὴν περιουσία μας ἀνὰ τὴν Εὐρώπῃ καὶ τὴν Ἀνατολὴ πού

νὰ γράφω δύο-τρία δράματα τὸ χρό- νον καὶ ἀπὸ ἓναν προῖπολογισμό πρό- χειρο πού εἶχε κάνει, συνεπείραινε ὅτι τὰ κέρδη τῆς ἐπιχειρήσεως θὰ μᾶς ἐπέτρεπαν ἐντὸς ὀλίγου νὰ πραγματοποιήσωμ τὴν περιφρημὴν περιουσία μας ἀνὰ τὴν Εὐρώπῃ καὶ τὴν Ἀνατολὴ πού

□ □ □ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ □ □ □

Ἡ κ. Ρολάν δδουμένη στὴ λαϊμητόμο.

τόσες φορὲς εἶχαμὲ ὀνειροπολήσῃ, ὅταν εἰμαστε νεώτεροι...

Ὅταν, κατὰ τὴν ἀνοίξιν τοῦ 1850, ἐπῆγα στὴ Χριστιανία, ὁ «Κατρίνας» μου στοίλιζε ἤδη τὴς προθήκες τῶν κυριωτέρων βιβλιοπωλεῶν. Τὸ δράμα μου ἐπροξένησε ἀρκετὴ ἐντύπωσι, πρὸ πάν- των στοὺς φοιτητικὸς κύκλους, ἀλλὰ οἱ κριτικοὶ τὸ κατηγόρησαν ὡς ἄτε- χνο καὶ τὸ χαρακτήρισαν ὡς δημιούρ- γημα ἀνωρίμων πνεύματος.

Παρ' ὅλο ὅμως τὸ θόρυβο πού ἔγι- νε, πολλὰ λίγα ἀντίτυπα πούληθηκαν. Τὰ ὑπόλοιπα ἔμειναν, σὸ σπῆτι τοῦ φίλου μου, ὁ ὁποῖος μὲ εἶχε συγκατα- κλόνει, κατὰ τὴν διαμονήν μου στὴν πρω- τεύουσα. Μιὰ βραδυὰ ὅμως πού τὰ οικονομικά μας εἶχαν περιέλθει σὲ ἐ- λεινὴν κατάστασι, ἀναγκαστήκαμ νὰ τὰ πούλησωμ καὶ αὐτὰ σ' ἓνα μαζά- λι μὲ τὴν ὀκλ...

Αὐτὲς ἦσαν ἡ ἀπαρχὴς τοῦ φιλολο- γικοῦ μου σταδίου. Τὸν «Κατρίνας» τὸν ἔκανα διὰ τὸν ἐδιώκθησιν καὶ τὸν ἔξεδωκα ἐν δευτέρῳ μετὰ μιὰ ὁ- λόκληρον εἰκοσιπενταετία, ὁπότε εἶχε προσηνθῇ πειδὴ ἡ φήμῃ τῶν μεταγε- νεστέρων ἔργων μου.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΙΩΗΝ

ΠΕΡΙΣΤΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ ΤΟΥ ΣΑΛΛΗ

— Ὁ καλὸς ὑποτάσσεται στὸ βε- λῶν. ὁ βελῶν στὸ σουλτάνο καὶ ὁ σουλτάνος πρέπει νὰ ὑποτάσσεται πρὸς νόμους, διὰ τῶν ὁποίων κρα- τεῖ: τὸ λαὸν σὲ ὑποταγή.

— Ἀνθρώποι, μιλήσου τὴν κόττα. πού ὁλὸς πῆλ τὸ νερό. σκάνει τὸ νερό, τρε σὴν ὀρενὴ νὰ νὰ τὸν ἰσχυρὸν τὴν εὐνομιανισμὴν τρε.

— Ὅλοι πὺλ νενήλιν εἶνε ἡ ἀλη- θία ἐνὸς βασιλῆα. τόσο περιπλοκῆς ἐκείνου πρῶτος νὰ κἀν, ἂν θέλῃ νὰ μοῖσῃ μὲ τὸ Θεό.

— Νέε, πρόσετε νὰ φέρεται ὁπω- πεία: ὑπὸ τοὺς γέροντες καὶ σὲ τὴν νύχτα. Στὸν πρῶτον ἐπειδὴ τοῦ- λειεῖς σέβην. στοὺς δευτέρους γιὰ νὰ δύνει πρὸς τὴν νύχτα.

— Τὸ γλωσσὸν εἶνα τὸ λυνίονος ὁ- πῶν. ὁλῶν. Ὅταν ὅμως ἔσονται νὰ νὰ τὸ κἀνῶντος ἴσιν, μεταχειρὶ ὁ- λῶν τὸ σπῆτι.

— Ἀνὰ τὴν ὁρῶν τὴν νυντερίαν- οἶον σὲ τὴν πῶν τῆς ἡμέρας, φταῖν ὁ ἦλος καὶ αὐτὸ.

— Ἀνὰ τὴν ὁρῶν τὴν πῶν τὴν κλη- ρονία. Ὅταν ὅμως ἔσονται νὰ νὰ τὸ κἀνῶντος ἴσιν, μεταχειρὶ ὁ- λῶν τὸ σπῆτι.

— Ὅποιος βυλῆ τὴ σπῆτι ἀπὸν- τὴν ὁρῶν τὴν δανκῆν. ὕστερα τὴ χεῖρ του ἀπ' τὴ στενοχώρια.

— Λίγο ἔξω καὶ λίγα λάχανα κερ- διμένα μὲ τὴν ἐργασία εἶνε γλυκό- τερα ἀπὸ τὸ ψωμὶ καὶ τὸ ἄρνι τοῦ πλουτοῦ.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΦΤΩΧΟΥ

Μιὰ φορὰ ὁ ἔγκουσιμὸς σφόδ- ρὰς Μπέν Ζαμπὲς ἔφτασε ταξιδεύοντας σ' ἓνα χωριὸ τοῦ Κουρδιστάν. ὅπου εἶχε μαζεμμένους στὸ παζάρι ὄλους τοὺς κατοίκους, ἄνδρες, γυναῖκες, γέ- ρους, παῖδι, πλούσιους, φτωχοὺς καὶ δούλους.

— Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς μιλοῦσαν, ἄλλοι ἄκουγαν καὶ ἄλλοι κυττοῦσαν μὲ προ- σοχὴ πρὸς κάποιον ψήλωμα, ὅπου κα- θόντουσαν τρεῖς ντερβίς καὶ ὁ κα- δῆς, βροσιμένοι σὲ συλλογὴ καὶ σὲ ἀ- μηχανία.

— Ὁ Μπέν Ζαμπὲς προχώρησε ἀνά- μισα ἀπ' τὸ πλῆθος καὶ πλησίασε τὸν καδῆ.

— Καλῶς ὦρισε, Μπέν Ζαμπὲς. καμάρ τὸν πιστὸν καὶ τὸν προσφῶ- νησε αὐτὸς μὲ χαρὰ μὲ τὸν εἶδε ὁ ἄλλος. Ἄλλω, βέβαια σὲ στέλνει: ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃς σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη περίστασι...

Καθὼς ἄκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ καδῆ, ὄλοι γύρισαν τὰ βλέμματά του μὲ θαυμασμὸ πρὸς τὸ σφόδρ, πού ἡ φή- μῃ του ἦταν ἀπλωμένη σ' ὅλες τὴς γῶρες. Ἐκεῖνος ἐχαίρετρε πρῶτα τὸ πλῆθος καὶ ἔπειτα εὐχόμενος τοὺς ντερβίς καὶ τὸν καδῆ.

Τότε ἔλαβε τὸ λόγο ὁ γεροντότερος ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἐξήγησε στὸν Μπέν Ζαμπὲς πὼς κάποιος πλούσιος ἀρχον- τας τοῦ χωριοῦ πού πέθανε ἀκλήρως πρὶν ἀπὸ ἓνα μῆνα, ἔφινε ἔλθῃ τὸ πῶν περικοπὴ σ' ἐκεῖνον πού οἱ προε- στοὶ τοῦ χωριοῦ θὰ ἔχουναν ὡς τὸ πῶν ἐνάρκτο κατόικο. Εἶχαν ὅμως πα- ρουσιάζει πολλοὶ πού ἔλεγον πὼς ἔ- σαν ἐνάρκτοι καὶ ἔτσι οἱ προεστοὶ δὲ ἔ- λθουν πρὶν ἀπ' ὄλους νὰ προτιμή- σουν...

— Ἐδῶ ὅμως, πρόσθεσε ὁ ντερβί- σης, πού ἡ σοφία σου εἶνε ἔγκουσιμ- ῆ σ' ὅλη τὴν Ἀσίαν, μπόρει νὰ δια- λέξῃς τὸν πῶν ἐνάρκτο. Ἡ ἀπόφασί σου ὀλῶν: σέβαστή καὶ ὅτι πῆς, αὐτὸ θὰ γίνῃ...

— Ὁ Μπέν Ζαμπὲς κάθισε τότε σταυ- ροπόδι καὶ διέταξε νὰ παρουσιαστοῦν ὑπερστὰ του ὅσοι πρόβλιναν ἀπαιτή- σεις γιὰ τὴν κληρονομία τοῦ πλου- τοῦ.

Πρῶτος παρουσιάστηκε ἓνας φτω- χὸς γέρονς. Αὐτὸς εἶχε ὑπηρετήσῃ ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἓναν πλούσιον κτη- ματίαν, ὁ ὁποῖος σὸ τέλος τῆς ζωῆς του καταστράφηκε, γιατί τὰ χτήμα- τὰ του ἀφανίστηκαν ἀπὸ μιὰ μεγάλη, πλῆμμυρα, καὶ ἔμεινε στοὺς πέντε δρόμους. Ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γειτόνοι του τὸν ἐγκατέλειψαν τότε στὴν τύχη του, γιατί εἶχε γράσει κίβλα, καὶ μόνος ὁ ὑπηρετὴς του τοῦ στάθηκε πιστὸς καὶ ἐξακολούθησε νὰ τὸν δουλεύῃ πιστὰ καὶ ἀφοσιωμένα ὁ- πως πρῶτα.

Ἐπειτα παρουσιάστηκε μιὰ νέα κο- πέλλα, τὴν ὁποία εἶχε ζητήσῃ: σὲ γά- μο ἓνας πλουσιώτατος νέος. Αὐτὴ ὁ- μως δὲν ἐδέχτηκε τὴν πρότασί του, γιατί ὁ γαμπρὸς δὲν ἤθελε νὰ πάσῃ σὸ σπῆτι του καὶ τὴ γορὰ μητέρα της πού ἦταν ἀρρωστή.

Ὁ τρίτος πού παρουσιάστηκε ἓ- ἓνας νοικοκύρης, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ κα- γόταν τὸ σπῆτι του καὶ μποροῦσε νὰ γλυτώσῃ καὶ αὐτὸ καὶ τὰ ἐπιπλά του,

τ' ἄρσενε ὅλα νὰ χαλοῦν, γιὰ νὰ σώ- σῃ τὴ ζωὴ ἐνὸς ἀγνώστου περὶπλοῦ, πού τὸν φιλοξενοῦσε ἐκεῖνη τὴ νύχτα σὲ σπῆτι του.

— Δὲν ὑπάρχει κανένας ἄλλος; ρώτησε ὁ Μπέν Ζαμπὲς.

— Ἐνε καὶ ἓνας ἄλλος ἀκόμα, τοῦ εἶπαν οἱ ντερβίς, ἀλλὰ δὲν τὸν φέραμε ἐδῶ, γιατί δὲν τὸν θεωρεῖ- με ἄξιον νὰ συναγωνιστῇ μὲ τοὺς ἄλ- λους... Μονάχα ὁ καδῆς εἶχε ἀντί- τε γνῶμη...

— Φέρτε τον καὶ αὐτόν, εἶπε ὁ σο- φῆς. Ὁ καδῆς σὰς εἶνε γνωστὸν ὅτι ἄνθρωπος καὶ ἐ- κτιμῶ πολὺ τὴ γνῶμη του.

Τότε οἱ ντερβί- σῆς, ἔστειλαν καὶ ἔφεραν ἓνα χωρι- κὸ μὲ ἄπλο καὶ ἡ- γυχο παρουσιαστι- κό, πού συνοδεύ- ταν ἀπὸ μερικὰ παιδιὰ.

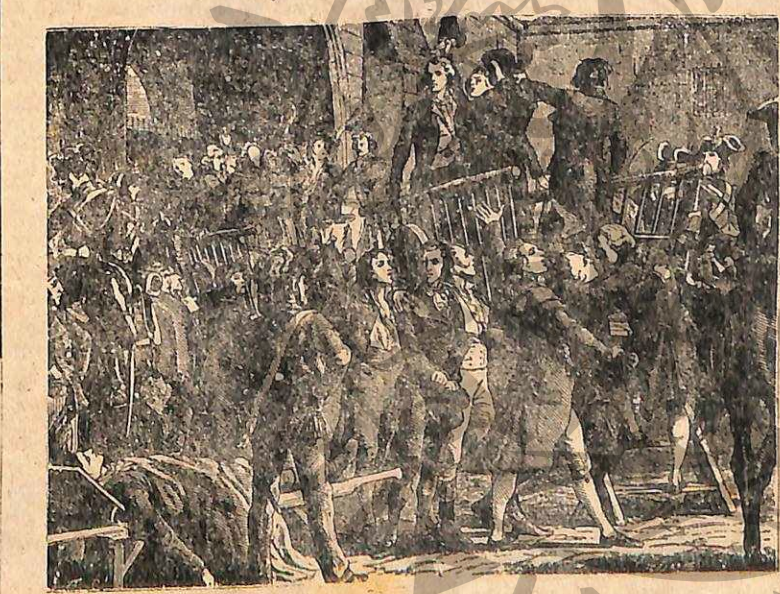
— Ἐσὺ τί δι- καίωμα ἔχεις στὴν κληρονομία; τὸν ρώτησε ὁ Μπέν Ζαμπὲς.

— Ἐγὼ; ἀπάν- τησε ὁ χωρικός. Κανένα. Ντερβί- καὶ μάλιστα πού τὸν ἔλεγε νὰ μὲ συγχρίνουν μὲ τὸν πιστὸ ὑπηρε- τῇ, μὲ τὴ φιλοστοργίαν νέα καὶ μὲ τὸν πονόφρυγον νοικοκύρη. Ὁ καδῆς μ' ἔ- βαλε στὴν ἴδια σειρά μ' αὐτοὺς, γιατί, λέει, ἀνάβρεφα καλὰ τὰ παιδιὰ μου καὶ γιατί φρόντισα νὰ βοηθῶ καὶ ἐκείνην ἄλλα ἀπροσέτατα ὄφρα πού τὰ μεγάλωσα σὸ σπῆτι μου καὶ ἔτσι ὄφρα βγάλουν μόνον τὸ ψωμὶ τους.

— Ἐ λοιπόν, τοῦ εἶπε ὁ σοφῆς, ἔ- σὺ ἀξίως: νὰ πάσῃ τὴν κληρονομία τοῦ πλουτοῦ. Κι' οἱ ἄλλοι εἶνε βέβαια στὴν κόττα γι' αὐτό, μὰ καὶ ἐκεῖνη τοῦ ζήτησε κατὰ. Τότε ὁ ποντικός παρουσιάστηκε σὸ μαζάκι καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐσὺ νὰ δώσῃς σ' ἐμένα κατὰ, ἐγὼ στὴν κόττα κατὰ, ἡ κόττα σὲ μένα αὐτό, ἐγὼ αὐτό στὸν Ἐβραῖο, ὁ Ἐβραῖος σὲ μένα λιθάνι, ἐγὼ λιθάνι: σὸ Θεό, ὁ Θεὸς σὲ μένα βροχὴ, ἐγὼ βροχὴ σὸ βουνό, τὸ βουνό σὲ μένα ξύλα, ἐγὼ ξύλα σὸ μαῖναιρο, ὁ μαῖναι- ρος σὲ μένα ζουμὶ γιὰ νὰ βρέξω τὸ ξερὸ κατὰ μου καὶ τὸ φῶς!

Οἱ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΑΙ ΑΛΛΗΛΟΣΠΑΡΑΖΟΜΕΝΟΙ

Οἱ Γερουδῖνοι δδουμένοι σὸ ἰσλῆμα.

ἐνάρκτοι, ἀλλ' ἔρχονται ὕστερα ἀπ' αὐτά. Γιατὶ τὰ ἱερὰ βιβλία τῶν ἀρ- χαίων Πατρῶν πού διαβάζουμε λένε: «Ἄν θέλῃς νὰ γίνῃς ἅγιος, βάλε στὸν ἴσιον δρόμο τὰ παιδιὰ σου. Τὰ καλὰ τοὺς ἔργα εἶνε καὶ δικὰ σου ἔργα».

— Ὁ ποντικός καὶ τὸ ξεροκόμ- ματο.

Μιὰ μέρα, κάποιος ποντικός βρή- κε ἓνα ξεροκόμματο...

Ἄμεσως πῆγε σ' ἓνα μά- γειρο καὶ τὸν πα- ρακάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ λίγο ζουμὶ γιὰ νὰ τὸ βρέ- ξῃ μέσα καὶ νὰ τὸ φάῃ. Ὁ μάγαι- ρος τότε πού ζή- τησε νὰ τοῦ κου- βαλήσῃ ξύλα, λέ- γοντάς του πὼς τότε μόνο θὰ τοῦ ἔδινε ζουμὶ. Ὁ ποντικός πῆγε γιὰ ξύλα σὸ βουνό, ἀλλὰ τὸ βουνὸ τοῦ ζήτησε βροχὴ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ξύ- λα. Πῆγε καὶ σὸ Θεὸ γιὰ βροχὴ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τοῦ ζήτησε λιθά- νι. Ἀπ' ἐκεῖ ὁ ποντικός τράβηξε γιὰ λιθάνι: σ' ἓναν Ἐβραῖο, ἀλλ' ὁ Ἐβραῖος τοῦ γύ- ρεψε αὐτό. Πῆγε στὴν κόττα γι' αὐτό, μὰ καὶ ἐκεῖνη τοῦ ζήτησε κατὰ. Τότε ὁ ποντικός παρουσιάστηκε σὸ μαζάκι καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐσὺ νὰ δώσῃς σ' ἐμένα κατὰ, ἐγὼ στὴν κόττα κατὰ, ἡ κόττα σὲ μένα αὐτό, ἐγὼ αὐτό στὸν Ἐβραῖο, ὁ Ἐβραῖος σὲ μένα λιθάνι, ἐγὼ λιθάνι: σὸ Θεό, ὁ Θεὸς σὲ μένα βροχὴ, ἐγὼ βροχὴ σὸ βουνό, τὸ βουνό σὲ μένα ξύλα, ἐγὼ ξύλα σὸ μαῖναιρο, ὁ μαῖναι- ρος σὲ μένα ζουμὶ γιὰ νὰ βρέξω τὸ ξερὸ κατὰ μου καὶ τὸ φῶς!

Ἐκεῖνος, ἂν καὶ ἦταν φιλόσοφος, ἐν τούτοις προβλέποντας ὅτι ὁ ἀνε- φῶς του δὲν θὰ εἶχε τὰ ἀπαιτούμενα ἔξοδα γιὰ τὸ ταξίδι του, τοῦ προσέ- φερε μιὰ συναλλαγματικὴ 2.000 δραχ- μῶν μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τὴν ἐξαγγυώ- σῃ μόνον ὅταν βρεθῇ σὲ ἀπόλυτη ἀ- νάγκη.

Ὅταν ὅμως ὁ συγγραφεὺς ἔφτασε στὸ Παρίσι, ἐξεκράνῃ ἡ Ἐπαναστάσις τοῦ Φεβρουαρίου, ἡ ὁποία ἀναστάτω- σε τὰ πάντα. Γι' αὐτὸ, ἂν καὶ ἡ τοα- γωγία του ἔφινε εὐνοϊκὰ δεκτὴ ἀπὸ τὸ Κοινό, δὲν ποφότασε νὰ παιγθῇ πρὸς δύο-τρεῖς φορὲς μόνον.

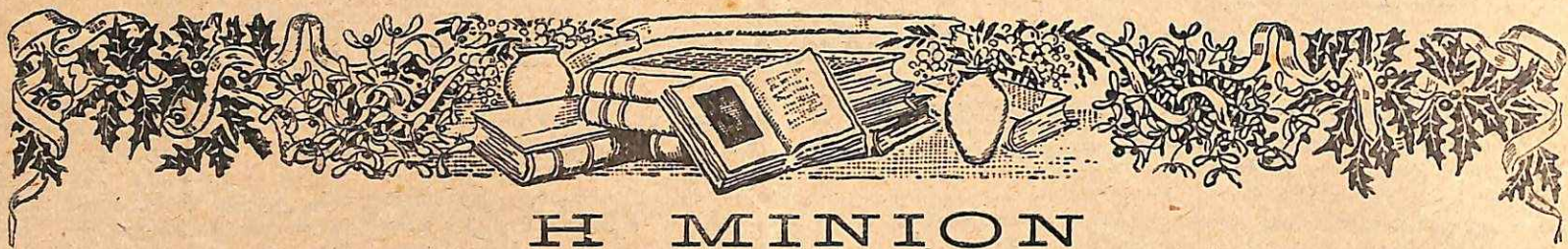
Ἐτσι ὁ Ὄξις ἀναγκάστηκε νὰ ἐπι- στρέψῃ στὴ Μασσαλία, στενοχωρημέ- νος κάπως ἀπὸ τὴν ἀτυχία του. Ἐν τούτοις τὴν ἴδια μέρα παρουσιάστηκε πρὸ τοῦ τοῦ γιὰ νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὴν συναλλαγματικὴν καὶ νὰ τὸν εὐχαρι- στήσῃ, μολοντὶ δὲν εἶχε ρθεῖ στὴν ἀνάγκη νὰ κἀνῃ χρῆσιν της.

Ὁ πλούσιος βέβαιος τόσο πολὺ εὐχα- ριστήθηκε ἀπὸ τὸ φέσιμον αὐτοῦ τοῦ ἀνεψιῦ του, ὥστε τὸν ἔκανε ἀμέσως γενικὸ κληρονόμο ὅλης του τῆς περι- ουσίας καὶ συνετέλεσε ἔτσι ὥστε νὰ γίνῃ ὁ πλουσιώτερος ἀπὸ τοὺς συγγρα- φεῖς τῆς Γαλλίας.

Οἱ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΑΙ ΑΛΛΗΛΟΣΠΑΡΑΖΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΜΙΝΙΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

Ο νεαρός και όμορφος μαρκήσιος Τζοβάνι, μοναχικός του παπικού και πανηγύριου αρχόντος της Νεαπόλεως Κυπρίαν, σώζεται μία μέρα από βέβαιο πνιγμό από την αγγελική ψαροπούλα Έλενα, την οποία και ερωτεύεται με πάθος. Ο πατέρας του, ο οποίος θέλει να τον παντρώσει με την εξαδέλφη του δούκισσα Μαλφιέρα, μόλις το μαθαίνει αυτό, γίνεται έξω φρενών και επειδή ο Τζοβάνι επιμένει να παντρευτεί την Έλενα, τον αποκηρύσσει. Συγχρόνως, δέ για να ικανοποιήσει την προσεδωμένη Μαλφιέρα, της δηλώνει ότι θα την παντρευτεί ο ίδιος. Μά την ίδια μέρα, προσβάλλεται από σωματική και πνευματική και έτσι ο Τζοβάνι τον κληρονομεί, γιατί δεν άφησε διαθήκη.

Ο νεαρός μαρκήσιος παντρεύεται κατόπιν την Έλενα και έπειτα από λίγο καιρό γεννιέται ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, η Σπεράτα, που συμπληρώνει την ευτυχία τους.

Έξη χρόνια κατόπιν, μία νύχτα έορτης, η Σπεράτα εξαφανίζεται. Όλοι τότε νομίζουν πως η Σπεράτα πνίγηκε. Μά ο πατέρας ύπνερπτος του μαρκήσιου Ουμβέρτος υποψιάζεται ότι την έλαβαν κατά διαταγή της Μαλφιέρας μερικοί άστοιχοί. Παίρνει λοιπόν τον κύριο του και μερικούς ακόλουθους και όρμουν προς καταδίωξη των Άστοιγγάνων. Μά ενώ τους κυνηγούν, ένας απ' τους άστοιγγάνους, ο Κόκκινος Διάβολος, εξαφανίζεται μέσ' στο δάσος, παίρνοντας μαζί του τη Σπεράτα. Ο μαρκήσιος τον καταδιώκει και τον θάβει.

Την στιγμή διευκύνεται να του πάρει την κόρη του και να τον σκοτώσει, παρουσιάζεται ξαφνικά η Μαλφιέρα, η οποία τραβάει το πιστόλι της τραυματίζει θανάσιμα το μαρκήσιο. Οι ακόλουθοί του, ακούγοντας τον πυροβολισμό, τρέχουν επί τόπου. Εκεί η Μαλφιέρα του λέει ότι ο κύριος τους απειράδων ν' αυτοκτονήσει.

Ο Τζοβάνι παλεύει επί πολλές ημέρες αναίσθητος μεταξύ ζωής και θανάτου. Έλεος ή κατάσταση του βελτιώνεται και όλοι περιμένουν να άγανται τη στιγμή που θα μπορούσε να μιλήσει και αποκαλύψει την αλήθεια. Μπρός στο κρεβάτι του πληγωμένου βρίσκεται ο δούκισσα Μαλφιέρα της Νεαπόλεως, πρίγκηψ Ρομάν για να πάρει την κατάθεσή του. Μά τα λόγια του Τζοβάνι είναι ακατάληπτα, γιατί ο φτωχός μαρκήσιος έχει τρελλαθεί... Τότε ο πρίγκηψ διατάσσει τη σύλληψη του Ουμβέρτου, επειδή όλην συκοφαντία της Μαλφιέρας, ότι απειράδων να δολοφονήσει τον κύριο του. Συγχρόνως όμως η αστατική δούκισσα, η οποία καταβάλλει έτοιματά να γοητευθεί τον πρίγκηπα Ρομάν μέχρι το σημείο να την άρραβωνιάσει, του υποβάλλει με τρόπο την ιδέα, ότι η Έλενα είναι μία τρομερή μάγισσα και τον πείθει να ενεργήσει εναντίον της μυστικής ανακρίσεως. Έξαφνα και ο τρελλός Τζοβάνι εξαφανίζεται απ' το μέγαρό του, χωρίς κανείς να μπορεί να τον ανακαλύψει ποτέ...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

X
ΤΑ ΒΑΣΙΛΕΥΣΤΗΡΙΑ

Μόλις έφαθε την εξαφάνισή του Τζοβάνι, ο πρίγκηψ κυβερνήτης Ρομάν φώναζε:

— Αυτό πειρά τα περνάει όλα! Ο μαρκήσιος εξαφανίστηκε! Ασφαλώς, αυτή η Έλενα Φραντσια είναι η προσποιημένη του κακού! Το πνεύμα της Κολάσεως την έμψυχώνει...

Και άμεσα, χωρίς να χάνει καιρό, διευδύνθηκε στη Βίλλια Ρέζα, την οποία η ντε Μαλφιέρα εχε νοικιάσει για το διάστημα της παραμονής της στη Νεάπολη. Η καταβροχιά γρήγορα τον έδρασε άμεσα, κάνοντας την εξαφανισμένη που τον έβλεπε τόσο άξαφνα...

— Ποιος σιχαρός λόγος σας έκανε να έρθετε εδώ, πρίγκηψ; τον έρωτησε. — Κυρία, είπε ο πρίγκηψ, έρχομαι να σας πω ότι μια μεγάλη πάλη γίνεται αυτή τη στιγμή μέσα μου...

— Έλπίζω ότι δεν είμαι εγώ η άφορη της...

— Άκούω σεις, ωρέα μου δούκισσα, είστε η άφορη της... Παλεύω μεταξύ του καθήκοντός μου και των συμβουλών της καλοσύνης σας...

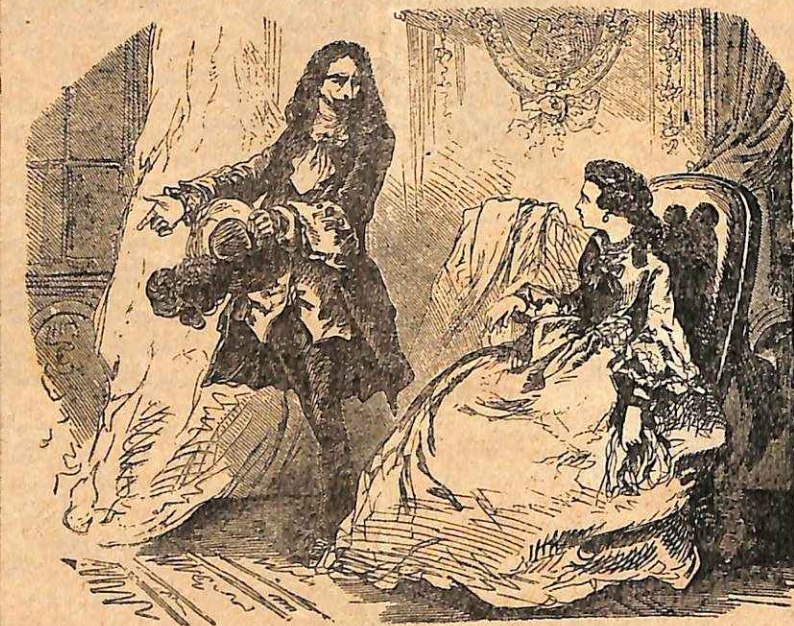
— Θα έρχεστε να μου μιλήσετε γι' αυτή τη ψαροπούλα που μάγεψε τον ερωγό Τζοβάνι, τον ξάδελφό μου;

— Γι' αυτήν και γι' αυτόν! Άπάντησε ο πρίγκηψ. Ο μαρκήσιος εξαφανίστηκε.

— Α! αυτό είναι πολύ παράδοξο! Είπε η ντε Μαλφιέρα. Η Έλενα σ' έφερε αυτήν την είδηση;

— Όχι, οι άνθρωποι μου.

— Όποτε εκείνη δεν ενδιαφέρεται γι' αυτή την τελευταία δυστυχία;

— Μά μπορώ να την συλλάβω, είπεν ο Πρίγκηψ.

— Δεν την είδα καθόλου... Μου άνεφταν μόνο ότι έχει εξαπολύσει το προσωπικό της στα περίχωρα και την άρρογιαλιά για να βρει το σύζυγό της ή το πτώμα του.

— Όποτε δεν κατέφυγε σε σας;

— Όχι, δούκισσα...

— Η δυστυχισμένη! Μά έτσι καταδικάζεται μονάχη της... Ο! μά πάει πολύ πειρά! Πρέπει να δοθεί ένα τέλος στα εγκλήματά της και στις μαγείες της... Σας την παραδίδω... Κλείτε την, ότι θέλετε!

— Επ'ι τέλους! φώναξε ο πρίγκηψ. Άκούω τον καλό αυτό λόγο που μου έπαιτε τώρα, ερωγέ μου κι' εγώ να σας αποσπάσω... Εξαριστώ, αγαπημένη μου ντε Μαλφιέρα, ευχαριστώ! Μπορώ τώρα να δράσω!

— Όχι, σεις! Όχι, σεις!

— Θα διαλέξω δυο αντιστατικούς δικαστές, κοντά στους οποίους θα πα-

ραστείτε κι' ένα μέλος της 'Ιερής Έξοχης...

— Η ανακρίσεως θα γίνει μυστική βέβαια; είπεν με προσποιητή άδιαφορία η ντε Μαλφιέρα. Πρέπει να συγκεντρωθούν όλα τα στοιχεία της ένοχής της Έλενας, χωρίς να τη να πάει είδηση. Γιατί, αν πληροφορηθεί ότι γίνονται ανακρίσεις εναντίον της, μπορεί να φύγει, να συγκεντρώσει παδούς και να δημιουργήσει καινούργιες δυστυχίες και σκάνδαλα.

— Μά μπορώ να τη συλλάβω, είπεν ο πρίγκηψ.

— Όχι, του άπάντησε η ντε Μαλφιέρα. Αφήστε πρώτα να τη δικάσει μυστικά το Μεγάλο σας Συμβούλιο.

— Θα γίνει συμφωνία με τη βέλα, σ'ι σας... Μά τί έπείκειται! Εγώ θα προσκομίσω η αθλία αυτή μάγισσα να

αγιάσει και γλυκός. Μά η άφορη της του προς τους κυρίους του—προς τους φίλους του μάλλον—τον έκανε άλλο άνθρωπο, τον έκανε θηρίο...

— Ήταν τώρα άπολύτως βέβαιος για τα εγκλήματά της ντε Μαλφιέρα κι' όμως βρισκόταν εκεί μέσα στη φυλακή του, άνικανος να κάνει το παραμικρό...

— Η μικρή του κυρία, η Σπεράτα, είχε εξαφανιστεί, και δολοφονηθεί ή σ'ι... Ο Τζοβάνι, είχε ξεφύγει από το θάνατο για να γίνει τρελλός χωρίς καμιά έλπίδα θεραπείας... Η μαρκήσια Έλενα πάλι υπέφερε ένα φοβερό μαρτύριο που δεν μπορούσε να ελπίσει άλλη διέξοδο από το θάνατο!

Και αυτός βρισκόταν εκεί μέσα στη φυλακή, χωρίς να μπορεί να κάνει τίποτε, τίποτε, τίποτε...

Στη σκέψη αυτή, μία τρελλή ανάγκη ν' ανακτήσει την ελευθερία του τον άκυριεσε...

Μά πως να έφτανε, πως να δράσει απ' εκεί μέσα; Τό καλλί του ήταν χτισμένο κοντά στην τάφο που περιέβαλε το φρούριο των φυλακών, γιατί άκουγε το ρυθμικό βήμα των στρατιωτών που έκαναν το γύρο του σ'ι αυτό... Φαινόταν μάλιστα σε κάποια γωνία του βόλου έτοιμορροπο...

Πώς έφερε τί θα γινόταν αν μπορούσε να βγάλει μερικές πέτρες απ' εκεί;

Η σκέψις της αποδόσεως τον έκανε να ύπνερπτος τώρα άλυστα περισσότερο. Μά, καθώς έδλεπε τις άλυσσίδες του και το χαλίκι με τον οποίο ήταν δεμένος απ' τον τοίχο, καταλάβαινε πόσο τρελλή, πόσο άπραγματοποίητη ήταν η έλπίδα του αυτή.

Έξαφνα η πόρτα του κελιού του άνοιξε κι' ο δαμοφύλακας μπήκε μέσ'ι... Βοήθισε άπάνω του το φως του κανακιού του, τον σκόνταψε με το πόδι του, έβγαλε τις άλυσσίδες του και του είπεν:

— Ε, γέρο κατεργάτη, σήμω όρβιος!

Ο Ουμβέρτος τον ρώτησε τότε δειλά:

— Τι με θέλεις;

— Να σε οδηγήσω στους δικαστές σου...

— Στους δικαστές μου! φώναξε με χρά ο άγλυος ύπνερπτος. Όποτε μου δίνουν δικαστές; Τότε είμαι σωμένος!

Μη χαίρεσαι, γέρο, τόσο γρήγορα! του άπάντησε σακακτικά ο δαμοφύλακας.

Σε λίγο ο Ουμβέρτος άπαινε σε μία μεγάλη αίθουσα που υποβάστανε το θέλο της πανύψηλοι στήλοι... Έργαλεία άλλόκοτα, τρομακτικά, τοποθετημένα εδώ κι' εκεί τον έκαναν ν' ανατριχιάσει... Στη μέση της αίθουσας, πάνω σ' ένα ξύλινο ανάβα-

— Ε, γέρο κατεργάτη, σήμω όρβιος!

Ο Ουμβέρτος τον ρώτησε τότε δειλά:

— Τι με θέλεις;

— Να σε οδηγήσω στους δικαστές σου...

— Στους δικαστές μου! φώναξε με χρά ο άγλυος ύπνερπτος. Όποτε μου δίνουν δικαστές; Τότε είμαι σωμένος!

Μη χαίρεσαι, γέρο, τόσο γρήγορα! του άπάντησε σακακτικά ο δαμοφύλακας.

Σε λίγο ο Ουμβέρτος άπαινε σε μία μεγάλη αίθουσα που υποβάστανε το θέλο της πανύψηλοι στήλοι... Έργαλεία άλλόκοτα, τρομακτικά, τοποθετημένα εδώ κι' εκεί τον έκαναν ν' ανατριχιάσει... Στη μέση της αίθουσας, πάνω σ' ένα ξύλινο ανάβα-

— Ε, γέρο κατεργάτη, σήμω όρβιος!

Ο Ουμβέρτος τον ρώτησε τότε δειλά:

— Τι με θέλεις;

— Να σε οδηγήσω στους δικαστές σου...

— Στους δικαστές μου! φώναξε με χρά ο άγλυος ύπνερπτος. Όποτε μου δίνουν δικαστές; Τότε είμαι σωμένος!

Μη χαίρεσαι, γέρο, τόσο γρήγορα! του άπάντησε σακακτικά ο δαμοφύλακας.

Σε λίγο ο Ουμβέρτος άπαινε σε μία μεγάλη αίθουσα που υποβάστανε το θέλο της πανύψηλοι στήλοι... Έργαλεία άλλόκοτα, τρομακτικά, τοποθετημένα εδώ κι' εκεί τον έκαναν ν' ανατριχιάσει... Στη μέση της αίθουσας, πάνω σ' ένα ξύλινο ανάβα-

— Ε, γέρο κατεργάτη, σήμω όρβιος!

Ο Ουμβέρτος τον ρώτησε τότε δειλά:

— Τι με θέλεις;

— Να σε οδηγήσω στους δικαστές σου...

— Στους δικαστές μου! φώναξε με χρά ο άγλυος ύπνερπτος. Όποτε μου δίνουν δικαστές; Τότε είμαι σωμένος!

Μη χαίρεσαι, γέρο, τόσο γρήγορα! του άπάντησε σακακτικά ο δαμοφύλακας.

Σε λίγο ο Ουμβέρτος άπαινε σε μία μεγάλη αίθουσα που υποβάστανε το θέλο της πανύψηλοι στήλοι... Έργαλεία άλλόκοτα, τρομακτικά, τοποθετημένα εδώ κι' εκεί τον έκαναν ν' ανατριχιάσει... Στη μέση της αίθουσας, πάνω σ' ένα ξύλινο ανάβα-

— Ε, γέρο κατεργάτη, σήμω όρβιος!

Ο Ουμβέρτος τον ρώτησε τότε δειλά:

— Τι με θέλεις;

— Να σε οδηγήσω στους δικαστές σου...

— Στους δικαστές μου! φώναξε με χρά ο άγλυος ύπνερπτος. Όποτε μου δίνουν δικαστές; Τότε είμαι σωμένος!

Μη χαίρεσαι, γέρο, τόσο γρήγορα! του άπάντησε σακακτικά ο δαμοφύλακας.

θρο, στεκόντουσαν τρεις άνθρωποι, δυο δικαστάι και ένας δήμιος!

Βλέποντάς τα αυτά, ο Ουμβέρτος άνατριχίασε...

— Ο ένας απ' τους δικαστές, ο πιο ήλικιωμένος, τον ρώτησε τότε:

— Όνομάζεσαι Ουμβέρτος; Είσαι απ' αφάντα έτών στην ύπηρεσία της οικογενείας Κυπρίαν, η οποία σ' έχει γεμίσει με τις εύεργεσίες της.

— Μάλιστα! άπάντησε ο Ουμβέρτος. Αυτή είναι η αλήθεια.

— Κατηγόρησες τη δούκισσα ντε Μαλφιέρα, εξακολούθησε ο δικαστής, ότι άπηγάς με τη συνανοχή της γκουβερνάντας Βαρβάρας και με τη βοήθεια των άστοιγγάνων, τη μικρή σου κυρία, τη σινιρίτα Σπεράτα;...

Κατηγόρησες επίσης τη δούκισσα ντε Μαλφιέρα ότι άπεπειράθη να δολοφονήσει τον άτυχό κύριό σου, το μαρκήσιο Κυπρίαν;...

— Μάλιστα, κύριοι δικαστάι, και θα σας τα άποδείξω όλ' αυτά...

— Δεν ύπάρχει κανένας λόγος, είπε ψυχρά ο δικαστής. Όλες σου η κατηγορίες άποδείχθηκαν ψεύτικες και συκοφαντικές...

— Μά δεν έξηγήθηκα ακόμα στις έξοχότητές σας! διαμαρτυρήθηκε ο Ουμβέρτος.

— Είπε περιττόν, τον διέκοψε ο δικαστής. Πρέπει να ξέρετε ότι αυτή τη στιγμή εσύ είσαι ο κατηγορούμενος.

Και με φωνή απειλητική επρόθεσε:

— Σ' έξορκίζω να μάς άποκαλύψης το όνομα του συνενόχου σου...

— Δεν έχω κανένα συνέννοχο! άπάντησε ο Ουμβέρτος. Ότι έκανα, το έκανα ύπακουστος στη συνείδησή μου και σε κανέναν άλλο...

— Η συνείδησίς σου όνομάζεται Έλενα Φραντσια; τον έρώτησε είωνικά ο δικαστής.

— Η συνείδησίς μου, άπάντησε ο Ουμβέρτος θορυβικά, είναι καθαρή κι' άθωα σαν την Έλενα Φραντσια...

— Βλαστημάς! φώναξε ο δικαστής. Όμιλόγησε καλύτερα πως έγινες όργανο των εγκληματικών σκοπών της γυναίκας αυτής, που σφετερίστηκε το όνομα των Κυπρίαν...

— Έχετε λάθος, κύριο δικαστάι! φώναξε με άγανάκτηση ο Ουμβέρτος. Η κυρία μου δεν σφετερίστηκε το όνομα των Κυπρίαν.

— Μην το άρνείσαι... Τά ξερούμε όλα... Ο εύγενης μαρκήσιος Κυπρίαν—μιλώ για τον παύτο κύριό σου—είχε άποκληρώσει, τον άνάξιο και άνοπότακο γυιό του... Του είχε μάλιστα άπαγορεύσει να φέρει τί όνομα των προγόνων του...

— Σε μία στιγμή, του έβλεπα, που το πέρας γρήγορα.

— Αθλίε! φώναξε ο δικαστής. Προσβάλλεις ένα νεκρό.

— Όχι, ο μαρκήσιος ντε Κυπρίαν, δέ, μετανόησε γιατί είχα άποκληρώσει το

γυιό του. Είχε συντάξει, μάλιστα και τη διαθήκη του, διά της οποίας άφινε όλη του την περιουσία στη δούκισσα ντε Μαλφιέρα και την οποία εσύ έκλεψες και κατέστρεψες! Είπε αλήθεια αυτά; Και ποιος ξέρει μήπως δεν έδολοφόνησες εσύ το γέρο μαρκήσιο για να ξαναγυρίσει έτσι στο παλάτι του άποκληρωμένου και καταραμένου γυιό του μαζί με την αγαπημένη του Έλενα, την κόρη αυτή της άκρογιαλιάς και του διαβόλου.

— Ό Θεός τό ξέρει! άπάντησε ο Ουμβέρτος.

— Μην πιάνεις στα βρωμέρα σου χελίη το όνομα του Θεού! τον επρόσταξε ο δικαστής. Η ψυχή σου άνήκει στο Σατανά, όπως και η φριχτή ψυχή της Έλενας Φραντσια, της συνενόχου σου...

— Ό, Θεέ μου! έκανε ο Ουμβέρτος. Άκουσες πως άποκάλεσε την αγία κυρία μου! Παναγία μου, συγώρεσέ τον για την όβρι αυτή!

— Άκούγοντας τά λόγια του αυτά, ο δού δικαστάι άλληλοκατάχτηχαν και, αφού μίλησαν με σιγανή φωνή επί μερικά λεπτά, έκαναν σμρείο στο δήμιο να πλησιάσει...

— Ήταν ένα φοβερό ύποκείμενο με κατακόκκινα μάτια, με όβρι άπίστια και πένθημα. Είχε καταδικαστεί άλλως εις θάνατον για κάποια δολοφονία και του είχε χαρίσει η ποιητή του ύπ' τον όρο να έβγαλει το επάγγελμά του θύριου.

— Εμμέρε, Νό! του φώναξαν. Η σειρά σου τώρα...

— Άμέσως ο δήμιος ύποκλήθηκε και, γονατίζοντας μπρος στους δικαστές, φίλησε την άκρη της τριβάνης του.

— Επειτα, ανθρωπόνομος άπότομα, ώρμησε κατά του Ουμβέρτου, τον άρπάξε με τά ήρα κλειδα χέρια του και τον έπλωσε έπάνω σ' ένα όργανο μαρτύριου σε μία στεφίδα.

Έως τα πόδια του δυστυχισμένου γέρο άναμεισε σε δυο σνίδες που τις συνέδεε μία βίδα, την οποία έφτανε να γυρίσει κανείς λίγο για να άρχισι να πιέζει άνωπόρο τά πόδια του βασανιζόμενου και να συντοβεί τά κόκκαλά του.

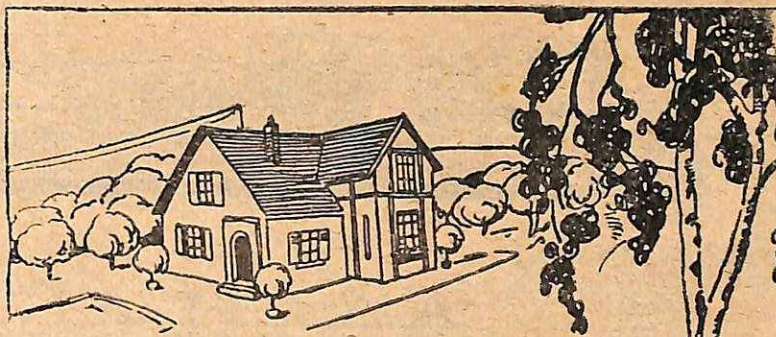
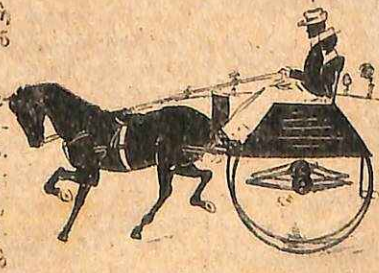
Οι δικαστάι πλησίασαν το θύμα τους και ο πιο ήλικιωμένος απ' αυτούς είπεν άργά:

— Ουμβέρτε, σε έξορκίζω να πη την αλήθεια... Έτσι είναι καιρός άκόμα να έπιτύχης την έπίσκεψη του ούρανού για τά εγκλήματά σου... Όμιλόγησε μπροστά στη δούκισσα ντε Μαλφιέρα ότι κατέστρεψες τη διαθήκη του μαρκήσιου Κυπρίαν: τον ό ποιό έδολοφόνησες εσύ, κατά πάσαν πιθανότητα...

— Ό! αυτό δεν είναι αλήθεια, κύριοι δικαστάι, διαμαρτυρήθηκε ο Ουμβέρτος.

— Όποτε τ' άλλα είναι αλήθεια, τον ρώτησαν οι δικαστάι.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ ΤΥΡΕΝ

Η καλοσύνη του και η απλότητά του. Η μακροθυμία του στρατάρχου. Το πάθημα των τριών δανδήδων. Πώς άναστατώθηκε ένα θέατρο. Το παιχνίδι των εργατών και ο άπρόοπτος δικαίτητής. Το δίκιο και το άδικο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η καλοσύνη και η απλότητά του περιήμουν Γάλλου στρατάρχου Τυρέν έχουν μείνει παροιμιώδεις. Δημοσιεύουμε εδώ δυο χαρακτηριστικά ανέκδοτά του:

Κάποια βραδυά, ο Τυρέν είχε πάει στο θέατρο και καθώς στα μπροστινά καθίσματα ένος θεωρείου. Έστειλ' από λίγο, μπήκαν στο ίδιο θεωρείο και μερικοί νεαροί δανδήδες, οι οποίοι δεν τον άναγνώρισαν. Οι θρασείς αυτοί νένοι, φανταζόμενοι ότι είχαν να κάνουν με κάποιο άστρο ύποκείμενο, άζώσαν απ' το στρατάρχη να τους παραχωρήσει τη θέση του για να καθήσουν αυτοί μπροστά. Ο Τυρέν, φυσικά, ούτε τους άπάντησε καν...

Οι δανδήδες τότε, θέλοντας να τον εκδικηθούν, έπήραν τά γάντια του, το καπέλο του και το μπαστούνι του, τά οποία είχε άκουμπήσει άπάνω στο περβάζι του θεωρείου, και τά έριξαν κάτω στην πλατεία.

Άμέσως όλοι οι θεαταί σηκώθηκαν όρθιοι και άρχισαν ν' άποδοκιμάζουν και ν' άπειλούν τους όδρισταίς του στρατάρχου. Μερικοί άνότατοι αξιωματικοί μάλιστα που έτοιμα να κάθονται στην πλατεία, έμείνανε τά ποτήρια του στρατάρχου που είχαν είξει κάτω οι θεαταί νέοι και του τά έπήγαν στο θεωρείο του, ύποκλιόμενοι με σεβασμό. Τότε μόνον οι άνότατοι δανδήδες άνταλ' ή φύσαν με πόνον είχαν να κάνουν και τά εργατάνα. Καταβροχθέντες, θέλησαν να τό σπάσουν.

Ο Τυρέν όμως τους έκάτησε και με μεγάλη γλυκύτητα τους είπεν:

— Γιατί θυμάστε Μείνετε... Τό θέατρο μάς χωρίζει όλους...

— Δεν είχατε δική, φίλε μου, να φανταστείτε πως ήταν ποτέ δυνατόν να σε άδικήσω...

Τότε μόνον οι έργαταί άντελήφθηκαν με πόνον είχαν να κάνουν. Ο παίκτης μάλιστα που τον είχε βρούσε προηγούμενος, έσπευσε και του ζήτησε συγγνώμη.

Ο Τυρέν όμως γύρισε και του είπεν με τό καλοκάγαθο ύφος του:

— Δεν είχατε δική, φίλε μου, να φανταστείτε πως ήταν ποτέ δυνατόν να σε άδικήσω...

— Ένα άπόγευμα ντε Τυρέν, ντυμένος άπλοδωτάτα έβλεπε συ-

— Ένα άπόγευμα ντε Τυρέν, ντυμένος άπλοδωτάτα έβλεπε συ-

— Ένα άπόγευμα ντε Τυρέν, ντυμένος άπλοδωτάτα έβλεπε συ-

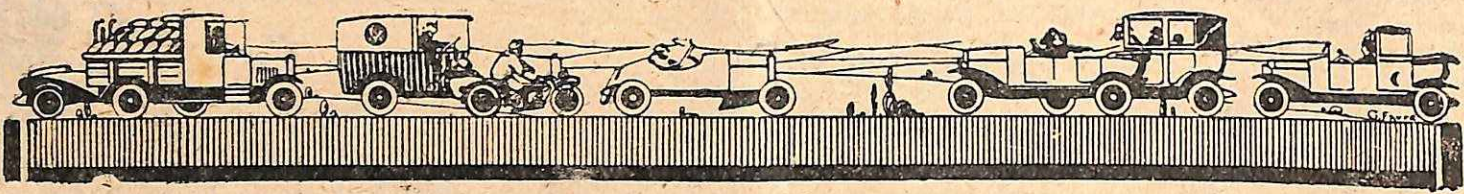
— Ένα άπόγευμα ντε Τυρέν, ντυμένος άπλοδωτάτα έβλεπε συ-

— Ένα άπόγευμα ντε Τυρέν, ντυμένος άπλοδωτάτα έβλεπε συ-

— Ένα άπόγευμα ντε Τυρέν, ντυμένος άπλοδωτάτα έβλεπε συ-

— Ένα άπόγευμα ντε Τυρέν, ντυμένος άπλοδωτάτα έβλεπε συ-

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΑΛΛΗ ΑΝΤ' ΑΛΛΗΣ!

— Λοιπόν, ελπε η κυρία Ντυράν στο γυνό της, κατάλαβε καλά τί σου είπα; Δέν είν' έτσι;
— Βέβαια, μητέρα μου, απάντησε ο Παύλος. Δέν είνε άλλωστε τόσο δύσκολο νά τὸ καταλάβω. Μετά τὸ δείπνο, τὸ βράδυ, θά βάλω τὸ φράκτο μου καὶ θά πάω στὴν ὁδὸ Μαλέριμ, 99β, στὸ σπίτι τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Ντελμπό, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀπόψε χορὸ. Λοιπόν δέν είνε έτσι; Τὸ εἶπα σωστά τὸ μᾶθημά μου;

— Οἰαμιόσια... εἰπε ἡ κυρία Ντυράν. Καὶ ἔπειτα, τί θά κάνης;
— Θά παρουσιάσω στοὺς οἰκοδεσπότες καὶ θά ζητήσω τὴν ἀδεία ἀπὸ τῆς χαριτωμένης κόρης τους, τῆς δεσποινίδας Στεφανίας, νὰ χορεύω μαζί της.
— Νά εἶσαι δὲ βέβαιος, ἐπρόσθεσε ἡ κ. Ντυράν, ὅτι ἡ Στεφανία θά δεχθῇ νὰ χορεύῃ μαζί σου.
— Βέβαια... εἰπε ἀφηρημένος ὁ νέος καὶ ἐπρόσθεσε σὲ λίγο:
— Ζέρεις, ὅμως, ἀγαπητὴ μου μητέρα, εἰμαι λίγο θυμωμένος μαζί σου.
— Γιατί παιδί μου; ρώτησε ἐκπληκτικὴ ἡ κυρία Ντυράν.

— Γιατί, ἀπάντησε ὁ Παύλος, μὲ διέθεσες ἔτσι, χωρίς νὰ μοῦ ζητήσης πρῶτα τὴν ἀδεία μου. Ἐδῶκες τὸν λόγον σου στὴν οἰκογένεια Ντελμπό, ὅτι θά πάω τὴν κόρη τους, χωρίς κἄν νὰ τὴν γνωρίζω!...

— Ἀλλὰ τὴν γνωρίζω ἐγώ, ἀπάντησε ἡ κυρία Ντυράν, καὶ αὐτὸ φτάνει!
— Ὡ μητέρα μου... Δέν φτάνει, εἰπε μὲ κάποιον παρόνοιο ὁ Παύλος.

— Τὸ ἔκανα αὐτὸ, εἰπε τότε ἡ κυρία Ντυράν, γιατί εἰμαι βέβαια ὅτι καὶ ἐσύ θά ἐνθουσιαστῇς μάλιστα θά γνωρίσεις τὴ Στεφανία... Ὅτι τὴν ἐρωτεύθης ἀμέσως... Φαντάζεσαι ὅτι θά ἤθελα ποτὲ ἐγὼ νὰ πάρῃς μιὰ γυναῖκα ἀνάξια σου; Νομίζεις ὅτι τώρα πού γύρισες αὐτὸ τὸ Ἀλγέριο, ὅπου ἔλειπες τόσον καιρὸ, θά ἤθελα νὰ σὲ χωριστῶ τόσο γρήγορα, ἂν δέν ἐπρόκειτο γιὰ τὴν εὐτυχία σου; Γιατί βέβαια θά σὲ χωριστῶ ἀφοῦ πρόκειται νὰ παντρευθῇς... Μόλις εἶδα τὴν Στεφανία, εἶπα: «Νά, ἡ γυναῖκα πού ταιριάζει σὸν Παῦλο... Αὐτὴν πρέπει νὰ πάρῃ!»

— Καλά, μητέρα μου! Δέν ἀμφιβάλλω πὺ φροντίζεις πάντα γιὰ τὸ καλὸ μου... Ἀλλ' ἐπὶ τέλους!... Ἀς ἴδω μιὰ φωτογραφία τῆς τοῦλάχιστον.
— Ὁχι! Ὁχι! φώναξε ἡ κυρία Ντυράν. Προτιμῶ νὰ ἴδῃς τὴν ἑαυτήν.

— Καὶ ὅμως, μητέρα μου... Γιὰ σέβου. Εἶνε λίγο ἐπικίνδυνο αὐτὸ!... Ἄν δέν μοῦ ἀρέσει...
— Σοῦ εἶπα... Δέν είνε δυνατόν νὰ μὴ σοῦ ἀρέσει... Ὅτι τὴν ἐρωτεύθης ἀμέσως...

Τὸ βράδυ ὁ Παύλος ἔπῃγε πράγματι στὸ σπίτι τῶν Ντελμπό. Ἐνῆς ὑπηρετῆς, μὲ λιβρέα, ἀρκετὰ ποζάτος, τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ τὸν εἰσήγαγε

γε στὴν εἴσοδο, ὅπου ἕνας κύριος μὲ ἐπίσημο ἐνδυμα καὶ μιὰ κυρία ὄχι καὶ τόσο νέα, ἀλλὰ ἀρκετὰ ὠραία ἀκόμα, μὲ φόρεμα χοροῦ, τὸν ὑπεδέχθησαν.
— Χωρὶς ἄλλο θά εἶνε οἱ οἰκοδεσπότες, σκέφτηκε ὁ Παύλος.
Ἐπὶ τὴν εἴσοδο, ὅπου ἕνας κύριος μὲ ἐπίσημο ἐνδυμα καὶ μιὰ κυρία ὄχι καὶ τόσο νέα, ἀλλὰ ἀρκετὰ ὠραία ἀκόμα, μὲ φόρεμα χοροῦ, τὸν ὑπεδέχθησαν.

— Χωρὶς ἄλλο θά εἶνε οἱ οἰκοδεσπότες, σκέφτηκε ὁ Παύλος.
Ἐπὶ τὴν εἴσοδο, ὅπου ἕνας κύριος μὲ ἐπίσημο ἐνδυμα καὶ μιὰ κυρία ὄχι καὶ τόσο νέα, ἀλλὰ ἀρκετὰ ὠραία ἀκόμα, μὲ φόρεμα χοροῦ, τὸν ὑπεδέχθησαν.

— Χωρὶς ἄλλο θά εἶνε οἱ οἰκοδεσπότες, σκέφτηκε ὁ Παύλος.
Ἐπὶ τὴν εἴσοδο, ὅπου ἕνας κύριος μὲ ἐπίσημο ἐνδυμα καὶ μιὰ κυρία ὄχι καὶ τόσο νέα, ἀλλὰ ἀρκετὰ ὠραία ἀκόμα, μὲ φόρεμα χοροῦ, τὸν ὑπεδέχθησαν.

— Χωρὶς ἄλλο θά εἶνε οἱ οἰκοδεσπότες, σκέφτηκε ὁ Παύλος.
Ἐπὶ τὴν εἴσοδο, ὅπου ἕνας κύριος μὲ ἐπίσημο ἐνδυμα καὶ μιὰ κυρία ὄχι καὶ τόσο νέα, ἀλλὰ ἀρκετὰ ὠραία ἀκόμα, μὲ φόρεμα χοροῦ, τὸν ὑπεδέχθησαν.

— Χωρὶς ἄλλο θά εἶνε οἱ οἰκοδεσπότες, σκέφτηκε ὁ Παύλος.
Ἐπὶ τὴν εἴσοδο, ὅπου ἕνας κύριος μὲ ἐπίσημο ἐνδυμα καὶ μιὰ κυρία ὄχι καὶ τόσο νέα, ἀλλὰ ἀρκετὰ ὠραία ἀκόμα, μὲ φόρεμα χοροῦ, τὸν ὑπεδέχθησαν.

— Χωρὶς ἄλλο θά εἶνε οἱ οἰκοδεσπότες, σκέφτηκε ὁ Παύλος.
Ἐπὶ τὴν εἴσοδο, ὅπου ἕνας κύριος μὲ ἐπίσημο ἐνδυμα καὶ μιὰ κυρία ὄχι καὶ τόσο νέα, ἀλλὰ ἀρκετὰ ὠραία ἀκόμα, μὲ φόρεμα χοροῦ, τὸν ὑπεδέχθησαν.

— Χωρὶς ἄλλο θά εἶνε οἱ οἰκοδεσπότες, σκέφτηκε ὁ Παύλος.
Ἐπὶ τὴν εἴσοδο, ὅπου ἕνας κύριος μὲ ἐπίσημο ἐνδυμα καὶ μιὰ κυρία ὄχι καὶ τόσο νέα, ἀλλὰ ἀρκετὰ ὠραία ἀκόμα, μὲ φόρεμα χοροῦ, τὸν ὑπεδέχθησαν.

— Χωρὶς ἄλλο θά εἶνε οἱ οἰκοδεσπότες, σκέφτηκε ὁ Παύλος.
Ἐπὶ τὴν εἴσοδο, ὅπου ἕνας κύριος μὲ ἐπίσημο ἐνδυμα καὶ μιὰ κυρία ὄχι καὶ τόσο νέα, ἀλλὰ ἀρκετὰ ὠραία ἀκόμα, μὲ φόρεμα χοροῦ, τὸν ὑπεδέχθησαν.

Καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν συγκινημένος ἐξαιρετικὰ καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμε ἐλαφρὰ.

Κατὰ τὸ σοντέ, ὁ Παύλος ἀπὸ τὴν συγκίνησή του δὲν μποροῦσε νὰ φάῃ καθόλου. Ὅσο ὁ θαυμασμός του πρὸς τὴ σύντροφό του μεγάλωνε, τόσο ἡ ὁρμή του λιγότενε.

— Ὅταν τέλος ἦρθε ἡ ὥρα νὰ χωρῖσιν, ἡ θελκτικὴ νέα τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι κυττάζοντάς τον ἐκφραστικὰ στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε:
— Καλὴν ἀντάμωσι γογγύρα...

— Ὡ, ναί, γογγύρα, δεσποινίς, τῆς ἀπάντησε ὁ Παύλος.

Καὶ ἀφοῦ φίλησε τὸ ὠραῖο χέρι τῆς νέας, ἔφυγε. Ἡ καρδιά του ὅμως εἶχε μείνει ἐκεῖ.

— Ὡ πρέπει νὰ τὴν πάρω! Νὰ τὴν πάρω γογγύρα. Ἀμέσως, ἂν εἶνε δυνατόν! συλλογίζετο κατὰ τὸν ὁδὸν ὁ Παύλος.

— Ὅταν βρῇται στὸ δρόμο, γύρισε καὶ αὐτὰς ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸ σπῆτι τῆς καὶ ἀναστενάξε μὲ πάθος.

Μόλις προχώρησε μερικὰ βήματα συναντήθηκε μὲ κάποιον γνωστὸν του κύριο, ὁ ὁποῖος ἔβγαλε ἐκείνη τὴ στιγμή ἀπὸ τὸ διπλανὸ σπίτι.

— Γυβέρτε, τὸν ρώτησε, ἀπὸ πού ἔρχεσαι;

— Ἀπὸ ἕνα χορὸ.

Καὶ σὺ;

— Κι' ἐγώ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Παύλος. Ἦμουν στὸ διπλανὸ σπίτι.

— Ὁραία! Καὶ τὰ δύο σπῆτια ἐδῶ εἶχαν χορὸ; Πέρασε ὥρα;

— Θανιάσια... Κι' ἐσύ;

— Περίφημα!...

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωτὶ—πρωτὶ ὁ Παύλος καθόταν ἀπέναντι στὴ μητέρα του, στὴν τραπεζαρία τοῦ σπιτιοῦ του. Διὰ φλυτάνια σοκολάτας ἀνέβαιναν μπροστὰ τους.

— Ἐ, λοιπόν, Παῦλε; τὸν ρώτησε ἡ κυρία Ντυράν.

— Ὡ μητέρα μου, ἀπάντησε ὁ Παύλος. Εἶχες δίκιο... Εἰμαι ἐνθουσιασμένος. Ἀντιποιονῶ νὰ τὴν παντρευθῶ... Εἶνε θελκτικὴ... Εἶνε ὀνειρική... Τὴ λατρεύω!...

Ἡ κυρία Ντυράν χαμογέλασε θριαμβικὰ καὶ εἶπε στὸ γυνό της:

— Δέν σοῦ τὰ ἔλεγα ἐγώ. Δέν σοῦ τὰ ἔλεγα, παιδί μου...

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ ὑπηρετρία μπήκε μὲσα καὶ ἔφερε ἕνα γράμμα.

Ἡ κυρία Ντυράν ἔσχισε τὸν φάκελο καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Κυρία, Ἐπιτρέπατέ μου νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν ἀπορία μου γιὰ τὰς συνειδήσεις. Σύμφωνα μὲ τὴν παρακλήσιν σας, διοργανώσα χθὲς ἕνα χορὸ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ γυνὸς σας μὲ τὴν κόρη μου. Καὶ, χωρίς κἄν νὰ μὲ προειδοποιήσῃ ὁ κύριος γυνὸς σας, χωρίς κἄν νὰ μοῦ ζητήσῃ συγγνώμην, δὲν εὐδόκησε νὰ μᾶς τιμῇ διὰ τῆς παρουσίας του. Ἐπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καταλαβαίνετε βέβαια, ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ νὰ θεωρήσω ὡς ναυαγήσαντα τὰ σχέδιά μας. Καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω τοὺς ἀρραβῶνας τῆς Στεφανίας μετὰ τὸ μαρκεσίον Γυβέρτου Ντελαβριγιέ, ὁ ὁποῖος τὴν ζητοῦσε πρὸ καιροῦ.»

Μετ' ὀπλήψεως Κ. ΝΤΕΑΜΠΟΡ.
— Μὰ εἶνε τρελλὴ αὐτὴ ἡ κυρία Ντελμπό! φώναξε ὁ Παύλος, ὅταν διάβασε καὶ αὐτὸς τὸ γράμμα.
— Τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ, εἰπε ἡ κυρία Ντυράν. Μὰ, γιὰ στάσου. Μήπως ἔγινε κανένα λάθος; Γιὰ πὲς μου. Πῆγες πράγματι στὸ σπίτι τῶν Ντελμπό, στὴν λεωφόρο Μαλέριμ, ἀριθμὸς 99β;

— Μὰ βέβαια, μητέρα μου... Αὐτὴν τὴν διεύθυνσι μού ἔδωκες.

— Καὶ εἶσαι βέβαιος ὅτι χόρεψες μὲ τὴν Στεφανία, μιὰ ξανθὴ νέα;

— Ὁχι, μητέρα μου, δὲν χόρεψα μὲ ξανθὴν... Ἡ Στεφανία εἶνε μελαχροινή...

Γιὰ μιὰ στιγμή σάπασαν καὶ οἱ δύο.

— Ἀλλὰ, εἰπε σὲ λίγο ἡ κυρία Ντυράν, εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶδες τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Ντελμπό...

— Μὰ βέβαια... ἔκανε ὁ Παύλος.

— Πῶς εἶνε; Ἐκείνος εἶνε ὑψηλὸς καὶ ἀδύνατος. Ἐκείνη παχιά. Δέν εἶνε ἔτσι;

— Ὁχι! Ὁχι!... φώναξε ὁ Παύλος. Ἐκείνος εἶνε κοντὸς καὶ χονδρὸς. Ἐκείνη ἀδύνατη...

— Ἀχ! δυστυχισμένο παιδί!... φώναξε ἡ κυρία Ντυράν. Τώρα καταλαβαίνω τί ἔκανες. Κατὰ λάθος θά πῆγες σὲ ἄλλο σπίτι.

— Τί λὲς μαμά! εἶπε ὁ Παύλος. Δέν εἶνε δυνατόν! Μὰ στάσου, στάσου... Τώρα θυμῆθηκα. Στὸ διπλανὸ σπίτι τῶν Ντελμπό εἰδίδετο ἐπίσης χορὸς. Μήπως... Μήπως πῆγα κατὰ λάθος σὲ ἄλλο σπίτι!...

— Ἀχ, ναί, αὐτὸ θά συνέβη... Πῶ, πῶ!... Τί ἔπαθα!...

— Τί ἐπαθες, παιδί μου! Τί κακὸ ἦταν αὐτὸ!... Τί θά γίνῃ τώρα;

— Ἀκουσε μητερούλα μου, εἰπε τότε ὁ Παύλος. Μὴν κάνης ἔτσι... Τὸ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΜΙΑ ΤΑΜΠΑΚΟΘΗΚΗ... ΔΙΣΚΕΤΗ!...

Ὁ περίφημος τενόρος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος Λαμπλάς ἐπισκέφθη σὲ μιὰ περιοδεία του καὶ τὸ Λονδίνο, ὅπου ἔδωσε σειρά παραστάσεων καὶ κατεχειροκροτήθη ἀπὸ τὸ κοινὸν γιὰ τὴ μελωδικὴν του φωνή.

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, ἡ ὁποία ἐκτιμοῦσε πολὺ τὴν τέχνην του, τὸν κάλεσε μιὰ μέρα στὰ ἀνάκτορα καὶ ἐπειδὴ ἤξερε πὺς ὁ καλλιτέχνης ἀγαποῦσε τὴς ταμπάκοθῆκες τοῦ χάρισε μιὰ χρυσὴ ταμπάκοθήκη κατὰστρόφι μὲ θουμινία. Συγχρόνως ὅμως τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς ὑποσχεθῇ ὅτι θά τὴ μεταχειρίζετα μιὰ φορὰ τὸ χρόνον.

Δέν μπορῶ, Μεγαλειότητά, νὰ σᾶς δώσω τέτοια ὑπόσχεσι, τῆς ἀπάντησε ὁ αἰετός. Δυστυχῶς ὅλες ἡ μέρες μου εἶνε πασιμένες ἀπὸ ἄλλες, γιὰτὶ ὁ θαυμαστός μου μού ἔχουν χάρισι ὡς τώρα 365 ἐν ὅλῳ ταμπάκοθῆκες...

Ἐ, τότε τὴ δική μου θά τὴ μεταχειρίζεσθαι στὰ δίσκον ἐπὶ, τοῦ εἶπε μὲ χαμόγελο ἡ βασίλισσα.
Ἐτσι καὶ ἔγινε. Ἀλλὰ ὁ περίφημος καλλιτέχνης δὲν πρόβλεψε νὰ χρησιμοποίησῃ τὴ βασιλικὴ ταμπάκοθήκη παρὰ μόνο τρεῖς φορές, γιὰτὶ στὸ μετὰ ἔπεθανε.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ
ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΕ ΤΙΣ ΕΛΛΙΟΓΡΑΦΙΕΣ
Ὅσοι ἔχετε ἐλαιογραφίας σκονισμένες καὶ βέλτε νὰ τὶς καθαρίσετε καλὰ, τρίψτε τὰς μὲ ἕνα κρεμμύδι κομμένο στὴ μέση, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἀφαιρέσετε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ περιβλήματος. Ἄν ἡ ἐλαιογραφία δὲν εἶνε βερνικωμένη, μπορεῖτε νὰ τὴ σφουγγίσετε μὲ ἕνα ὑγρὸ σφουγγάρι καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ἀλείψετε μὲ μίγμα καμωμένο ἀπὸ ἕνα ποτήρι ρακί, ἕνα ἀσπράδι αὐτὸ καὶ τρία γραμμάρια ζάχαρι. Ἐτσι καθαρίζετε ὑψηλὰ.

Ὅσοι ἔχετε ἐλαιογραφίας σκονισμένες καὶ βέλτε νὰ τὶς καθαρίσετε καλὰ, τρίψτε τὰς μὲ ἕνα κρεμμύδι κομμένο στὴ μέση, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἀφαιρέσετε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ περιβλήματος. Ἄν ἡ ἐλαιογραφία δὲν εἶνε βερνικωμένη, μπορεῖτε νὰ τὴ σφουγγίσετε μὲ ἕνα ὑγρὸ σφουγγάρι καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ἀλείψετε μὲ μίγμα καμωμένο ἀπὸ ἕνα ποτήρι ρακί, ἕνα ἀσπράδι αὐτὸ καὶ τρία γραμμάρια ζάχαρι. Ἐτσι καθαρίζετε ὑψηλὰ.

Ὅσοι ἔχετε ἐλαιογραφίας σκονισμένες καὶ βέλτε νὰ τὶς καθαρίσετε καλὰ, τρίψτε τὰς μὲ ἕνα κρεμμύδι κομμένο στὴ μέση, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἀφαιρέσετε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ περιβλήματος. Ἄν ἡ ἐλαιογραφία δὲν εἶνε βερνικωμένη, μπορεῖτε νὰ τὴ σφουγγίσετε μὲ ἕνα ὑγρὸ σφουγγάρι καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ἀλείψετε μὲ μίγμα καμωμένο ἀπὸ ἕνα ποτήρι ρακί, ἕνα ἀσπράδι αὐτὸ καὶ τρία γραμμάρια ζάχαρι. Ἐτσι καθαρίζετε ὑψηλὰ.

Ὅσοι ἔχετε ἐλαιογραφίας σκονισμένες καὶ βέλτε νὰ τὶς καθαρίσετε καλὰ, τρίψτε τὰς μὲ ἕνα κρεμμύδι κομμένο στὴ μέση, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἀφαιρέσετε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ περιβλήματος. Ἄν ἡ ἐλαιογραφία δὲν εἶνε βερνικωμένη, μπορεῖτε νὰ τὴ σφουγγίσετε μὲ ἕνα ὑγρὸ σφουγγάρι καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ἀλείψετε μὲ μίγμα καμωμένο ἀπὸ ἕνα ποτήρι ρακί, ἕνα ἀσπράδι αὐτὸ καὶ τρία γραμμάρια ζάχαρι. Ἐτσι καθαρίζετε ὑψηλὰ.

Ὅσοι ἔχετε ἐλαιογραφίας σκονισμένες καὶ βέλτε νὰ τὶς καθαρίσετε καλὰ, τρίψτε τὰς μὲ ἕνα κρεμμύδι κομμένο στὴ μέση, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἀφαιρέσετε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ περιβλήματος. Ἄν ἡ ἐλαιογραφία δὲν εἶνε βερνικωμένη, μπορεῖτε νὰ τὴ σφουγγίσετε μὲ ἕνα ὑγρὸ σφουγγάρι καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ἀλείψετε μὲ μίγμα καμωμένο ἀπὸ ἕνα ποτήρι ρακί, ἕνα ἀσπράδι αὐτὸ καὶ τρία γραμμάρια ζάχαρι. Ἐτσι καθαρίζετε ὑψηλὰ.

Ὅσοι ἔχετε ἐλαιογραφίας σκονισμένες καὶ βέλτε νὰ τὶς καθαρίσετε καλὰ, τρίψτε τὰς μὲ ἕνα κρεμμύδι κομμένο στὴ μέση, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἀφαιρέσετε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ περιβλήματος. Ἄν ἡ ἐλαιογραφία δὲν εἶνε βερνικωμένη, μπορεῖτε νὰ τὴ σφουγγίσετε μὲ ἕνα ὑγρὸ σφουγγάρι καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ἀλείψετε μὲ μίγμα καμωμένο ἀπὸ ἕνα ποτήρι ρακί, ἕνα ἀσπράδι αὐτὸ καὶ τρία γραμμάρια ζάχαρι. Ἐτσι καθαρίζετε ὑψηλὰ.

Ὅσοι ἔχετε ἐλαιογραφίας σκονισμένες καὶ βέλτε νὰ τὶς καθαρίσετε καλὰ, τρίψτε τὰς μὲ ἕνα κρεμμύδι κομμένο στὴ μέση, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἀφαιρέσετε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ περιβλήματος. Ἄν ἡ ἐλαιογραφία δὲν εἶνε βερνικωμένη, μπορεῖτε νὰ τὴ σφουγγίσετε μὲ ἕνα ὑγρὸ σφουγγάρι καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ἀλείψετε μὲ μίγμα καμωμένο ἀπὸ ἕνα ποτήρι ρακί, ἕνα ἀσπράδι αὐτὸ καὶ τρία γραμμάρια ζάχαρι. Ἐτσι καθαρίζετε ὑψηλὰ.

Ὅσοι ἔχετε ἐλαιογραφίας σκονισμένες καὶ βέλτε νὰ τὶς καθαρίσετε καλὰ, τρίψτε τὰς μὲ ἕνα κρεμμύδι κομμένο στὴ μέση, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἀφαιρέσετε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ περιβλήματος. Ἄν ἡ ἐλαιογραφία δὲν εἶνε βερνικωμένη, μπορεῖτε νὰ τὴ σφουγγίσετε μὲ ἕνα ὑγρὸ σφουγγάρι καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ἀλείψετε μὲ μίγμα καμωμένο ἀπὸ ἕνα ποτήρι ρακί, ἕνα ἀσπράδι αὐτὸ καὶ τρία γραμμάρια ζάχαρι. Ἐτσι καθαρίζετε ὑψηλὰ.

Ὅσοι ἔχετε ἐλαιογραφίας σκονισμένες καὶ βέλτε νὰ τὶς καθαρίσετε καλὰ, τρίψτε τὰς μὲ ἕνα κρεμμύδι κομμένο στὴ μέση, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἀφαιρέσετε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ περιβλήματος. Ἄν ἡ ἐλαιογραφία δὲν εἶνε βερνικωμένη, μπορεῖτε νὰ τὴ σφουγγίσετε μὲ ἕνα ὑγρὸ σφουγγάρι καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ἀλείψετε μὲ μίγμα καμωμένο ἀπὸ ἕνα ποτήρι ρακί, ἕνα ἀσπράδι αὐτὸ καὶ τρία γραμμάρια ζάχαρι. Ἐτσι καθαρίζετε ὑψηλὰ.

Ὅσοι ἔχετε ἐλαιογραφίας σκονισμένες καὶ βέλτε νὰ τὶς καθαρίσετε καλὰ, τρίψτε τὰς μὲ ἕνα κρεμμύδι κομμένο στὴ μέση, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἀφαιρέσετε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ περιβλήματος. Ἄν ἡ ἐλαιογραφία δὲν εἶνε βερνικωμένη, μπορεῖτε νὰ τὴ σφουγγίσετε μὲ ἕνα ὑγρὸ σφουγγάρι καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ἀλείψετε μὲ μίγμα καμωμένο ἀπὸ ἕνα ποτήρι ρακί, ἕνα ἀσπράδι αὐτὸ καὶ τρία γραμμάρια ζάχαρι. Ἐτσι καθαρίζετε ὑψηλὰ.

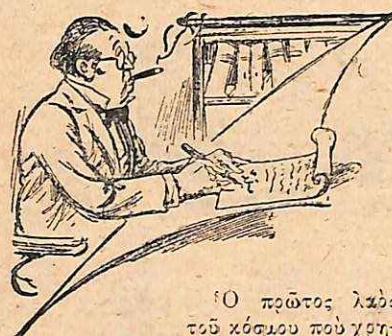
Ὅσοι ἔχετε ἐλαιογραφίας σκονισμένες καὶ βέλτε νὰ τὶς καθαρίσετε καλὰ, τρίψτε τὰς μὲ ἕνα κρεμμύδι κομμένο στὴ μέση, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἀφαιρέσετε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ περιβλήματος. Ἄν ἡ ἐλαιογραφία δὲν εἶνε βερνικωμένη, μπορεῖτε νὰ τὴ σφουγγίσετε μὲ ἕνα ὑγρὸ σφουγγάρι καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ἀλείψετε μὲ μίγμα καμωμένο ἀπὸ ἕνα ποτήρι ρακί, ἕνα ἀσπράδι αὐτὸ καὶ τρία γραμμάρια ζάχαρι. Ἐτσι καθαρίζετε ὑψηλὰ.

Ὅσοι ἔχετε ἐλαιογραφίας σκονισμένες καὶ βέλτε νὰ τὶς καθαρίσετε καλὰ, τρίψτε τὰς μὲ ἕνα κρεμμύδι κομμένο στὴ μέση, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἀφαιρέσετε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ περιβλήματος. Ἄν ἡ ἐλαιογραφία δὲν εἶνε βερνικωμένη, μπορεῖτε νὰ τὴ σφουγγίσετε μὲ ἕνα ὑγρὸ σφουγγάρι καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ἀλείψετε μὲ μίγμα καμωμένο ἀπὸ ἕνα ποτήρι ρακί, ἕνα ἀσπράδι αὐτὸ καὶ τρία γραμμάρια ζάχαρι. Ἐτσι καθαρίζετε ὑψηλὰ.

Ὅσοι ἔχετε ἐλαιογραφίας σκονισμένες καὶ βέλτε νὰ τὶς καθαρίσετε καλὰ, τρίψτε τὰς μὲ ἕνα κρεμμύδι κομμένο στὴ μέση, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἀφαιρέσετε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ περιβλήματος. Ἄν ἡ ἐλαιογραφία δὲν εἶνε βερνικωμένη, μπορεῖτε νὰ τὴ σφουγγίσετε μὲ ἕνα ὑγρὸ σφουγγάρι καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ἀλείψετε μὲ μίγμα καμωμένο ἀπὸ ἕνα ποτήρι ρακί, ἕνα ἀσπράδι αὐτὸ καὶ τρία γραμμάρια ζάχαρι. Ἐτσι καθαρίζετε ὑψηλὰ.

Ὅσοι ἔχετε ἐλαιογραφίας σκονισμένες καὶ βέλτε νὰ τὶς καθαρίσετε καλὰ, τρίψτε τὰς μὲ ἕνα κρεμμύδι κομμένο στὴ μέση, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἀφαιρέσετε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ περιβλήματος. Ἄν ἡ ἐλαιογραφία δὲν εἶνε βερνικωμένη, μπορεῖτε νὰ τὴ σφουγγίσετε μὲ ἕνα ὑγρὸ σφουγγάρι καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ἀλείψετε μὲ μίγμα καμωμένο ἀπὸ ἕνα ποτήρι ρακί, ἕνα ἀσπράδι αὐτὸ καὶ τρία γραμμάρια ζάχαρι. Ἐτσι καθαρίζετε ὑψηλὰ.

Ὅσοι ἔχετε ἐλαιογραφίας σκονισμένες καὶ βέλτε νὰ τὶς καθαρίσετε καλὰ, τρίψτε τὰς μὲ ἕνα κρεμμύδι κομμένο στὴ μέση, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἀφαιρέσετε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ περιβλήματος. Ἄν ἡ ἐλαιογραφία δὲν εἶνε βερνικωμένη, μπορεῖτε νὰ τὴ σφουγγίσετε μὲ ἕνα ὑγρὸ σφουγγάρι καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ἀλείψετε μὲ μίγμα καμωμένο ἀπὸ ἕνα ποτήρι ρακί,

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Η μανία των Βυζαντινών αυτοκρατόρων με τα μαργαριτάρια. Μανθύνες οικεπαρμένοι με μαργαριτάρια. Τι έκανε ο δούδ του Βούγιχημα για να θαμψώσει την Άννα την Αυστριακή. Τα ιστορικά μαργαριτάρια. Τα περιφημότερα μαργαριτάρια της εποχής μας. Μαργαριτάρια γαλακτώδη, κιτρινα, πράσινα, μαύρα, ρόζ, κτλ. Πώς γίνονται τα μαργαριτάρια. Τα στρείδια και τα παράσιτά τους. Πώς «πεθαίνουν» τα μαργαριτάρια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο πρώτος λαός του κόσμου που χρησιμοποίησε τα μαργαριτάρια ως κόσμημα ήταν οι Φοίνικες. Αυτοί πρώτοι τα έκαναν γνωστά και στους άλλους λαούς της αρχαιότητας. Επίσης και οι αρχαίοι Ινδοί στόλιζαν με αυτά τα είδη τους.

Εκείνοι όμως που έμειναν περίφημοι στην ιστορία για το πλούτο πάθος τους προς τα μαργαριτάρια ήταν οι Βυζαντινοί. Οι αυτοκράτορες του Βυζαντίου μάλιστα συνήθιζαν να σκεπάζουν τους μανθύνες των με ένα δίσκο μαργαριταρίων τόσο πυκνό, ώστε δεν άφανε να φαίνεται από κάτω το ύφασμα του φορέματός των.

Κατά τους νεότερους χρόνους, ο δούδ του Βούγιχημα, θέλοντας να θαμψώσει την αλή της βασιλείας της Γαλλίας Άννας της Αυστριακής, μνημόνευε το παράδειγμα των Βυζαντινών αυτοκρατόρων και έφτιαξε επάνω στον Ιπποτικό μανθύνά του ένα δίσκο μαργαριταρίων, αξίας 300.000 φράγκων της εποχής εκείνης!

Μεταξύ των «ιστορικών» μαργαριταρίων, αναφέρεται και το μαργαριτάρι που ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν έκανε δώρο στη Δημοκρατία της Βενετίας και το οποίο έστοιχε 200.000 δουκάτα, καθώς και ένα άλλο περίφημο μαργαριτάρι, το οποίο είχαν οι βασιλείς της Ισπανίας στο καπέλλο τους και το οποίο τους είχε φέρει από τις Ινδίες ο Γάλλος εξερευνητής Φραγκίσκος Κροακίελλος. Το περιφημότερο όμως από όλα τα μαργαριτάρια του κόσμου ήταν εκείνο που άγγασε το 1623 ο Σάκης της Περσίας αντί 500.000 φράγκων.

Μα και στην εποχή μας υπάρχουν μαργαριτάρια μεγάλης αξίας. Όταν η κόρη της βασιλείας της Αγγλίας παντρεύτηκε τον διάδοχο της Γερμανίας Γουλιέλμο και πατέρα του τσάου Κάιζερ, έλαβε ως δώρο ένα υπέροχο περιδέραιο από 32 μαργαριτάρια, το οποίο η αξία εκτιμήθηκε πάνω από ένα εκατομμύριο προπολεμικά φράγκα.

Επίσης σε μία έκθεση κοσμημάτων που έγινε στο Εικαστικό από Βερολίνο, πουλήθηκαν, μεταξύ των άλλων, και ένα περιδέραιο κίτρινων ινδικών μαργαριταρίων αντί 850.000 φράγκων κι ένα άλλο, από λευκά αμερικανικά μαργαριτάρια, αντί 600.000 φράγκων.

Ένα μαργαριτάρι που άνηκε στην κόμισσα Ντόντντντ εκτιμήθηκε από μερικών έτών στο Λονδίνο αντί 500.000 φράγκων. Ένα άλλο τάλι μαργαριτάρι, που έμοιαζε με καρδιά και που άνηκε στον Πολωνό ερμηνέα Λαβίνσκι πουλήθηκε, κατά το 1912, αντί 1.400.000 φράγκων. Με το άκροότερο μαργαριτάρι του κόσμου ή και που άνηκε από ένα Άραβι ανώτερο κάποιος μεγάλος κοσμηματοπώλης του Παρισιού πού 2.750.000 φράγκων.

Η αξία των μαργαριταρίων εξαρτάται κυρίως από το χρώμα του. Έτσι τα μαργαριτάρια της Κεϊλάνης έχουν λευκό γαλακτώδες χρώμα, ενώ τα μαργαριτάρια της νήσου Μπαρβίν, στον Περσικό κόλπο, είναι λίαν κιτρινωπά.

Υπάρχουν όμως και πράσινα και μαύρα μαργαριτάρια, τα οποία φέρουν συνήθως στα πελάγη της Ωκεανίας. Υπάρχουν επίσης και μαργαριτάρια—αυτά εινε πολύ σπάνια—αλιευόμενα στα βάθη του πελάγους της νήσου Γκαμπία.

Όσο για τα ρόζ μαργαριτάρια, για τα οποία ο Αλ Μπρίγιερ γράφει στους χαρακτήρες του: «Σπανιότατον θαύμα», που δεν βρίσκονται σχεδόν ποτέ, αυτά αλιεύονται, σπανιότατα βέβαια, στην Κεϊλάνη και στις Ιαπωνικές ακτές.

Επίσης μεγάλο ρόλο στην τιμή των μαργαριταρίων παίζει η λάμψη τους, το σχήμα τους, ή αναλογίες τους, ή διαστάσεις τους και το βάρος τους.

Πώς γίνονται όμως τα μαργαριτάρια; Οι παλινοί θρύλοι λένε γι' αυτά λόγους, τους, ή αναλογίες τους, ή διαστάσεις τους και το βάρος τους.

Οι θρύλοι όμως αυτοί, όσο ωραίοι κι' αν είνε, δεν είνε δυστυχώς αληθινοί...

Η γέννησις των μαργαριταρίων οφείλεται σε μία αίτια, η οποία όμως μόνο πολύ πεζή είνε, αλλά και απροσποίητη.

Απλούστατα, τα μαργαριτάρια είνε μία... δροσιστική, ένα απόστημα των στρειδιών...

Ακούστε να μάθετε πώς γίνονται. Κάθε φορά που το στρείδι ανοίγει τα κοχύλια του, μαζί με τη θάλασσα μπαίνουν μέσα σ' αυτό ένα σωρό σκουπίδια—ας τα πούμε έτσι—των νεφών, όπως π. γ. φύλλα από θαλάσσια φυτά, μικροσκοπικά ζωόφωτα, κομμάτια από χορδήλια, κτλ.

Εκτός αυτών όμως, υπάρχουν δυο θαλάσσια ζώα που είνε θανάσιμοι εχθροί των στρειδιών: Ένα μικροσκοπικό ψαράκι που δέν είνε μακρότερο από δυο πόντους, και ένα επίσης μικροσκοπικό δασυκακόδερμο. Μαζύ με τ' άλλα λοιπόν μπαίνουν κι' αυτά μέσα στο στρείδι και ζουν εκεί ως παράσιτα. Μά όλοι αυτοί οι παράσιτοι, με την επαφή τους, ερεθίζουν και πληγώνουν το σώμα του στρειδιού, το οποίο τότε, για να προστατεύση τον εαυτό του, αρχίζει να βγάζει ένα πηχτό υγρό. Με το υγρό αυτό σκεπάζει και όλη τη γιγαντιαία τα διάφορα παράσιτα, απομονώνονται και στερεοποιούνται και έτσι σχηματίζονται τα μαργαριτάρια. ***

Δυστυχώς όμως τα μαργαριτάρια που είνε το φρούτο της στρείδιας εξαφανίζονται διαρκώς, με την εξαίρεση της Ιαπωνίας, όπου είνε η εξαίρεση. Τα μαργαριτάρια που βρέθηκαν ήταν σχετικά είνε λίγα... Στο τέλος δε οι ψαράδες—τυχοδιώκτες δεν είνε—ερίσκον παιά τίποτε και εγκατέλειψαν την αλιεία των μαργαριταρίων για να βρουν άλλο τρόπο πλουτισμού.

Στην εποχή της Γαλιέας Έξτάσως για να καταδιωχθεί κανείς ως αίρετικός άρχισε μία απ' τις παρακάτω αιτίες:

1) "Αν ήρνετο ότι η χαμπάνε είνε ή σάλπιγγας του Κυρίου.
2) "Αν εδάνειζε χρήματα με τόκο.
3) "Αν άπαιγαν ψαλμούς χωρίς να προσέχουν το «Δόξα Πατρί...»
4) "Αν εδίδαν το Ευαγγέλιο σε μετάρους.

5) "Αν διενεργούσε λαοεμπόριο ζώων.
6) "Αν επέφερε παρατηρήσεις σ' οποιοδήποτε άθρο της Καττήχσεως.
7) "Αν φορούσε το Σάββατο καμάρ πουκάμισο.
8) "Αν είνε στα παιδιά του βραχιόλι δαμά.
9) "Αν πεθαινοντας γούριζε το πρόσωπό του προς τον τοίχο.
10) "Αν έφαγε κρέας την ημέρα του Πάσχα.
11) "Αν σήκωνε τα μανίκια του ως τον αγκώνα κατά το πρωί.
12) "Αν έπλενε το στόμα του μετά το δείπνο.
13) "Αν καταργούσε το κρασί από το γεύμα του.
14) "Αν κατά το φαγητό χώριζε το λίκνο από το κρασί του γούρου.
15) "Αν έκοβε τα νύχια του με μαχαίρι, κτλ. κτλ.

Καθώς βλέπετε, από τη μία μεριά, η παραγωγή των μαργαριταρίων λιγοστεύει διαρκώς κι' από την άλλη πάλι, τα μαργαριτάρια που υπάρχουν στον κόσμο απειλούνται. Έτσι μία μέ...

μα δεν είνε υπάρχουν παιά μαργαριτάρια.

Για μία στιγμή, πρό ούδοντα χρόνων, ήλπισαν ότι βρήκαν μία άλλη μαργαριτοφόρο πηγή εκτός από τα στρείδια, σε κάποιο μικρό ψάρι που ζή στα μεγάλα ερμάρια του Βορείου Ατλαντικού Ωκεανού.

Πράγματι, κατά το 1856 ένας Αμερικανός ερευνητής, ονομαζόμενος Δανιήλ Χόουελ, ανακάλυψε ένα από τα ψάρια αυτά που τ' είχε ψαρέψει στα νερά της Νέας Γερσείας, βρήκε μέσα ένα μαργαριτάρι, αρκετά μεγάλου μεγέθους. Πώς όμως το ερμάρ του σ' έναν από τους μεγαλύτερους κοσμηματοπώλες της Νέας Γερσείας, ο οποίος το πρόσφερε γι' αυτό 7.500 φράγκα.

Αυτή το γεγονός προκάλεσε πραγματική αναστάτωση στις Ηνωμένες Πολιτείες και όλοι οι τυχοδιώκτες του Νέου Κόσμου μεταβλήθηκαν σε καμάρ ψαράδες. Όλα τα πτώμα γύρω ή ακτές, στις οποίες ζούσαν τα μαργαριτοφόρα αυτά ψάρια ερευνήθησαν απ' έρηρ σ' έρηρ. Χιλιάδες απ' αυτά θυσίαστηκαν, μα τα μαργαριτάρια που βρέθηκαν ήταν σχετικά είνε λίγα... Στο τέλος δε οι ψαράδες—τυχοδιώκτες δεν είνε—ερίσκον παιά τίποτε και εγκατέλειψαν την αλιεία των μαργαριταρίων για να βρουν άλλο τρόπο πλουτισμού.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΠΑΡΑΞΙΕ ΚΑΙ ΦΡΙΞΕ!

Στην εποχή της Γαλιέας Έξτάσως για να καταδιωχθεί κανείς ως αίρετικός άρχισε μία απ' τις παρακάτω αιτίες:

1) "Αν ήρνετο ότι η χαμπάνε είνε ή σάλπιγγας του Κυρίου.
2) "Αν εδάνειζε χρήματα με τόκο.
3) "Αν άπαιγαν ψαλμούς χωρίς να προσέχουν το «Δόξα Πατρί...»
4) "Αν εδίδαν το Ευαγγέλιο σε μετάρους.

5) "Αν διενεργούσε λαοεμπόριο ζώων.
6) "Αν επέφερε παρατηρήσεις σ' οποιοδήποτε άθρο της Καττήχσεως.
7) "Αν φορούσε το Σάββατο καμάρ πουκάμισο.
8) "Αν είνε στα παιδιά του βραχιόλι δαμά.
9) "Αν πεθαινοντας γούριζε το πρόσωπό του προς τον τοίχο.
10) "Αν έφαγε κρέας την ημέρα του Πάσχα.
11) "Αν σήκωνε τα μανίκια του ως τον αγκώνα κατά το πρωί.
12) "Αν έπλενε το στόμα του μετά το δείπνο.
13) "Αν καταργούσε το κρασί από το γεύμα του.
14) "Αν κατά το φαγητό χώριζε το λίκνο από το κρασί του γούρου.
15) "Αν έκοβε τα νύχια του με μαχαίρι, κτλ. κτλ.

Καθώς βλέπετε, από τη μία μεριά, η παραγωγή των μαργαριταρίων λιγοστεύει διαρκώς κι' από την άλλη πάλι, τα μαργαριτάρια που υπάρχουν στον κόσμο απειλούνται. Έτσι μία μέ...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ ΝΕΜΡΩΔ

Τα σκυλιά του Λαγίου Λουδοβίκου. Πώς σκοτώθηκε ο Φίλιππος ο Ήρσιος. Τα εικονίδια του Καρόλου VI. Μυθώδη ποσά που ξεθεώνονται για τα βασιλικά κυνήγια. Φραγκίσκος Ιος, ο «πατέρας του κυνηγιού». Η βασιλίσσας στο κυνήγι. Η τέλη του Καρόλου Θου. Πώς κέρδισε δυο μάχες ο Έρρικος Ιος. Τα κυνήγια του βασιλέως Ήλιου. Καθημερινά ανακτορικά κυνήγια. 2000 σκυλιά σ' ανάκτορα των Βερσαλλιών!

Το κυνήγι, κατά τον μεσαιώνα και κατόπιν, ήταν ή προσφιλέστερη ανασχολή των βασιλέων και των φεουδαρχών. Όλοι ανεξαιρέτως οι βασιλείς της Γαλλίας υπήρχαν φραγκικοί κυνηγοί. Κι' αυτός ακόμα ο Άγιος Βασίλες Λουδοβίκος είχε τους πάσης με το κυνήγι. Όταν ήταν αλγύφλωτος των Σαρακηνών στη Δαμιέττη, μέσα στί, τσάσε Γαλιέας, τής σκαλίδας του, δεν παραμέλησε να αγοράσει ένα καπδό γκυρίζα κυνηγετική σκυλιά της Συρίας, τα οποία, όταν ελευθερώθηκαν, έπληξε μαζί του στη Γαλλία και των οποίων οι απόγονοι ήταν το καλύτερο των βασιλικών κυνοστασιών, μέχρι της Γαλλικής Επανάστασης.

Επίσης και ο βασιλέας Φίλιππος ο Ήρσιος ήταν μανιώδης κυνηγός και σκοτώθηκε μάλιστα σ' ένα κυνηγετικό δυστύχημα. Ο βασιλέας Κάρολος πάλι περνούσε όλη την ημέρα του, από την ανατολή ως τη δύση του ήλιου, κυνηγώντας! Μία νύχτα μάλιστα ο νεαρότερος πώς κυνηγούσε καθόλα επάνω σ' ένα σφερωτό έλαφο κι' από τότε πρόσφερε στο σκάκι του και τα κεφάλια δυο ελαφιών.

Ο Λουδοβίκος XI, τέλος, δεν νοιαζόταν ούτε για το κράτος του, ούτε για τίποτε άλλο τόσο, όσο για τη μεγαλοπρέπεια των κυνηγιών του. Εώδους άρεστος γι' αυτά τα γρήματα του δημοσίου θησαυρού και κάποτε ή σπατάλη του αυτή έφτασε μέχρι του σημείου ώστε ν' αγοράσθη δυο ρένοντα από τη Δανία, αντί 12.000 χρυσών ασηρινών, για να τους απολύση στο κυνήγι του και να τους σκοτώση.

Μα ή δόξα των βασιλικών κυνηγιών έφτασε στο ζενίθ της επί της περιόδου της βασιλείας του Φραγκίσκου Α', ο οποίος επωνομασθηκε και απ' αυτός γλυντζές βασιλέας ήταν τόσο μανιώδης κυνηγός, ώστε συνήθιζε να λέει:

—Κι' όταν γεράσω ακόμα και δεν θα μπου να σώω τα πόδια μου, θα διατάσσω να με πηγαίνουν στο κυνήγι!—

Η μανία του κυνηγιού κατέκτησε κατά την εποχή εκείνη και τις κυνικές... Όλες ή κυνικές της Αύλης και της αριστοκρατίας κυνηγούσαν όχι μόνον άθωα θηράματα, αλλά και άριστους και λύκους, γαϊδάρους, τους κινδύνους που διέτρεχαν.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων, ή Μαρία των Βουρβόνων, ή Αικατερίνη της Γαλλίας και ή Μαρία Σποδασε διακρίθηκαν τόσο για την επιδεξιότητα τους στο κυνήγι, όσο και για τη γρή και την κομψότητα με την οποία κυνηγούσαν.

Ο Φραγκίσκος Α' ξόδευε για τα κυνήγια του 100.000 σκούδα το χρόνο. Είχε ειδικό πομα κυνηγών, δυο τη διοίκηση του λογαγού Άνν ντ' Αννερν, που αποτελέτο από 150 σκύλους, 50 άμείζια και 100 τζόζτας, το οποίο του στήριζε μηνιαίως 18.000 λίβρες.

Ο Έρρικος Β' ξόδευε για τα κυνήγια του ακόμα περισσότερα. Μα κι' αυτόν τον υπερέθε ο άσθενής Φραγκίσκος Β', ο οποίος κυνηγώντας διαρκώς εξέθετε την υγεία του, ως ότου π' άφανε νεώτατος.

Στο κυνήγι.
(Πίναξ Άγγλου ζωγράφου)

Άλλες μανιώδεις έστεμμενες κυνηγός ήταν ο Κάρολος Θ', ο οποίος παραπάνω από δέκα φορές κινδύνευσε να σκοτωθί κατά τη διάρκεια των κυνηγιών του. Κατά την επιστροφή του από το ταξίδι των γάμων του καλόν περνούσε από το Βιλλέ-Κοτερί, όπου υπήρχαν τότε άφωνα έλαφα, διατάξε τη μεγαλοπρεπή πομπή που τον συνοδεύε να σταθί για να κυνηγήση μολοντί το κρύο ήταν δριμύτατο και το μέρος αυτό εντελώς άκατακτητό.

Έτσι ή πολυάριθμες κυρίες της ακολουθίας του αναγκάστηκαν να κοιμηθούν σ' άμείζια τους, σαν απογυμνές, ενώ το χιόνι έπεφτε άδιάκοπα και...

Το κυνήγι του ελαφιού.
(Μεσαιωνική Γκραβούρα)

νησι αυτή του ζώου του έδειξε το δρόμο, απ' τον οποίο ώδηγησε τα στρατεύματά του και περικύκλωσε τους έλθρους του, τους όποιους και κατέλαβαν. Επίσης, όταν πολιορκούσε τη Λαόν, το καπδό των κυνηγετικών του σκυλιών ανακάλυψε μία νύχτα ένα έλθρικό σκάκι, το οποίο πήγαινε να του επιτεθή αμυνιστικά, απ' τα ύψη. Κι' έτσι τον έσωσε.

Επί Λουδοβίκου ΙΑ' τα βασιλικά κυνήγια γινόνταν ακόμα μεγαλύτερη δόξα. Ο μέγας αυτός βασιλέας ποτέ δεν άφανε να μην έχει κυνήγια, επόδους διά νύκτα στην Αύλη του δυο κυνήγια εδωκαδικά—ένα κυνήγι ελαφιών κι' ένα κυνήγι άριστογύων και λύκων. Ποτέ, σ' όλη του τη ζωή, ο Βασιλέας ήλιος δεν απουσίαζε από τα διασπομαδικά αυτά κυνήγια. Άλλα και την επομένη του θανάτου του γυνή του βγήκε στο κυνήγι, όπως επίσης κυνηγούσε και την προπαρμένη του δικού του θανάτου.

Να τί γράφει σχετικά με τα άνακτορικά κυνήγια της εποχής εκείνης ή παγκόσμια της Ουάσιγης:

«Όλες τις ημέρες της εβδομάδας γίνονται κυνήγια έδώ. Ο βασιλέας κυνηγάει κάθε Τρίτη και Πέμπτη, ο διάδοχος κάθε Τετάρτη και Σάββατο, ο δούδ της Τουλούζης κάθε Δευτέρα και Παρασκευή, και ο δούδ του Μαιν κάθε Κυριακή. Έτσι έχουμε μαζεμένα σ' ανάκτορα πάνω από 2.000 σκυλιά!».

Τραμάρς κυριολεκτικώς κυνήγος ήταν ο γυνός του Λουδοβίκου ΙΑ', ο Μένας Δελφίν, όπως τον έλεγαν. Μέσα σ' ένα χειμώνα σκότωσε, εκτός των άλλων θηραμάτων, 99 λύκους!

Καθώς έπληθη κυνήγος ήταν και ή κυνήγος βασιλέας Λουδοβίκος ΙΣΤ', ο οποίος μάλιστα συνήθιζε να κρατάει και ήμελόλογό των κυνηγετικών του επιτευχίων. Έτσι, στις 14 Ιουλίου 1789, ενώ ή επανστατικός λαός του Παρισιού κυριεύει τη Βασίλεια, ο βασιλέας, ο οποίος είχε περάσει την ημέρα του κυνηγώντας γουίς επιτυχώς, έγραφε στο ήμελόλογό του:

«Τί πέρασε!»

Στις 10 Αυγούστου πάλι, όταν ο λαός παρέδωσε τα ανάκτορα των Βερσαλλιών και έσπασε σ' αυτά άπειρα άγρια, ο βασιλέας που καί' άναγκην διαέφυγε το κυνήγι του, έγραψε στο ήμελόλογό του:

«Σκοτώσαμε σήμερα δριμύτατα πέντε πουλιά. Μα τα γεγονότα μας ανάγκασαν να διακόψουμε το κυνήγι μας και να διαταχούμε στις Βερσαλλίες».

Από εκείνη την ημέρα, ο Λουδοβίκος ΙΣΤ' δεν έανακυνήγισε πια. Μαζύ με...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ

Τό ταξίδι στην Ιταλία. Η τύφει της Παυλίνας Μπωμόν. Η πρώτη έκδηλωση της φθίσεως. Η ήλεια της έτοιμοθάνατης. Η τελευταία επιθυμία της Παυλίνας. Ο δραματικός θάνατός της. Η επιστροφή του Σατωβριάνδου στη σύζυγό του. Η κατάλογος των κατακτητήτων του. Τα μαρτύρια της σύζυγού του. Ταξίδι δια Παλαιστίνης στην Ισπανία!... Τα γράμματα του Σατωβριάνδου, κ.τ.λ.

Γ'.

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πώς ο Σατωβριάνδος, φεύγοντας για την Ιταλία, αντί να πάρει μαζί του τη μαρτυρική σύζυγό του Ουρανία, όπως της είχε υποσχεθεί, πήρε την περίφημη φίλη του Παλίν ντε Μπωμόν.

Μα και η Παυλίνα ντε Μπωμόν ήταν κι' αυτή όπως είδαμε, μία γυναίκα που είχε μαρτυρηθεί κοντά στο Σατωβριάνδο. Όσο ήταν εξαίρετική ευαίσθητη, και, μολονότι καταλάβαινε ότι η ζωή της άνηκε πια στον διάσημο συγγραφέα, αισθανόταν συγχρόνως ζωηρές τύψεις στη συνείδησή της για το μεγάλο κακό που είχε κάνει στην αγαθή σύζυγό του.

Η τύφει αυτές ήταν τόσο έντονες, ώστε την κατέστρεψαν στο τέλος. Μία μέρα, ενώ καθόταν μαζί με το Σατωβριάνδο σ' ένα ωραίο ιταλικό ακρογιάλι, ο φίλος της την άκουσε ξεφύγει να βήχει ελαφρά. Νομίζοντας πως η φίλη του είχε κορολογήσει, τη σκέπασε άμέσως με το επανωφόρι του.

Μα ο βήχας εξακολούθησε. Η Παυλίνα είχε φέρει το μαντήλι της στο στόμα της και το λεπτό της στήθος συνετάρσαστο δόλοληρο.

— Άγápη μου, τί έχεις; τη ρώτησε ανήσυχος ο Σατωβριάνδος. Μα το αήα του πάγωσε ξεφύγει στις φλέβες του, όταν έπαινε στο λευκό μεταξινό μαντήλι που κρατούσε η φίλη του στο στόμα, διέκρινε μερικές λεπτές ρυτίδες αλμυρές!

— Θεέ μου! φώναξε. Μα η Παυλίνα του χαμογέλασε θλιβερά και του ψιθύρισε ήσυχά:

— Μην ανησυχείς!... Δεν 'νε τίποτε!...

Και όμως ήταν κάτι τρομακτικό. Η Παυλίνα είχε γίνει φθισική!

Από τότε η κατάσταση της χειρότερη μέρα με την ημέρα. Κι' έτσι σιγά-σιγά από την ώραία αυτή γυναίκα δεν άφηνε πια παρά η σκιά του έαυτού της.

Ο Σατωβριάνδος παρακολουθούσε ανήσυχος την κατάσταση της. Μα τίποτε πια δεν μπορούσε να σώσει τη φίλη του. Ο άστυος μάλιστα χαρακτήρ του φίλου της την έφερνε διαρκώς πλησιέστερα προς τον τάφο. Γιατί ο Σατωβριάνδος είχε σχετισθεί στην Ιταλία με μία όμοια Ιταλίδα αρστοκαρίτσα και η Παυλίνα είχε πιστέψει ότι δεν την αγαπούσε πια!...

— Ένα βράδυ, ο Σατωβριάνδος γύρισε κάπως άρχα και βρήκε τη φίλη του πολύ άσχημη. Η Παυλίνα, κυριευμένη από απελπισία, άρχισε τότε να του παραπονιέται ότι δεν είχε πια κανένα ενδιαφέρον γι' αυτήν και ότι ζητούσε εύκαιρα για να την εγκαταλείψει. Ο Σατωβριάνδος προσπάθησε να την παρηγορήσει που μπορούσε να καλύπτει, της έδειχνε ότι της ή-

ταν πιστός και έκλεισε μάστιχα μπροστά της.

Και τότε, όταν η νεαρή γυναίκα είδε τα δάκρυα στα μάτια του, πίστεψε στα λόγια του. Το χαμόγελο, ένα ωρό χαμόγελο θανάτου, ξεσπάστηκε από πρόσωπό της και ψιθύρισε:

— Ω Θεέ μου, τί ευτυχισμένη που είμαι!...

Δύο ώρες πέρασαν, κατά τις οποίες η Παυλίνα πάλευε χωρίς να το καταλαβαίνει με το θάνατό της. Στο τέλος όμως το κατάλαβε. Και τότε άπελάκρινε τρυφερά το χέρι του φίλου της που της χάιδευε τα μαλλιά, τον κύταζε στα μάτια και του είπε:

— Φραγκίσκα, πεθαίνω πια, το καταλαβαίνω... Η αγνή δεν θα με βρ-

Ουρανία. Και έτσι έκλεισε για πάντα τα μάτια της η περίφημη αυτή γυναίκα, που στάθηκε ο φύλαξ άγγελος και η πηγή της εμπνεύσεως για τον μεγαλύτερο ίσως συγγραφέα του περασμένου αιώνα.

— * * *

— Έπειτα από το θάνατο της Παυλίνας ντε Μπωμόν, ο Σατωβριάνδος γύρισε πρόχειρα κοντά στη γυναίκα του. Η μαρτυρική Ουρανία τον δέχτηκε με τα δάκρυα στα μάτια, έτοιμη να του συγχωρήσει τα πάντα!

Μα ο Σατωβριάνδος ήταν ένας αδιόρθωτος ερωτύλος. Ένας άνθρωπος που δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς ερωτικές περιπέτειες και ο οποίος, προπαντός, ποτέ δεν μπόρεσε να εκτιμήσει

εγκαταλείπει τη μαρτυρική γυναίκα του και να τρέξει κάθε τόσο πίσω από μια καινούργια ερωμένη του. Έτσι, όταν έπηρε προεσχυτής στο Βερολίνο, δεν έπηρε μαζί του την Ουρανία, γιατί τάχα στο κλίμα του Βερολίνου ήταν πολύ άσχημο γι' αυτήν. Όταν άργότερα ταξίδευε στην Άγγλία, δεν την έπηρε πια μαζί του, γιατί δεν ήθελε να την έκθέσει στους κινδύνους του θαλασσινού ταξιδιού!

Σιγά-σιγά όμως τα μικρά αυτά προσηλάματα άρχισαν πια να μην πείθουν την Ουρανία και ο Σατωβριάνδος άναγκαζόταν να καταφεύγει σε άλλα, μεγαλύτερα. Όταν π.χ. θέλησε να πάει στην Ισπανία για να συναντήσει μια καινούργια φίλη του, που τον περίμενε εκεί, έπεισε στη γυναίκα του ότι η Κυβέρνησις του είχε αναθέσει μια σπουδαιότητα άποστολή στους Άγιους Τόπους. Πήρε λοιπόν το βαπόρι που έφευγε για την Παλαιστίνη, έμεινε εκεί δύο μέρες μονάχα και αφού έστειλε δύο γράμματα στην Ουρανία, για να την πείσει ότι πραγματικά βρισκόταν εκεί, διέσχισε ξανά τη Μεσόγειο και πήγε στη Γρανάδα, όπου τον περίμενε η φίλη του!

Μα σιγά-σιγά τα γράμματα είχαν άρχει να παίρνουν τον διάσημο συγγραφέα. Η φιλενάδα του γινόταν διαρκώς περισσότερο σπάνια και στο τέλος δεν είχε καμιά πια. Τότε μονάχα ο Σατωβριάνδος κατάλαβε ποιούς ψυχικούς θρασυμούς έκρυβε η ύπεροχη εκείνη γυναίκα, της οποίας τη ζωή είχε καταστήσει μαρτυρική με τις τρελλές και τούς εξωφρενισμούς του.

Και όμως ποτέ δεν ήταν άρχα για την Ουρανία να δεχθεί στην άγκαλιά της τον μετανοημένο της σύζυγο, να τον παρηγορήσει και να του ψυχήσει τα νεύρα του. Και ήταν τα νεύρα του Σατωβριάνδου είχε κατασπαταλήσει την περιουσία του στις διάφορες περιπέτειές του.

Η Ουρανία πέθανε στα 1847, ευτυχισμένη γιατί είχε κατακτήσει επί τέλους, έπειτα από μαρτύρια που κράτησαν πενήντα δόλοληρα χρόνια, τον άνθρωπο που είχε αγαπήσει με όλη τη θερμότητα της καρδιάς της.

Τον είχε κατακτήσει γι'... μα δεν τον είχε διορθώσει όστος δόλοτελμα. Γιατί λίγον καιρό έπειτα από το θάνατό της, ο Σατωβριάνδος, μέρας δολώντα χρόνων πια, καμπόρησε και κούδληθηκε από ρευματισμούς, είχε περιφρηθεί κυρίως Ρευματισμό, ή όποια κατά την εποχή εκείνη ήταν πια γρη και μάλιστα μισοτυφή, γι' αυτό τη ζήτησε σε γάμο!...

Δεν πέρασε όμως πολύς καιρός από τότε και ο Σατωβριάνδος έκλεισε για πάντα τα μάτια.

Ο Σατωβριάνδος

ίτως ζωντανή... Θέλεις να μου υπαχθείς κάτι;...

Ο Σατωβριάνδος της έγραψε τότε καταφατικά, νοιώθοντας πως πράγματι έκανε για πάντα την Παυλίνα του.

— Όρκισού μου, του είπε τότε η Παυλίνα, όρκισού μου πως όταν πεθάνω... θα άπανορθώσεις μία μεγάλη άδικία που έχεις κάνει... πως θα γύρισης κοντά στην άδωα εκείνη γυναίκα που εγκατέλειψες!...

— Σοβ το όρκισόμα! της απάντησε ο Σατωβριάνδος χωρίς διαταγή.

— Ω, σε άμχαριστώ! ψιθύρισε η Παυλίνα.

Έπειτα απ' αυτό, η Παυλίνα άναγίρισε στο ποσάφάλο της, εύχθηκε γι' αυτό και στην τελευταία της στιγμή, είχε άπανορθώσει να κακό που είχε κάνει στην άγνή

τι ψυχικούς θρασυμούς έκρυβε μέσα της η γυναίκα εκείνη, την όποια μια καιλή μου είχε κάνει σύντροφο της ζωής του.

Έτσι, οι έρωτές του εξακολούθησαν. Δεν μπορούσε να τους άναφέρουμε εδώ όλους με λεπτομέρειες. Ο άναγίρισε όμως ότι η κύριος ντε Κουστίν, ή κύριος ντε Νοτίγ, ή μαρκησία ντε Νουράς, ή περίφημη Ορτανσία Άλλας, ή όμοια ροσέττρια Λαφόν, ή ήτοποιος Λαβέρ, ή διάσημη κυρία Ρεκχμιέ, ή πριγκίπισσα ντελ Νόταρχο και πολλές άλλες, ύπηρεξαν κατά σειρά η φίλες, στις όποιες ο διάσημος συγγραφέας χάριζε κάθε τόσο επί ένα διάστημα ένα μέρος της καρδιάς του!

Ποτέ δε δεν του έλειπαν τα προσηλάματα και η δικαιολογία για να

— απλωμένη σ' έ-
— να ντιβάνι, μέσ'
στο μεγάλο ινδικό
σαλόνι του έξοχου
σπιτιού της, ή Βέρ-
θα έληπτε. Είχε ξε-
χάσει πια το βιβλίο
που διάβαζε προ δ-
λίγου, και το όποιο,
ξεφεύγοντας απ' τα
χέρια της, είχε γλυ-
στρήσει κάτω στο
χαλί.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ!...

Τό παράθυρο ήταν μισάνοιχτο και ο ήλιος του Οκτωβρίου έμπαινε μέσα. Η Βέρθα συλλογιζόταν τό γάμο της που είχε γίνει μόλις προ δύο μηνών. Άναπολούσε μια-μια τις ήμέρες και τις ώρες που είχαν περάσει από τότε και, κάθε τόσο, άνασέκωνε τούς ώμους της μ' άπογοήτευση.

Γιατί ή Βέρθα δεν άγαπούσε τον σύζυγό της... Άλλοιώς τον είχε άνειρευθεί ως κορίτσι και άλλοιώς τον είχε βρει... Είχε νομίσει πως ή άμορφία της και ή προία της θα της έξασφάλιζαν για σύζυγο έναν κομμοκόριο που να είχε τίτλο ευγενείας και να τον ήξερε όλο το Παρίσι... Έτσι δεν είχε κατορθώσει να καταλάβει ότι, ο καλός αυτός νέος που λεγόταν άλλως Ζωρζ Ντυφόρ, που περνούσε τον περισσότερο καιρό του στα κτήματά του και που δεν έμεινε στο Παρίσι παρά λίγες βδομάδες το χρόνο, της είχε δώσει κάτι που άξιζε περισσότερο από ένα τίτλο ευγενείας, προσφέροντάς της την άδολη καρδιά του και τα νεύρα του.

Άχ!... αν ο Ζωρζ ήταν ένας κομμοκόριος τύπος, αν όλες ή γυναίκες μολούσαν για τις τρελλές του, πόσο θα τον άγαπούσε!...

Ένώ ή Βέρθα έκανε τις σκέψεις αυτές, ο ήλιος, ο όποιος κατέβαινε δολένα στον δόλοτοντα, άρχισε να πέφτει στα μάτια της και να την άνοχλη.

Θαμπωνήθηκε, σηκώθηκε για να κλείσει τα παντζούρια.

Καθώς όμως τα έκλεινε, τα μάτια της έπεσαν σ' ένα μικρό γραφείο του συζύγου της, τό όποιο βρισκόταν εκεί κοντά της. Τό γραφείο αυτό ήταν σι-νέπως κλειδωμένο, μα, εκείνη την ήμέρα, ο Ζωρζ είχε άφρησει τό κλειδί στην κλειδωνιά και ή Βέρθα άδιάφορα, έτοι για να κάνει κάτι, τράβηξε ένα απ' τα συρόματα και τό μισάνοιξε.

Τότε, άνάμεσα σε διάφορα άλλα χαρτιά, είδε ένα μάστο έπιστολές, δεμένες με μία γαλάζια κορδέλλα, άπάνω στις όποιες ήταν γραμμένο τό όνομα του συζύγου της.

Και έπειδή ή Βέρθα έληπτε και έπειδή τό λεπτό και κομψό γράμμα των έπιστολών φάνερωνε ότι έπρεπε να έινε γυναίκες και έπειδή ή σιωπή βασιλευσε μέσα στο κλειστό δωμάτιο, έλυσε την κορδέλλα με την όποιαν ήσαν δεμένες ή έπιστολές και άρχισε να τις διαβάσει.

Η πρώτη απ' αυτές έγραφε μόνο τό έξης:

— Έίμαι πολύ άσυλλόγιστος, άγαπημένη μου. Σοβ ζήτησα μερικά τριαντάφυλλα για να στολίσω τό κορσάκι μου και σύ μου έστειλεις ένα φορτίο δόλοληρο από λουλούδια. Σ' έχαριστώ βέβαια πολύ, μα στο μέλλον πρέπει να προσέχης περισσότερα.

— Τι θα έλεγαν οι δικοί σου αν

μάθαιναν τις σκέψεις μας;

Σε φίλο γλυκά
ΛΟΥΙΖΑ ΚΛΑΡΚ.

Μία δέσμη από έπιστολές έινε σαν ένα βιβλίο, που τό ξεφυλλίζει κανείς πριν άκόμα τό διαβάσει.

Έπειτα από λίγο, ή Βέρθα πήρε στην τύχη απ' τη μέση του δέματος ένα φάκελλο στολισμένο μ' ένα άσημένο μονόγραμμα και έβγαλε απ' αυτόν ένα δεύτερο γράμμα. Δεν ήταν έκτε-νέστερο απ' τό πρώτο, μα αυτό έλεγε περισσότερα και τελείωνε με τις άδο-λοφτες λέξεις: «Είς αϊ ό ρ α ι-ο ς!» Από κάτω δε ή άποστολής του άπόγραφου χαιδευτικά «Ο ο υ λ ο υ».

Έπειτ' απ' αυτό, ή Βέρθα νόμισε ότι άξιζε τον κόπο να διαβάσει όλες τις έπιστολές.

Η άνάγνωσις αυτή την άπασχόλησε επί ώρα... Φάνετα δε ότι είχαν κι

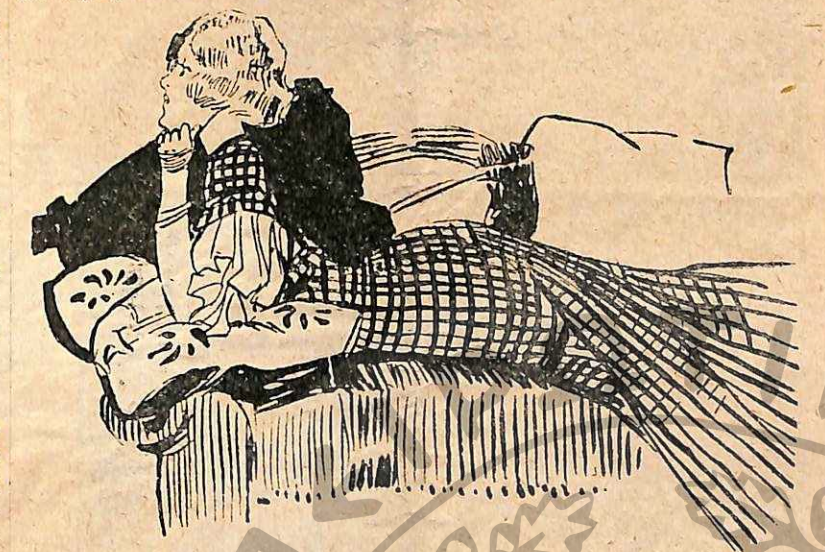
να διηγηται στη Βέρθα τό κυνήγι του.

Η Βέρθα τον έκύταζε χωρίς να λέει τίποτε και, κυττάζοντάς τον κι' άκούγοντας συγχρόνως την καθαρή κι' έντονη φωνή του, της φαινόταν πως άκούγε μια άλλη φωνή, που γλυκειά, μια φωνή γυναικεία, που της ψιθύριζε στ' αυτιά αυτά τα δυό λόγια: «Εί-σαι όμοιος!» για να τα επαναλάβει κι' αυτή στο σύζυγό της.

Μα άκου δώ, της έλεε ο Ζωρζ, τελειώνοντας τη διήγησή του. Θέλεις να ήμμε σε μισή ώρα; Ξέρεις πεθαί-νουν της πείνας... Πές μου, θέλεις...

— Όπως θέλεις, του απάντησε ή Βέρθα, βγαίνοντας ξεαφνα απ' τις άνειροπολήσεις της.

Κι' ενώ ο Ζωρζ άνέθηκε στο δια-μέρισμά του για ν' άλλξει ρούχα, αὐ-τή έμεινε στην είσοδο, χαιδευότας τό κεφάλι του Φρέντ, του αγαπημένου της

Σαλώθηκε σ' ένα ντιβάνι, κοντά στο παράθυρο κι' έμεινε συλλογι-σμένη, κυττάζοντας τα χρώματα της δέσεως...

νήσει όχι μονάχα την περιόρεά της, όχι μονάχα τό ενδιαφέρον της, αλλά κάτι παραπάνω, γιατί τα χέρια της έτρεμαν, κάθε φορά που ξεδιπλωναν μια καινούργια έπιστολή. Σε μία στιγ-μή μάλιστα μια έλαφριά έκφρασις ό-γης ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της και έγινε κατακόκκινη.

Έξαφνα, άκούγοντας απ' έξω μια φωνή που την προσκαλούσε με τόνόμα της, άναγκάστηκε να διακόψει την άνάγνωσις. Ήταν ο σύζυγός της που μόλις είχε γυρίσει απ' τό κυνήγι.

Η Βέρθα έκλεισε γρήγορα γρήγο-ρα τό συρόμα, έτρεξε κάτω στην εί-σοδο και βρέθηκε άπέναντι στο Ζωρζ.

Ο σύζυγός της στεκόταν εκεί θρ-όσιος με τό δίκαιό του κρανιασμένο που ποσ προκαλεί ή ιδέα ότι σε έ-χασα πια, έτρεχε όστος δέν σένα κάθε εύτυχία. Σ' αυτήν δεν άποσού να εύχηθαι τίποτε... Έξ άλλου, έ-κείνη έχει ήδη τη μεγάλη εύτυχία, ότι μου έκλειψε την άγάπη σου. Τό

κυνήγιόμας σάλου.

Τί συλλογιζότανε τάχα;

Έμεινε έτσι μερικά λεπτά και έπει-τα, σαν να πήρε έξαφνα κάποια από-φασι, άνέθηκε γρήγορα τις σκάλες και έτρεξε πια στο ινδικό σαλόνι.

Έκεί ξανάχισε τό διάβασμα των έπιστολών, που ή άφίξις του συζύγου της τό είχε διακόψει. Φαινόταν απ' αυτές πως ή γυναίκα που τις είχε γρά-ψει είχε λατρέψει άλλοτε τό Ζωρζ...

Τέλος, άνοίξε και την τελευταία έπι-στολή του δέματος, ή όποια έγραφε τό έξης:

— Άγαπητέ μου φίλε,

Μου έίκαν πως ή άρραβωνιασι-κά σου είχε γοητευτική και ότι δού-την λατρεύεις. Πορ' έλη την όδύνη που ποσ προκαλεί ή ιδέα ότι σε έ-χασα πια, εύχομαι όστος δέν σένα να εύχηθαι τίποτε... Έξ άλλου, έ-κείνη έχει ήδη τη μεγάλη εύτυχία, ότι μου έκλειψε την άγάπη σου. Τό

ΤΟΥ Α. CHENEVIERE

νοιώθω τάχα ότι εί-
νε εύτυχισμένη...
Θά ήθελα να της τό-
πω έγώ...
— Ω, είμαι τρελ-
λή...

Χαίρε για πάντα
ΛΟΥΙΖΑ

Η Βέρθα μάς έπε-
τις έπιστολές, τις έ-
δεσε με την κορδέλ-
λα τους και τις έ-
κλεισε πάλι μέσα στο

γραφείο... Έπειτα έσαλώθηκε σ' ένα ντιβάνι κοντά στο παράθυρο και έμεινε εκεί συλλογισμένη, κυττάζοντας μακριά τα χρώματα της δέσεως...

Η ώρα πέρασε... Η νέα γυναίκα είχε βυθιστεί τόσο στις άνειροπολήσεις της, ώστε δεν άντελήφθη τό Ζωρζ, ο όποιος ήπηρε μέσα. Έκείνος άκούμπη-σε στο γραφείο και της έλεε γελάν-τας:

— Κυρία, τό τραπέζι είν' έτοιμο και σάς περιμένει...

Η Βέρθα, βγαίνοντας τότε απ' τη βιβλίο της, ύψωσε προς αυτόν τα μά-τια της που ήσαν ύγρά.

— Κλαίς! φώναξε ο Ζωρζ άνήσυ-χος.

— Όχι, τό άπάντησε εκείνη χαμο-γελώντας μες' στον δάκρυά της.

Κι' αφού σηκώθηκε απ' την πολυ-θρόνα, κύταξε στα μάτια τό σύζυγό της:

— Είσαι όμοιος, του έλεε.

Έπειτα, περνώντας τό χέρι της στο λαμό του, τον έβλεψε, ψιθυρι-ζοντάς του:

— Σ' αγαπώ!... Σ' αγαπώ!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

Η ΑΚΕΡΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΝΤΥΦΩΡ

Ένας από τούς μεγαλειέτους νο-μομαθείς και πολιτικούς του περασμέ-νου αιώνα ήταν και ο Γάλλος Ντυ-φώρ, ο όποιος έφημιζόταν για την ά-κεραιότητα του χαρακτήρος του και την άγάπη του προς τη δικαιοσύνη.

Κάποτε, δυό μεγάλες οικονομικές έ-πιχειρήσεις, που βρισκόοντοσαν σε σφο-δρό άνταγωνισμό, είχαν έρθει στα δι-καστήρια. Τότε ο διευθυντής της μίας έπιχειρήσεως—έκείνης που είχε τό ά-δικο, όπως θα ίδούμες—παρουσιάστηκε στο Ντυφώρ και τον παρακάλεσε να άναλάβει την υπεράσπισή του. Συγχρό-νως τό πρόσέφερε ως άμοιβή τό πο-σόν των δικασίων χιλιάδων φράγκων.

— Άφρησε μου την δικογραφία και περάστε μεθ'όσο για να σάς άπαν-τησω, του έλεε ο Ντυφώρ.

Όταν, ύστερ' από δύο μέρες ο έπι-χειρηματίας έξαπής να πάρη άπάν-τησι, έρότησε τό σοφό νομομάθη:

— Έλάβατε τον κόπο να διαβάσετε τη δικογραφία;

— Τη διάβασα απ' την άρχή ως τό τέλος! άπάντησε έκείνος.

— Λοιπόν;

— Παρακαλώ να πάρετε πίσω τα χαρτιά σας.

— Πώς! Έκανε κατάπληκτος ο έπι-χειρηματίας.

— Σας έίκα να την πάρετε πίσω! έπανέλαβε ο Ντυφώρ. Άν σινηγορή-σα τώρα για σάς, που έχετε όλοφανε-νός άδικο, ποιος θα σινηγορήσει αύριο για μένα;

Και έτσι ο νομομαθής έβγασε με την άδίκη του διακρίσεις χιλιάδες φράγκα.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

Ένα ιστορικό μυστήριο! Ο Γουσταύος—Αδελφός, ο μέγας βασιλεύς της Σουηδίας. Η πριγκίπισσα που ήξερε όχτώ γλώσσες και δεν ήξερε να πλένεται! Οι περιεργές έρωτες της Χρηστίνας. Η φιλοσοφικές συζητήσεις της με τον Καρτέσιο. Πώς πέθανε ο μέγας φιλόσοφος. Μια βασίλισσα που εγκαταλείπει το θρόνο της. Η περιπλανήσεις της Χρηστίνας στην Ευρώπη. Ο γένος του Μοναλδέσι, κ.τ.λ.

Η βασίλισσα της Σουηδίας Χρηστίνη ήταν μια από τις πιο καταπληκτικές φυσιογνωμίες που έχει να μας παρουσιάσει η ιστορία όλων των εποχών. Ολόκληρη η ζωή της στήθηκε ένα μυθιστόρημα, με και ένα αινιγματικό συγχρόνως, το οποίο του κάποτε καταπλάσθηκαν να λύσουν οι διασημότεροι ιστορικοί. Ίδου τι γράφει π.χ. ένας απ' αυτούς:

«Η Χρηστίνη της Σουηδίας υπήρξε ένα από τα πιο μυστηριώδη πρόσωπα της ιστορίας, και όσα βιβλία και να γραφούν γι' αυτήν, δεν θα μπορούσαν να φωτίσουν παρά μια πλευρά μονάχα της αλλόκοτης, της εξαιρετικής και υπέρτολης αυτής γυναίκας, η οποία πέθανε χωρίς να μας αποκαλύψει τίποτε από τον ψυχικό της κόσμο. Γιατί υπάρχουν δυο τρόποι, με τους οποίους μπορεί κανείς να ξεφύγει από τα αδιάρκιστα μύτια των ανθρώπων: Ο πρώτος είναι να κρυφτεί κάποιος σε μια γωνιά, και ο δεύτερος να δημιουργήσει μεγάλο θόρυβο γύρω του. Με τον υπέρβολικό θόρυβο και ένα εξαιρετικό ανελέως πρόσωπο μπορεί να περάσει απαρατήρητο!».

Η Χρηστίνη είχε πατέρα τον περίφημο βασιλέα και στρατηλάτη της Σουηδίας Γουσταύο—Αδόλφο, ο οποίος είχε καταπλήξει ολόκληρη την Ευρώπη της εποχής του με τα στρατιωτικά του κατορθώματα και με τις θριαμβευτικές εκστρατείες του.

Ο λαός της Σουηδίας ελάτρευε τον νικηφόρο εκείνον βασιλέα του και το μόνο που ζητούσε στο τέλος απ' αυτόν, ήταν να του χαρίσει έναν διάδοχο, ο οποίος να συνεχίσει το λαμπρό παράδειμά του.

Μά, αντί αυτού του διαδόχου, τον οποίο περιμένα ο λαός της Σουηδίας και ο ίδιος ο Γουσταύος—Αδόλφος, ήρθε στον κόσμο η Χρηστίνη, ένα μαύρο και ασχημομούρο κοριτσάκι. «Άλλα παιδιά, και άγρια πιο παντός, ο Γουσταύος—Αδόλφος δεν απέκτησε. Η βασίλισσα γυναίκα του πέθανε έπειτα από κάμποσα χρόνια, και η λύπη που ο τραγικός εκείνος στρατηλάτης αισθάνθηκε για το θάνατό της, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε τον έκανε παράξενο και μισάνθρωπο και στο τέλος τον ώθησε στον τάφο.

Σ' αυτό το μεταξύ όμως η Χρηστίνη είχε πεύ μεγαλώσει. Και εφόσον άρχισε τότε τις καταπληκτικές εκείνες παραξενιές της, που την κατέστησαν διάσημη και που ενέπνευσαν μια απεριόριστη συμπάθεια γι' αυτήν στο λαό της. Δεν μπορούμε να άναφέρουμε εδώ σε όλες του τις λεπτομέρειες τον χαρακτήρα της και τους τρόπους της. Να τι γράφει ένας σχετικός ένας ιστορικός:

«Η Χρηστίνη μεγάλωσε μέσα στον αντίλαλο των νικών του πατέρα της,

και έπειτα μέσα στο βαρύ πένθος του Γουσταύου—Αδόλφου για το θάνατο της βασίλισσας μητέρας της. Πολλοί διάσημοι σοφοί, είχαν αναλάβει την εκπαίδευσή της. Ήξερε όχτώ γλώσσες, με δεν ήξερε και δεν δυνήθηζε να πλένεται! Είχε αποκτήσει μια σπανία και καταπληκτική για την εποχή της μόρφωση, με η κάλτσες της ήταν πάντοτε πλεγμένες και η φούστες της κρεμόντουσαν γιατί από το ντύσιμό της ήταν τρομερά ακατάστατο! Όταν ήρθε οι ηλικία, ενώ τόσοι και τόσοι άρχοντες την περιεστίζαν με τη φιλοδοξία να την παντρευτούν, και ενώ ολόκληρος ο λαός ζητούσε απ' αυτήν να του χάριση έναν διάδοχο, η Χρηστίνη δεν ήθελε να άκουση για άντρα και ούτε ήξερε τι θα πη έρωτας!...

Και πράγματι, το σημείο αυτό της ζωής της βασίλισσας Χρηστίνας, το οποίο άραφα τις έρωτικές της σχέσεις, είναι και το πιο αινιγματικό από όλα της τη ζωή. Υπάρχουν ιστορικοί της εποχής του με τα στρατιωτικά του κατορθώματα και με τις θριαμβευτικές εκστρατείες του.

Ο λαός της Σουηδίας ελάτρευε τον νικηφόρο εκείνον βασιλέα του και το μόνο που ζητούσε στο τέλος απ' αυτόν, ήταν να του χαρίσει έναν διάδοχο, ο οποίος να συνεχίσει το λαμπρό παράδειμά του.

Μά, αντί αυτού του διαδόχου, τον οποίο περιμένα ο λαός της Σουηδίας και ο ίδιος ο Γουσταύος—Αδόλφος, ήρθε στον κόσμο η Χρηστίνη, ένα μαύρο και ασχημομούρο κοριτσάκι. «Άλλα παιδιά, και άγρια πιο παντός, ο Γουσταύος—Αδόλφος δεν απέκτησε. Η βασίλισσα γυναίκα του πέθανε έπειτα από κάμποσα χρόνια, και η λύπη που ο τραγικός εκείνος στρατηλάτης αισθάνθηκε για το θάνατό της, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε τον έκανε παράξενο και μισάνθρωπο και στο τέλος τον ώθησε στον τάφο.

Σ' αυτό το μεταξύ όμως η Χρηστίνη είχε πεύ μεγαλώσει. Και εφόσον άρχισε τότε τις καταπληκτικές εκείνες παραξενιές της, που την κατέστησαν διάσημη και που ενέπνευσαν μια απεριόριστη συμπάθεια γι' αυτήν στο λαό της. Δεν μπορούμε να άναφέρουμε εδώ σε όλες του τις λεπτομέρειες τον χαρακτήρα της και τους τρόπους της. Να τι γράφει ένας σχετικός ένας ιστορικός:

«Η Χρηστίνη της Σουηδίας υπήρξε ένα από τα πιο μυστηριώδη πρόσωπα της ιστορίας, και όσα βιβλία και να γραφούν γι' αυτήν, δεν θα μπορούσαν να φωτίσουν παρά μια πλευρά μονάχα της αλλόκοτης, της εξαιρετικής και υπέρτολης αυτής γυναίκας, η οποία πέθανε χωρίς να μας αποκαλύψει τίποτε από τον ψυχικό της κόσμο. Γιατί υπάρχουν δυο τρόποι, με τους οποίους μπορεί κανείς να ξεφύγει από τα αδιάρκιστα μύτια των ανθρώπων: Ο πρώτος είναι να κρυφτεί κάποιος σε μια γωνιά, και ο δεύτερος να δημιουργήσει μεγάλο θόρυβο γύρω του. Με τον υπέρβολικό θόρυβο και ένα εξαιρετικό ανελέως πρόσωπο μπορεί να περάσει απαρατήρητο!».

Η Χρηστίνη είχε πατέρα τον περίφημο βασιλέα και στρατηλάτη της Σουηδίας Γουσταύο—Αδόλφο, ο οποίος είχε καταπλήξει ολόκληρη την Ευρώπη της εποχής του με τα στρατιωτικά του κατορθώματα και με τις θριαμβευτικές εκστρατείες του.

Ο λαός της Σουηδίας ελάτρευε τον νικηφόρο εκείνον βασιλέα του και το μόνο που ζητούσε στο τέλος απ' αυτόν, ήταν να του χαρίσει έναν διάδοχο, ο οποίος να συνεχίσει το λαμπρό παράδειμά του.

Μά, αντί αυτού του διαδόχου, τον οποίο περιμένα ο λαός της Σουηδίας και ο ίδιος ο Γουσταύος—Αδόλφος, ήρθε στον κόσμο η Χρηστίνη, ένα μαύρο και ασχημομούρο κοριτσάκι. «Άλλα παιδιά, και άγρια πιο παντός, ο Γουσταύος—Αδόλφος δεν απέκτησε. Η βασίλισσα γυναίκα του πέθανε έπειτα από κάμποσα χρόνια, και η λύπη που ο τραγικός εκείνος στρατηλάτης αισθάνθηκε για το θάνατό της, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε τον έκανε παράξενο και μισάνθρωπο και στο τέλος τον ώθησε στον τάφο.

Σ' αυτό το μεταξύ όμως η Χρηστίνη είχε πεύ μεγαλώσει. Και εφόσον άρχισε τότε τις καταπληκτικές εκείνες παραξενιές της, που την κατέστησαν διάσημη και που ενέπνευσαν μια απεριόριστη συμπάθεια γι' αυτήν στο λαό της. Δεν μπορούμε να άναφέρουμε εδώ σε όλες του τις λεπτομέρειες τον χαρακτήρα της και τους τρόπους της. Να τι γράφει ένας σχετικός ένας ιστορικός:

«Η Χρηστίνη της Σουηδίας υπήρξε ένα από τα πιο μυστηριώδη πρόσωπα της ιστορίας, και όσα βιβλία και να γραφούν γι' αυτήν, δεν θα μπορούσαν να φωτίσουν παρά μια πλευρά μονάχα της αλλόκοτης, της εξαιρετικής και υπέρτολης αυτής γυναίκας, η οποία πέθανε χωρίς να μας αποκαλύψει τίποτε από τον ψυχικό της κόσμο. Γιατί υπάρχουν δυο τρόποι, με τους οποίους μπορεί κανείς να ξεφύγει από τα αδιάρκιστα μύτια των ανθρώπων: Ο πρώτος είναι να κρυφτεί κάποιος σε μια γωνιά, και ο δεύτερος να δημιουργήσει μεγάλο θόρυβο γύρω του. Με τον υπέρβολικό θόρυβο και ένα εξαιρετικό ανελέως πρόσωπο μπορεί να περάσει απαρατήρητο!».

Η Χρηστίνη είχε πατέρα τον περίφημο βασιλέα και στρατηλάτη της Σουηδίας Γουσταύο—Αδόλφο, ο οποίος είχε καταπλήξει ολόκληρη την Ευρώπη της εποχής του με τα στρατιωτικά του κατορθώματα και με τις θριαμβευτικές εκστρατείες του.

Ο λαός της Σουηδίας ελάτρευε τον νικηφόρο εκείνον βασιλέα του και το μόνο που ζητούσε στο τέλος απ' αυτόν, ήταν να του χαρίσει έναν διάδοχο, ο οποίος να συνεχίσει το λαμπρό παράδειμά του.

Η Χρηστίνη είχε πατέρα τον περίφημο βασιλέα και στρατηλάτη της Σουηδίας Γουσταύο—Αδόλφο, ο οποίος είχε καταπλήξει ολόκληρη την Ευρώπη της εποχής του με τα στρατιωτικά του κατορθώματα και με τις θριαμβευτικές εκστρατείες του.

Ο λαός της Σουηδίας ελάτρευε τον νικηφόρο εκείνον βασιλέα του και το μόνο που ζητούσε στο τέλος απ' αυτόν, ήταν να του χαρίσει έναν διάδοχο, ο οποίος να συνεχίσει το λαμπρό παράδειμά του.

Μά, αντί αυτού του διαδόχου, τον οποίο περιμένα ο λαός της Σουηδίας και ο ίδιος ο Γουσταύος—Αδόλφος, ήρθε στον κόσμο η Χρηστίνη, ένα μαύρο και ασχημομούρο κοριτσάκι. «Άλλα παιδιά, και άγρια πιο παντός, ο Γουσταύος—Αδόλφος δεν απέκτησε. Η βασίλισσα γυναίκα του πέθανε έπειτα από κάμποσα χρόνια, και η λύπη που ο τραγικός εκείνος στρατηλάτης αισθάνθηκε για το θάνατό της, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε τον έκανε παράξενο και μισάνθρωπο και στο τέλος τον ώθησε στον τάφο.

Σ' αυτό το μεταξύ όμως η Χρηστίνη είχε πεύ μεγαλώσει. Και εφόσον άρχισε τότε τις καταπληκτικές εκείνες παραξενιές της, που την κατέστησαν διάσημη και που ενέπνευσαν μια απεριόριστη συμπάθεια γι' αυτήν στο λαό της. Δεν μπορούμε να άναφέρουμε εδώ σε όλες του τις λεπτομέρειες τον χαρακτήρα της και τους τρόπους της. Να τι γράφει ένας σχετικός ένας ιστορικός:

«Η Χρηστίνη της Σουηδίας υπήρξε ένα από τα πιο μυστηριώδη πρόσωπα της ιστορίας, και όσα βιβλία και να γραφούν γι' αυτήν, δεν θα μπορούσαν να φωτίσουν παρά μια πλευρά μονάχα της αλλόκοτης, της εξαιρετικής και υπέρτολης αυτής γυναίκας, η οποία πέθανε χωρίς να μας αποκαλύψει τίποτε από τον ψυχικό της κόσμο. Γιατί υπάρχουν δυο τρόποι, με τους οποίους μπορεί κανείς να ξεφύγει από τα αδιάρκιστα μύτια των ανθρώπων: Ο πρώτος είναι να κρυφτεί κάποιος σε μια γωνιά, και ο δεύτερος να δημιουργήσει μεγάλο θόρυβο γύρω του. Με τον υπέρβολικό θόρυβο και ένα εξαιρετικό ανελέως πρόσωπο μπορεί να περάσει απαρατήρητο!».

Η Χρηστίνη είχε πατέρα τον περίφημο βασιλέα και στρατηλάτη της Σουηδίας Γουσταύο—Αδόλφο, ο οποίος είχε καταπλήξει ολόκληρη την Ευρώπη της εποχής του με τα στρατιωτικά του κατορθώματα και με τις θριαμβευτικές εκστρατείες του.

Ο λαός της Σουηδίας ελάτρευε τον νικηφόρο εκείνον βασιλέα του και το μόνο που ζητούσε στο τέλος απ' αυτόν, ήταν να του χαρίσει έναν διάδοχο, ο οποίος να συνεχίσει το λαμπρό παράδειμά του.

Μά, αντί αυτού του διαδόχου, τον οποίο περιμένα ο λαός της Σουηδίας και ο ίδιος ο Γουσταύος—Αδόλφος, ήρθε στον κόσμο η Χρηστίνη, ένα μαύρο και ασχημομούρο κοριτσάκι. «Άλλα παιδιά, και άγρια πιο παντός, ο Γουσταύος—Αδόλφος δεν απέκτησε. Η βασίλισσα γυναίκα του πέθανε έπειτα από κάμποσα χρόνια, και η λύπη που ο τραγικός εκείνος στρατηλάτης αισθάνθηκε για το θάνατό της, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε τον έκανε παράξενο και μισάνθρωπο και στο τέλος τον ώθησε στον τάφο.

Σ' αυτό το μεταξύ όμως η Χρηστίνη είχε πεύ μεγαλώσει. Και εφόσον άρχισε τότε τις καταπληκτικές εκείνες παραξενιές της, που την κατέστησαν διάσημη και που ενέπνευσαν μια απεριόριστη συμπάθεια γι' αυτήν στο λαό της. Δεν μπορούμε να άναφέρουμε εδώ σε όλες του τις λεπτομέρειες τον χαρακτήρα της και τους τρόπους της. Να τι γράφει ένας σχετικός ένας ιστορικός:

«Η Χρηστίνη της Σουηδίας υπήρξε ένα από τα πιο μυστηριώδη πρόσωπα της ιστορίας, και όσα βιβλία και να γραφούν γι' αυτήν, δεν θα μπορούσαν να φωτίσουν παρά μια πλευρά μονάχα της αλλόκοτης, της εξαιρετικής και υπέρτολης αυτής γυναίκας, η οποία πέθανε χωρίς να μας αποκαλύψει τίποτε από τον ψυχικό της κόσμο. Γιατί υπάρχουν δυο τρόποι, με τους οποίους μπορεί κανείς να ξεφύγει από τα αδιάρκιστα μύτια των ανθρώπων: Ο πρώτος είναι να κρυφτεί κάποιος σε μια γωνιά, και ο δεύτερος να δημιουργήσει μεγάλο θόρυβο γύρω του. Με τον υπέρβολικό θόρυβο και ένα εξαιρετικό ανελέως πρόσωπο μπορεί να περάσει απαρατήρητο!».

Η Χρηστίνη είχε πατέρα τον περίφημο βασιλέα και στρατηλάτη της Σουηδίας Γουσταύο—Αδόλφο, ο οποίος είχε καταπλήξει ολόκληρη την Ευρώπη της εποχής του με τα στρατιωτικά του κατορθώματα και με τις θριαμβευτικές εκστρατείες του.

Ο λαός της Σουηδίας ελάτρευε τον νικηφόρο εκείνον βασιλέα του και το μόνο που ζητούσε στο τέλος απ' αυτόν, ήταν να του χαρίσει έναν διάδοχο, ο οποίος να συνεχίσει το λαμπρό παράδειμά του.

Μά, αντί αυτού του διαδόχου, τον οποίο περιμένα ο λαός της Σουηδίας και ο ίδιος ο Γουσταύος—Αδόλφος, ήρθε στον κόσμο η Χρηστίνη, ένα μαύρο και ασχημομούρο κοριτσάκι. «Άλλα παιδιά, και άγρια πιο παντός, ο Γουσταύος—Αδόλφος δεν απέκτησε. Η βασίλισσα γυναίκα του πέθανε έπειτα από κάμποσα χρόνια, και η λύπη που ο τραγικός εκείνος στρατηλάτης αισθάνθηκε για το θάνατό της, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε τον έκανε παράξενο και μισάνθρωπο και στο τέλος τον ώθησε στον τάφο.

Σ' αυτό το μεταξύ όμως η Χρηστίνη είχε πεύ μεγαλώσει. Και εφόσον άρχισε τότε τις καταπληκτικές εκείνες παραξενιές της, που την κατέστησαν διάσημη και που ενέπνευσαν μια απεριόριστη συμπάθεια γι' αυτήν στο λαό της. Δεν μπορούμε να άναφέρουμε εδώ σε όλες του τις λεπτομέρειες τον χαρακτήρα της και τους τρόπους της. Να τι γράφει ένας σχετικός ένας ιστορικός:

«Η Χρηστίνη της Σουηδίας υπήρξε ένα από τα πιο μυστηριώδη πρόσωπα της ιστορίας, και όσα βιβλία και να γραφούν γι' αυτήν, δεν θα μπορούσαν να φωτίσουν παρά μια πλευρά μονάχα της αλλόκοτης, της εξαιρετικής και υπέρτολης αυτής γυναίκας, η οποία πέθανε χωρίς να μας αποκαλύψει τίποτε από τον ψυχικό της κόσμο. Γιατί υπάρχουν δυο τρόποι, με τους οποίους μπορεί κανείς να ξεφύγει από τα αδιάρκιστα μύτια των ανθρώπων: Ο πρώτος είναι να κρυφτεί κάποιος σε μια γωνιά, και ο δεύτερος να δημιουργήσει μεγάλο θόρυβο γύρω του. Με τον υπέρβολικό θόρυβο και ένα εξαιρετικό ανελέως πρόσωπο μπορεί να περάσει απαρατήρητο!».

Η Χρηστίνη είχε πατέρα τον περίφημο βασιλέα και στρατηλάτη της Σουηδίας Γουσταύο—Αδόλφο, ο οποίος είχε καταπλήξει ολόκληρη την Ευρώπη της εποχής του με τα στρατιωτικά του κατορθώματα και με τις θριαμβευτικές εκστρατείες του.

Ο λαός της Σουηδίας ελάτρευε τον νικηφόρο εκείνον βασιλέα του και το μόνο που ζητούσε στο τέλος απ' αυτόν, ήταν να του χαρίσει έναν διάδοχο, ο οποίος να συνεχίσει το λαμπρό παράδειμά του.

Μά, αντί αυτού του διαδόχου, τον οποίο περιμένα ο λαός της Σουηδίας και ο ίδιος ο Γουσταύος—Αδόλφος, ήρθε στον κόσμο η Χρηστίνη, ένα μαύρο και ασχημομούρο κοριτσάκι. «Άλλα παιδιά, και άγρια πιο παντός, ο Γουσταύος—Αδόλφος δεν απέκτησε. Η βασίλισσα γυναίκα του πέθανε έπειτα από κάμποσα χρόνια, και η λύπη που ο τραγικός εκείνος στρατηλάτης αισθάνθηκε για το θάνατό της, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε τον έκανε παράξενο και μισάνθρωπο και στο τέλος τον ώθησε στον τάφο.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Φ ρ α γ κ. Κ ω σ τ α λ λ έ ν ο ν. Πάρων. Η άκροστιχίδα σας για τον «Ολυμπιακό» δι' επιτυχίαν, δυστυχώς. Ούτε και διόρθωση προέβη προηγουμένως. Διορθώστε την μόνη σας με προσοχή και ανεπιτήδετη την. Άντ. Παπαγεωργίου. Ένταθα. Το ποιητάκι σας για τον «Παναθηναϊκό» έτσι κι' έτσι. Δημοσιεύουμε πάντως μερικά τετράστιχα, διορθωμένα κάπως:

Όσων έσε δμάδα, μέσ' στην Έλλάδα
Μ' ένα κρυφό καμάρ, σαν τ' Μεσ-
(σάση)

Δέν εινε άλλη, με τόσο χάρη.
Μέ Μπάκ τόσο λεξέντικο

Όσων τ' Ζοζεφίνα
Πού ή κλισιά του ακούγεται

Σε όλη την Αθήνα.
Μέ ένα τέρας διαλεχτό

Όσων τ' Αργυράκη
Και μ' ένα έξω δεξιά

Σαν τ' ον τραν Μοριάκη...
κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τ. Βλάχων και Ν. Καρασμά-
νην. Καθ' άλλαν. Η σάτυρά σας κατά του
«Ολυμπιακού» όχι καλή, δυστυχώς. Φι-
λίκην. Έτσι κι' έτσι. Γουμένισαν. Το τραγούδι σας για τον «Παναθηναϊκό» έτσι κι' έτσι. Ίδου μερικά στίχοι:

Μέ ξετρελλάνει η υπαίλη
Κοντά τ' όσα άλλα

Στά μάς όταν πηγαίνο,
Τρελλανόμουν, πεθαίνο,

Μέ τ' ον Παναθηναϊκό
Χάνω και γού και λογικό.

κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η κοσμική Αθλητική κίνηση δεν δημοσιεύεται, γιατί θέλουν τον «Ολυμπιακό» της πόλεως σας. Άν οι παίκτες του εινε αινιγματικές, δεν ενδιαφέρει κανένα. Άρκει να χανέσουν εύκολα, έτσι κι' αν δεν τους... ΤΟ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΕΙΝΕ ΕΝΑ... Πόδια γέρα έχουν. Αυτό εινε το σπουδαίο. Α. Κ. Ένταθα. Άπ' το τραγούδι σας στο Μεσάρη δημοσιεύουμε το α' τετράστιχο. Ίδου:

Μέ τους άγγελους τ' ούρανο
Έχεις την ίδια χάρη

Γι' αυτό σε λένε κι' Άγγελο.
Ανίκητο Μεσάρη!...

Τ. Αρχειογράφος τ' ην. Λάρι-
σαν. Φαίνεται πώς θα γράφκε το γράμμα. Άλλη έκδοση δεν υπάρχει. Στο γρα-
φείο μας δεν χάνεται τίποτε. Ν. Ξαν-
θην. Ένταθα. Τα στίχα καλούτσικα. Θα δημοσιευθούν.

Παρακαλούνται οι αποστέλλοντες Ποσοφ. κινήσει, να μη έπεκτείνονται σε πολυλογίες και κρίσεις, αλλά να αναγράφουν κυρίως τα ονόματα των παικτών και τα αποτελέσματα των συναντήσεων.

ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΙΓΙΟΝ

Όσο πλησιάζουμε προς την ποδοσφαι-
ρικήν σαιόν των εθνικοπαύων, τόσο μεγα-
λώνει η ευρικήτης και η χαρά των ποδο-
σφαιριστών και του φιλάθλου κοινού μας.
Με χαρά μας μαθαίνουμε, ότι ένα
από τα καλά Σωματεία της πόλεως μας,
ο «Ηρακλής», πρόκειται να αναγνωρισ-
θεί επίσημον από την «Ποδοσφαιρικήν «Ο-
μοσπονδία».

Γεννημένων αρχαιρεσιών του Δ. Συμ-
βούλου του «Παναθηναϊκού Γ. Σ.» έξε-
λέγη Πρόεδρος, ο κ. Σωτήριος Σταυρου-
λόπουλος, όπως προσωρινώς ανέθηκε την
προεδρίαν εις τόν εκ των Συμβούλων κ.
Κ. Λιαρομάτην.

Αναγγέλλουμε ευχαρίστως στους έν-
ταθα φίλους του ποδοσφαίρου, ότι ο αγα-
πητός κ. Γιάννης Βαλασμάκης πρόκειται
να συστήση μεγάλο κατάρστημα ποδοσφαι-
ρικών ειδών.

Β. Χ. Β.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Ο ΝΕΟΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Όπως σ'ας υποσχεθήκαμε, προ-
κηρύσσουμε σήμερα τόν νέο Ποδο-
σφαιρικό διαγωνισμό.

Δέν πρόκειται περί γοίφου. Ό
νέος διαγωνισμός εινε εδράριστος,
έχει το μυστήριό του, το γούστο του.

Δημοσιεύουμε, καθώς βλέπετε,
την φωτογραφία ενός μικρού, χαμο-
γελαστού εζωνάκιου.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ ΑΥΤΟΣ;...

Διά να σ'ας διευκολύνουμε μάλι-
στα άρκετά, σ'ας λέμε και τις έξης
λεπτομέρειες:

Τό χαριτωμένο, το λυγρό, τό κα-
μαρωτό αυτό εζωνάκι, που χαμο-
γελάει τόσο συμπαθητικά και που θυ-
μίζει το άθάνατο τετράστιχο του άει-
μνηστου Πολυβίου Δημητρεσκοπού-
λου:

Φοτανέλλα, ταρούχι, φούτα, φέο
Καμάρ' λιθινιά, πηρ'φάντα.
Σουστός διπλούμενους κατόφς!...

Εινε ένας από τους πιο συμπαθείς,
τους πιο αγαπητούς και εκλεκτούς

Έλληνας ποδοσφαιριστάς σε παιδι-
κή ηλικία.

Ποιος εινε όμως;

Αυτό σ'ας ζητάμε να βοηθή, έχον-

τας ύπ' όνιν τόν ίδιο ή φωτογρα-
φίες και στίχα του, δημοσιευθέντα
στις εφημερίδες.

Αί λύσεις θα γίνονται δεκταί μέ-
χρι τής 15ης Οκτωβρίου. Πρέπει
δ'ε απαραίτητως να αποκρίνεται και
να στέλνεται τό εις την διουθεν, τε-
λευταία σελίδα, κάτω—κάτω δημο-
σιευόμενο δελτίο συμπληρούντες αυ-
τό. Στους φακέλλους με τα δελτία
της λύσεως του διαγωνισμού πρέπει
να γράφεται απ' έξω σε μια άκρη:

Δύ σ'ις Διαγωνισμού.

Η κλήρωση για την άπονομή
των δώρων θα γίνη ενόπιον Έπιτρο-
πής στις 25 Οκτωβρίου.

Ό λύτης, του όποιου τ' όνομα θ'
άγασσθ'η πρώτο εκ της κληρωτίδος,
θα πάρη ως δώρο ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΟ-
ΦΩΝΟ από τόν οίκο Στάρ (Στοά
Άρρακίου).

Ό δεύτερος ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑ-
ΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ.

Ό τρίτος ΕΝΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ.

Όι δέκα ακόλουθοι λύται από μια

ΜΕΤΟΧΗ ΤΟΥ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ.

Έτεροι δέκα λύται από ένα τόμο
του περιφήμου μυθιστορήματος του
Πάβλ Φεβλ «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝ-
ΤΑΣΜΑ».

Δέκα ακόμη λύται από ΕΝΑ
ΔΑΧΕΙΟ ΤΟΥ ΕΘΝ: ΣΤΟΛΟΥ,
εικοσιπεντάδραχμον.

Και τέλος πενήντα λύται από ένα
εικοσάδραχμο φιλολογικό «ΗΜΕΡΟ-
ΛΟΓΙΟ» ΤΟΥ «ΠΟΥΚΕΤΟΥ».

Θα πάρουν δηλαδή δώρα 83
(ΟΓΔΟΝΤΑΤΡΕΙΣ) εν όλω λύ-
ται!...

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΑΙΓΙΝΑ.— Την Κυριακήν, 17 Αύ-
γούστου, συναντήθηκαν για δεύτερα
φορά στο γήπεδο Καραντινής η πο-
δοσφαιρικές ομάδες «Ελινός» Αετός»
και «Αφαίς». Νικήτρια άνεδελχθη η
«Αφαίς» διά τεσσάρων 1—0.

Την νικήτρια ομάδα άπετέλουν οι κ.
κ. Χρ. Νάστος, Έμμ. Κοσιός, Κ.
Άγγελόπουλος, Ιωάν. Σπαρής, Χαρ.
Σακκιάτης, Παναγ. Πανταζής, Μ.
Μαμαριδής, Δ. Μαμαρινός, Σ. Κα-
ταμύγκος, Δ. Άγγελόπουλος και Δ.
Γαϊδαράς.

Ιωάν. Π. Σπαρής

ΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ.— Την παρελθού-
σαν Κυριακήν, 17 Αυγούστου, συνη-
γήθηκαν σε φιλικόν αγώνα οι ομάδες
«Μέγ. Αλέξανδρος» Γουμένιτσης και
«Ολυμπιακός» Γοργότης. Αι δύο ομά-
δες άνεδελχθησαν ισόπαλοι διά τεσσά-
ρων 1—1.

Σ. Παπαδημητρίου

ΛΑΜΙΑ.— Την 24 Αυγούστου συ-
νητήθηκαν εις Λαμίαν ο ποδοσφαι-
ρικός όμιλος Αταλάντης «Αίας» ο Λο-
κρός» μετά της Ιαχυνάς ποδοσφαι-
ρικής ομάδος «Παλαμειώτης Ένώσε-
ως». Ό αγών έληξεν υπέρ της «Παλ-
μαικής Ένώσεως» Λαμίας διά 2—0.
Διεκρίθησαν οι κ.κ. Μπαζάνης (έξ-
τομή), Αθ. Μπαρμπαγιάννης (τετατο-
φύλαξ) και Φιλίππος (σέντρα).

Β. Κουτσουμήτης

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΑΓΓΕΛΟΥ

Ό Μιχαήλ Άγγελος είχε έναν υπη-
ρέτη όνόματι Ουόρντν, τόν όποιο ύπε-
ραγατούσε και ό όποιος έμεινε κοντά
του επί εικοσέτη χρόνια, μέχρι του
θανάτου του δηλαδή.

Μια μέρα ο άθάνατος καλλιτέχνης
τόν ρώτησε:

— Άν έτύχαινε να πεθάνω, τι θα
έκανες;

— Ό' αναγκάζομουν να βρω άλλον
αφέντη για να βγάλω τό ψούμι μου, ά-
πάντωση ό γέρος άνιστενάζοντας.

— Ό, φτωχή μου Ουόρντν, φώναζε
ό Μιχαήλ Άγγελος. Πρέπει να φρον-
τίσω να μη γίνης δυστυχής...

Και του έδωσε άμέσως δύο χιλιάδες
χρυσά σκεδά.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

- 1). Φόρεμα από από ασπρο τυσοφό, γαρνιρισμένο με πράσινο τυσοφό. Η δασύρα είναι άσπρη, μαύρη και πράσινη.
- 2). Φόρεμα από κόκκινο λινάδι. Κομπλιέ με μαύρα κομπλιέ. Το φισόν είναι κόκκινο, μαύρο και μπλε.
- 3). Φόρεμα λουσαίτο από βουά μεταξωτό και δαντέλλα.

γυαλιά και μαντίττες από δαντέλλα.

— Πολλοί άνδρες, ένεκα της μόδας, φορούν άπογευματινά από πράσινο κομπλιέ-σιν, γαρνιρισμένα με βελούδο από ασπρο ή μαύρο μεταξί.

— Για το βράδυ προτιμάται φόρεμα από κομπλιέ-σιν.

— Αυτή την εποχή όμως συνήθως φορούν βραδυνά φορέματα και από δαντέλλα από τα οποία έβγαινε άλλοτε μόνο άπογευματινά τουαλέτες, όπως π. γ. από όργανζι και από βελούδο, έπάνω σε φόντο άνοιχτόχρωμο.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Το Εδωάκι της φωτογραφίας, ένεκα δ κ.

Όνοματεπώνυμο Αύτου

Πόλις διαμονής

Όδος και αριθμός κατοικίας

Έτος 1930

κοντά μικρά μανίκια. Άπογευματινά φορέματα, έντελως χωρίς μανίκια, που έσυνήθιζοντο τόσο πέρσι, έφέτος δεν θεωρούνται καθόλου σίμ.

— Η άνοιχτόχρωμη κάλτσα, ανήλουν πειρά στο παρελθόν. Η κάλτσα που θεωρούνται τελευταία της μόδας, ένεκα μπλε, σκούρα, καφέ, καστανή, γκριζή, σκούρα και χρώματος εκάστη. Πηγαίνουν τόσο με τα άπογευματινά φορέματα, όσο και με τα βραδυνά. Πάντως η κάλτσα δεν πρέπει να είναι πιο σκούρα από το φόρεμα.

— Για τα σπόρ και την περίπατο είναι κατάλληλη η κάλτσα από κλωστή ή από κλωστή και μεταξί.

— Με τα άνοιχτόχρωμα καλοκαιρινά φορέματα πηγαίνουν πολύ περιδέραια και βραχιόλια φανταζή. Τα όποια είναι πολύ της μόδας. Έπίσης, είναι όσον ποτέ «άν-βόγκ» αυτή την εποχή κοσμήματα από νυαλί, από κρύσταλλο, από ούρα και ζάντι, καθώς και από κοράλλια, από σιντέρι και από έβλε.

— Τα μοντέρνα βραχιόλια είναι πλατεία, διάστικτα και έχουν πολύ χρώμα πέτρας.

— Πάντως τα κοσμήματα πρέπει να είναι άσπρη με την τουαλέτα. Άποτελούν ένα άπαραίτητο συμπλήρωμα κάθε τουαλέτας, αλλά η έκλογή των άπαιτεί πολύ γούστο και προσοχή.

— Τα έσώφρουα συνήθως τον τελευταίο καιρό από λεπτό λινό ή από μεταξωτό κρέπ. Γαρνίζονται με δαντέλλες, άσπρη, άγλαδί ή δαντέλλες, βάζονται με το ίδιο χρώμα των έσώφρουων. Έλάνια έσώφρουα γαρνίζονται με κορδέλλες, περασμένες ανάμεσα. Τα περισσότερα από αυτά γαρνίζονται με φιδίχους.

— Με φιδίχους επίσης γαρνίζονται και τα φορέματά μας και τα καπέλλα μας. Οι φιδίχοι αυτοί γίνονται συνήθως από σιτέν ή από γκρό-γκρίν, κεντημένο συνήθως με βούλες.

— Ένας μεγάλος φιδίχος από σιτέν με μακρά πην γαρνίζει συχνά τα έπανωφόρια ή τα φορέματα έπάνω στο λαιμό. Η άκρη του φιδίχου αυτού φτάνουν έως τη μέση της άκρης.

— Της τελευταίας μόδας είναι η άντικατάσταση του άνθου στην μπουτονιέρα μ' ένα άνωστακακωμένο φιδίχο από γκρό-γκρίν.

— Επίσης είναι πολύ «άν-βόγκ» μπουκατάκια από ασπρο πικέ.

— Τα φθινοπωρινά φορέματα από λινάδι ή γαρνίζονται μ' ένα μονόχρωμο κεντημένο.

— Επίσης, μετά από τις χειρότερες γαρνιτούρες των φθινοπωρινών φορεμάτων, είναι η βελούδα από χρωματιστό μεταξωτό κεντημένο.

— Όπως τόσο τα φθινοπωρινά, όσο και τα χειμωνιάτικα καπέλλα, γαρνίζονται με πικνές βελούδες και με στυλίσματα.

— Με τα φθινοπωρινά και χειμωνιάτικα παλτό από μαύρο ντε ή βελούδο, γαρνίζονται ζιζέδες από ασπρο, μαύρο με κομπλιέ από μαύρο ζαί. Οι ζιζέδες αυτοί συχνά, αντί να λήγουν στην κάτω, γαρνίζονται μ' ένα βελούδο.

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ Α.Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 28β

ΤΗΛ. 58-67

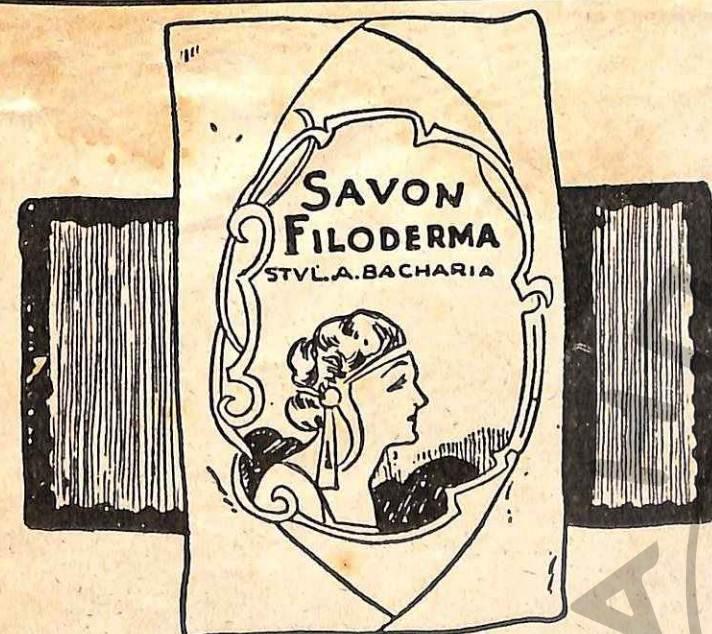
ΔΙΑΘΕΤΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΝ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΣΑΡΙΑΣ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. — ΛΑΜΠΕΣ (ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑΙ) ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ. — ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ

ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

Κατασκευασμένον ειδικώς διά Κυρίας και Βεβή, λεπτύνει την έπιδερμίδα και έχει άσσημα Τριανταφύλλου. Πωλείται εις τα καλύτερα φαρμακεία και Μυροπολεία.

Δοκιμή και λαντική πώλησις.
ΣΤΥΛΙΑ ΜΠΑΧΑΡΙΑΣ, Σταδίου 28, Αθήναι.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΠΑΠΟΥΛΙΑ

24α—Έρμού—24α

Διά τα λουτρά—την έξοχην και το σπιτι σας

ΖΩΝΑΙ

Διά την κούφαν και της κάλτσας—εις πλουσίαν συλλογήν σχεδίων και χρωμάτων.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εις την πραγματικήν εθναίαν τα κάτωθι άδοντοστοματικά μηχανήματα: 1) Ένα τοδε ήλεκτρικόν χειρουργείον RITER, και 2) Ένα ταμπελό ήλεκτρικόν DENTAL, άφ' ότερον έν άρίστη κατεστάσει. Πληροφορία άδός Κορεή 5, γ' έτος, γράφει Π. Α. Ε. Κ.

ΒΕΛΩΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ,

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ,

ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ

TO ISTITUTO NAZIONALE DELLE ASSICURAZIONE

(ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΟΜΗΣ)

Σας προσφέρει κάθε εύκαιαν δια την επιτυχίαν του άνωτέρου σκεπύ.

Κεφάλαια ήσφαλισμένα μέχρι σήμερον. Τεσσαράκοντα διςκατομμύρια δραχμαί.

Άσφαλιστήρια ήγγυημένα παρα του Θεσσαυροφυλακείου του Ιταλικού Κράτους.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ:

Γενία Σταδίου 47 - Γ. Σταύρου 2, (2ος όροφος).

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Να βάψετε μόνη Σας τα περιμένα Σας φορέματα με Γερμανικής βαφής μαρμας

ARTI

και θα γίνουν έντελως καινούργια.

Αι βαφαί ARTI πωλούνται εις τα Φαρμακεία και τα Έμπορικά της συνεικίας σας εις 50 μονόχρους χρωματισμούς

Γεν. Αντιπρόσωπος:

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι,

Λέκα 21α.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εις την συμφερούσαν μηχανήματα βιβλιοδετείου. Πληροφορία άδός Λέκα 7, Γραφεία περιόδικου «Μπουκετου».

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστάμεν την τελευταίαν Όφθαλμολογικήν Κλινικήν του Α.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Υφηγητοδ της Όφθαλμολογίας έν

το Πανεπιστημίο

Μενάνδρου 27, Αθήναι. Τηλ. 1-68.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατροδ δαματολόγος. Έκ δαματολογίας Έπιμελήτης της Ιδιαιτέρας Κλινικής του Καθηγητοδ Α. Γεωργ. Φωταίνος. Δέχεται καθ' έκάστην άδός Κεφαλήνιαν και Τελέας 1. Όροι 8—11 π.μ. και 4—7 μ.μ. Άριθ. Τηλεφ. 7—62.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΣΑΣ

SCARLO

Τὸ ὄνειρό σας, ὅπως τὸ ὄνειρο κάθε χρηστοῦ πολίτου, εἶναι νὰ βρῆτε τὴν ἄνεσι πρὸς ἣν πρέπει, μέσα ἐπὶ γαλήνιῳ περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ σας, μέλις γλυτώσετε ἀπὸ τὴ σκληρὴ καθημερινὴ βιοπάλη.

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μπορείτε νὰ το πραγματοποιήσετε ἂν ἐγκαταστήσετε στὸ σπίτι σας ἕνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.

Ὑπὸ τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς τελείας μουσικῆς ποὺ θὰ ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ γραμμοφώνον Στάρρ, μὲ τοὺς σημερινοὺς ἀπαραμίλλους ἡλεκτρικοὺς δίσκους, θὰ ζῆτε εὐτυχισμένες εἰρηνικὰς στιγμὰς, ξεχνώντας τὸν θόρυβο καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ ζωὴ.

Ἀλλὰ τὸ πῶς σπουδαῖο ἀπὸ ὅλα εἶναι τὸ ἑξῆς : Ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὁραίου τούτου ὁνείρου σας δὲν θὰ φέρῃ καμμίαν ἀνωμαλίαν στὰ οἰκονομικά σας, γιατί μπορείτε μὲ πολὺ λογικὰς τιμὰς, καὶ μὲ πολὺ μικρὰς δόσεις κατὰ μῆνα, νὰ ἀποκτήσετε ἕνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ ἀπὸ τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

Ἀθῆναι : Στοὰ Ἀρσακείου 12

Πειραιεὺς : Ὁδὸς Φιλωνος 48.

Πάτραι : Ὁδὸς Ρήγα Φερραίου 84

Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

Θεσσαλονίκη : Ὁδὸς Ρενιζέλου 29

Βόλος : Ὁδὸς Ἑρμοῦ 111